

M:n portit (työnimi)

Tieteisromaani
Risto A. Paju 1995

Ensimmäinen osa: Löytö

1

Suljin linjan enkä pitkään aikaan kyennyt ajattelemaan yhtään mitään. Esimieheni, Martian Timesin päätoimittaja oli soittanut ja käsenyt minua lähtemään tuota pikaa Titaniin. Aivan aluksi olin kuvitellut ettei suunnitelmistani nyt tulisi mitään mutta muistin heti että minullahan oli muutenkin ollut aikomus lähteä sinne. Titan, sehän oli kauempana kuin pystyin kuvittelemaan. Oli helppo hahmottaa mielessään kuva aurinkokunnasta planeettoineen ja avaruusaluksen reitti Marsista Saturnukseen, mutta kun asia tuli näin konkreettisesti kohdalle se melkein vei järjen. Käsitelykykyni pienuus astui vasta nyt esiin; en koskaan aiemmin ollut todella tiedostanut muuta maailmaa kuin kotoisen Marsin, sen ainoat kaupungit Port Lowellin ja Dynardian sekä kaksi lähellä kiertävää pikkuista kuuta. Kaikki muu oli minulle olematonta.

Siinä kohdassa pysähdyin ajattelemaan, mitä oikeastaan olisin muuten tehnyt siellä Jumalan selän takana mikä on muuten aika typerästi sanottu koska Saturnuksen avaruus ja varsinkin Titan ovat lukemattomien sukupolvien ajan olleet paljon enemmän kuin rohkeiden kulkijoiden kärsivällisyyttä ja mielenterveyttä kysyvien tutkimusretkien kohteita. Olin jo aikeissa soittaa takaisin pomolleni, osaisin kyllä siltä istumalta keksiä ainakin kymmenen syytä miksi minun ei missään tapauksessa tulisi poistua Marsista. Viime hetkellä muistin kuitenkin totuuden itsestäni: olin Titanissa syntynyt, sukuni oli siellä. Tämä oli syynä aikaisempiin matkasuunnitelmiini, halusin yrittää palata juurilleni. Tunsin kieltämättä jonkinlaista selittämätöntä vastenmielisyyttä avaruuslentoja kohtaan, mutta koska en ollut ikinä lentänyt ainakaan niin kauan kuin muistan (olin tosin melko varmasti joskus lentänyt Titanista tänne, varsin nuorena kyläkin) sanoin itselleni ettei ole mitään kunnan syytä olla lähtemättä. Syitäkin oli nyt ilmaantunut yksi enemmän, joten miksi enää viivyttelisin? Olin nimittäin saanut tehtäväkseni laatia erikoisartikkelin eräästä Titanissa vastikään patentoidusta keksinnöstä ja oli sinänsä kumma että jouduttiin lähettämään toimittaja tekemään juttua kun halvempiakin yhteyksiä oli. Martian Times oli kaikesta huolimatta kuitenkin vain marsilainen paikallislehti eikä ollut ihme ettei lehdellä ollut toimittajia muualla. Isommat lehdet saivat luvan jäädä meidän jälkeemme, sillä päätoimittaja oli tavalla tai toisella saanut vihiä asiasta ennen muita. Hän oli kuulostanut hieman salaperäiseltä, mutta ei missään nimessä negatiivisessa mielessä. Sellainen yhteensattuma että joku sukulaiseni olisi kyseinen keksijä ei voinut olla mahdollista. Isälläni oli tosin ollut paha tapa keksiä kaikenlaista, kerran jopa harvinaisen hyvällä menestyksellä mutta häntä ei fyysisessä mielessä enää ollut.

Mietin pääni puhki eikä idealamppu sittenkään syttynyt. Lopulta olin kurkkuani myöten täynnä positiivista hämmästyksen tunnetta enkä taaskaan onnistunut vähään aikaan tekemään yhtään mitään. Istuin vain paikallani toimettomana mieltien olemattomia ja vaivuin kai hetkeksi lievään tiedottomuuden tilaan. Sitten päässäni ikäänkuin soi varoituskello, soi toisenkin kerran, tällä kertaa kuulin sen aivan oikeasti ja huomasin, että avaruustaksi jonka esimieheni oli tilannut valmiiksi minua varten oli tullut asunnolleni. Kuljettaja sanoi että aikaa ei ollut enää hukattavana ja ahdoin nopeasti joitakin aivan olennaisia tavaroita reppuuni. Istahdin pieneen sylinterinmuotoiseen kulkuneuvoon ja päässäni pyöri. Kuljettaja ilmeisesti kysyi minulta jotakin ja sopersin jotain vastaukseksi. Normaali reaktioni tällaisessa sekavassa tilanteessa olisi ollut niskani raaputtaminen, tapa jonka alkuperästä minulla ei ollut aavistustakaan. Nyt kuitenkin huomasin istuvani aivan hiljaa kädet ristissä niskan takana ja kasvoillani oli selittämätön virne. En minä, ja mikä tärkeintä, eikä klaustrofobiani huomannut taksin sisätilojen pienuutta. Pääni oli aivan täynnä, ja kuitenkin se tuntui tyhjältä. Kaikki tämä hässäkkä oli sekoittanut sen pahan kerran, mitä en kuitenkaan pitänyt lainkaan pahana. Havahduin vasta ollessamme kiertoradalla nähdessäni -

2

Aluksen! Sitä eivät kömpelön kieleemme alkeelliset sanat kyenneet todella kuvaamaan. En ollut koskaan nähnyt mitään niin *valtavaa*, niin mittavaa ihmismielen ehtymättömän kekseliäisyyden voimannäytettä. Sen mittasuhteita oli hankala arvioida. Keskellä oli valtava, puhtaan valkoinen torni, jonka pintarakenne oli merkittävästi yksinkertaisempi kuin alkuaikojen tieteiselokuvat ovat antaneet ymmärtää. Sen perässä oli säteilysuojan erottamana valtava työntömoottori. Tornin edessä taasen sijaitsi pallon muotoinen rakennelma, sekin valkoinen mutta siellä täällä onnistuin erottamaan pisteitä, ikkunoita, joita todellisuudessa oli hyvinkin tiheässä. Sen keulasta löytyi muita ikkunoita huomattavasti suurempi yksilö, läpinäkyvä kalotti jonka alla uskoin avaruuslaivan komentosiilan olevan. Pallon täytyi olla sangen kunnioitettavan kokoinen sillä vaikka mittojen arviointi muuten oli mahdotonta tiesin, että se tulisi pitämään sisällään viitisen tuhatta matkustajaa. Törmäsin jälleen lukuun joka oli helppo matemaattisesti operoitava mutta todellisena lukumääränä käsittämätön. 5×10^3 ei kuulosta kovin suurelta mutta kun rupeat laskemaan sen kokoista ihmisjoukkoa...

Taustalla näkyi myös Marsin rengas johon en kiinnittänyt liikaa huomiota. Annetun nimityksen se tuskin ansaitsi jos planeetan renkaalla yleensä tarkoitettiin sellaisia kuin Saturnuksella oli.

Se oli aivan liian hienosti sanottu epämääräisestä planeettaamme kiertävästä mielettömän kokoisesta läjästä avaruusromua.

Aluksen keskiosan, tornin molemmilla sivuilla oli vielä kaksi kappaletta saman kokoluokan palloja, vielä jonkin verran suurempia kuin matkustamo. Kyseessä olivat ilmeisesti nestemäisen vedyn tankit, jotka tulisivat matkamme aikana syöttämään fuusio moottoria. Kaikki osat oli liitetty toisiinsa seitinohuilla tangoilla niin, että 'tornin' ja jokaisen polttoainesäiliön väliin jäi hyvinkin selvä rako. Joku vanhemman polven tieteiskirjallisuutta harrastanut olisi saattanut aluksen nähdessään töksäyttää vihaisen

kommentin sen muodoista jotka eivät olleet nähneetkään virtaviivaista. Ei tarvitse tensorilaskentaa selvittääkseen miten lähellä täydellistä vakuumia avaruudessa vallitseva paine on eikä sellaisten avaruusaluksien, jotka eivät koskaan laskeudu planeettojen pinnalle, tarvitse ottaa huomioon väliaineen vastusta. Ehkä kyse oli enemmänkin uskottavuudesta, kömpelön muotoisen aluksen kyvyistä tähtitieteellisiin nopeuksiin.

Lähestyimme alusta koko ajan sen täyttäessä aina vain suuremman osan näkökentstäni ja aloin vähitellen erottaa enemmän ja enemmän yksityiskohtia. Puhdas, lapsenomaisen viaton innostus pyrki hiljalleen nousemaan erilleen tunteideni sekamelskasta. Fyysikko olisi kaiketi sanonut että pääni sisäinen entropia väheni, mikä oli näennäisesti fysiikan lakien vastaista. Toisaalta kun asettuisin hyttiini ja alkaisin levitellä vähäiä tavaroitani, mikä myös muuntaisi kemiallisesti varastoitunutta energiaa suuremman epäjärjestyksen omaavaksi lämmöksi, maailmankaikkeuden kokoinaisentropia kasvaisi jonkin verran ja luonnon järjestys (!) toteutuisi.

Olin taas kerran tuhlannut hyvän tilaisuuden katsella huikeita maisemia tyhjänpäiväiseen pohdintaan ja huomaamattani olimme jo telakoituneet alukseen, 'tornin' keskivaiheille jossa rahti- ja matkustajaportit sijaitsivat. Kuulin heikkoa mutta läpätunkevaa paineentasauksesta aiheutunutta suhinaa minkä jälkeen ovet aukenivat. Kiitin kohteliaasti avaruustaksin kuljettajaa ajattelematta kuitenkaan ihmeemmin, mitä oikeastaan olin tekemässä. Minulla ei ollut tapana kiitellä turhan takia palveluista joista olin maksanut täyden hinnan mutta tässä tapauksessa päätoimittaja oli maksanut matkan, myös sen joka oli vielä edessäpäin. Mietin jo hetken, että toisaalta pomoni oli maksanut sen täyden hinnan, mutta en viitsinyt tuhlata aikaa ja vaivaa hyödyttömään sisäiseen taisteluun joten kiitin häntä vielä kerran, eihän se mitään maksanut.

Astuin kapeaan arviolta kaksikymmenmetriseen käytävään, jonka päässä näkyivät kierreportaat. Käytävää reunustivat ovet joiden takana oletin lastiruumien sijaitsevan, sillä tämä osa aluksesta ei ollut liian kauniilla sisustuksella pilattu. Käyttämäni liikkumistapa ei ollut helpoin mahdollinen aluksen ollessa vielä tasaisella kiertoradalla vaila pitkittäistä kiihdytystä enkä muistanut koskaan aikaisemmin olleeni painottomassa tilassa. Onneksi apunani olivat käytävän molempiin seiniin asennetut kaiteet.

Pääsin kuin pääsinkin portaille ja aloin, taas kaiteita apunani käyttäen, nousta ylös mikä oli sanontana täysin harhaanjohtava, eihän painottomuudessa voinut tuntea minikäänlaista alas/ylös-käsitettä. Vilkaisin 'alas' ja kaukana, kenties kymmenien metrien etäisyydellä, näkyi keltaisella pohjalla musta pyöröylä jota ympäröi tasaisesti kolme samanväristä 60 asteen sektoria. Radioaktiivista. Tuon luukun taakse oli siis paras olla menemättä fuusioreaktorin takia.

Nousin parinkymmenen askelman verran 'ylöspäin' kunnes tajusin, että oli helpompikin tapa. Siirryin portaiden keskelle ja sysäsin itseni suoraan 'ylöspäin' tai oikeastaan eteenpäin. En tarvinnut montaa vetoa päästäkseni matkustamoon johtavalle ovelle, sillä massani ei ollut kadonnut minnekään painoni mukana. Vasta tässä todella sisäistin käsitteiden massa ja paino eron. Matkaa oli vielä parisen metriä kun kuulin koväänisistä seuraavan ilmoituksen:

“Moottori käynnistetään hetken kuluttua. Siirtykää asianmukaisesti paikkoihin.”

Olin hetkessä aivan paniikissa. Minun ei tosiaankaan olisi pitänyt viivytellä niin pitkään. Jotain oli tehtävä, ja nopeasti. Tarrauduin lähimpään kaiteeseen oikealla kädelläni puristaen sitä rystyset valkoisina. Koetin heivata itseni sen yli päästäkseni portaikkoon, mutta unohdin taas massani eikä siitä tullut mitään. Kuulin valtimon sykkivän päässäni ja kylmät hikikarpalot nousivat otsalleni. Avasin suuni selvitäkseni alati

lisääntyvästä hengitysilman tarpeesta. Tajusin kuinka kapea 'pystysuora' käytävä oli ollutkaan, ja se tuntui kapenevan koko ajan. Näin seinämien kaatuvan päälleni, puristavan minut kasaan niin etten pystyisi hengittämäänkään.

Samassa tunsin heikon nytkäyksen, ja jokin alkoi vetää minua kevyesti *alaspäin* minkä myös oikea käteni tunsu. Aloin vähitellen tuntea itseni jossain määrin painavaksi ja järkeni palasi täyttämään päätäni, ottamaan takaisin klaustrofobian valtaaman tilan. Tajusin viimein mitä minun piti tehdä ja nostin itseni kaiteen tasalle, mikä hoitui varsin kevyesti. Sain kuin sainkin kammettua itseni kaiteen yli ja saatoin vihdoinkin astua portaille tasaamaan hengitystäni.

Luukku yläpuolellani aukeni, ja katseeni kohtasi hieman hämmästyneet pyöreähköt kasvot, jotka kuuluivat arviolta kolmekymppiselle naiselle ja joita reunustivat lyhyiksi leikatut, punertavat ja kiharat hiukset. Hänen silmissään oli jotain epätavallista jota en pystynyt määrittelemään. Koko hänen olemuksensa hehkui sitä saavuttamaton- ta etäisyyden tunnetta enkä voinut kuin katsoa häntä, tuijottamisesta ei voinut puhua sillä en kiinnittänyt huomiota mihinkään erityiseen, näin hänet kokonaisuutena vaikka en oikeasti nähnytään kuin hänen kasvonsa ja kaulansa.

- Oletko kunnossa? Luulin kuulleen ääniä sieltä alhaalta mutta en ollut ihan varma. Naisen äänessä oli keveyttä, viatonta luonnollisuutta mutta silti se oli rauhallinen. Sain hänestä harvinaisen kypsän vaikutelman.

- Luulisin. Olin kai viimeisenä aluksessa. Liiankin viimeisenä, vielä pari minuuttia jähkailua ja olisin taatusti myöhästynyt.

Nousin varsinaisen matkustamon puolelle ja suljin luukun. Näin naisen nyt koko kauneudessaan, jota riitti suunnilleen 170 senttimetrin verran. Ihmettelin miten saatoinkin kiinnittää niin paljon huomiota hänen vartalonsa, joka ei juurikaan eronnut keskimääräisestä. Nykyään vain sattui olemaan niin että keskivertokin oli hyvin kaunis aikaisempien mittapuiden mukaan. Hänellä oli samantapaiset tarkoituksenmukaiset vaatteet kuin monella muullakin, lyhyet shortsit, vartalonmyötäinen lyhythihainen paita sekä jaloissaan kevyet sandaalien tapaiset jalkineet.

Hän ojensi oikean kätensä. Onneksi huomasin sen heti.

- Sally Marielli, Ganymede.

- Morgan Hartley, Mars. Tai olen oikeastaan syntyjäni Titanista.

- Mmm. Aiot siis palata kotiseudullesi.

- Niinkin sen voisi sanoa. Olen kuitenkin toimittaja ja menossa tekemään juttua.

- Kuulisin siitä mielelläni. Nyt minulla on kuitenkin tekemistä.

- Nähdään. Oli hauska tavata.

Sally loi minuun jotenkin poissaolevan katseen ja alkoi nousta portaita ylöspäin. Katsoin kauan hänen peräänsä tietämättä miksi, ainakaan hänen kävelytyylissään ei ollut mitään erikoista. Todellakin, painovoima oli palautunut ja se kasvoi hitaasti. Meitä matkustajia oli sittenkin ajateltu, meidät haluttiin totuttaa kiihdytykseen.

3

Vasta Sallyn lähdettyä aloin tulla tietoiseksi ympäristöstäni. Olin kaikesta päätellen jonkinlaisessa varastotilassa. Ympärilläni näkyi huomattava kokoelma erilaisia säiliöi-

tä, varmaankin jätteitä varten. Ihmiskehon tuottamien jätteiden määrä yllätti, oltiinhan täysin suljetussa ympäristössä. En nähnyt kovinkaan kauas ympärilleni mutta arvelin, ettei tila voinut olla kovin laaja, olihan se aivan pallon alaosassa. Halkaisija oli luultavasti muutama kymmenen metriä. Nousin pari kerrosta, jotka nekin olivat erilaisille säiliöille varattuja. Tutkin jokaista kerrosta ylimalkaisesti ja totesin halkaisijan kasvavan kerros kerrokselta.

Seuraava olikin sitten huomattavasti kiintoisamman näköinen. Täällä sijaitsivat mitä ilmeisemmin yökerhot ja baarit. Ihmisiä ei näkynyt juuri lainkaan, olihan vielä keskipäivä Maan Greenwichin ajassa, jota kaikkialla Maan ulkopuolella käytettiin. Nousin jälleen kerroksen ylemmäksi, täällä olivat aluksen ravintolat sekä kahvilat. Jostain välistä satuin näkemään seinän, jota pidin uloimpana ja päättelin aluksen halkaisijan tällä kohtaa lähestyvän sataa metriä.

Sitten olivat vuorossa vapaa-ajan tilat. Kahden viikon mittaisella avaruusmatkalla oli tärkeää pitää huoli matkustajien liikunnallisista tarpeista, ja kaikille oli määrätty päivittäin jonkinlaista urheilua, mistä aluksen henkilökunta piti uskomattoman tarkasti huolen. Näin ympärilläni varsin laajan suurimmaksi osaksi seinättömän alueen, joskin siellä täällä erottui ohuekkoja tukipilareita. Korkeutta paikalla oli kolmisen metriä, minkä merkitystä en vielä ollut huomannut. Halkaisija oli varmasti lähes sata metriä minkä huomasin käveltyäni uloimmalle seinälle asti. Niin ainakin päätelin, sillä seinää pitkin kiersi juoksu- ja pyöräilyrata.

Juoksurata ei ollut erityisen kalteva, mutta pyöräilyä saattoi harrastaa, mikäli vain vauhtia riitti, pystysuoralla seinämällä. Tällainen tuntui erittäin epätodennäköistä jo suuren halkaisijankin takia, mutta pyöräilyteknologian viimeaikainen kehitys, josta olin varsin tietoinen koska pyöräily oli ylivoimaisesti kätevin tapa liikkua Marsin kaupungeissa ja joidenkin mielestä myös niiden välillä tarkoitusta varten rakennettua tunnelia pitkin, nosti nopeudet parhaimmillaan jopa viiteenkymmeneen metriin sekunnissa, ja varmasti viiden tuhannen joukosta muutamia tosi hurjapäitä löytyi. Tänne oli jo ehtinyt ihmisiäkin, suurin osa heistä kokeilemaan juoksua tuolla pystysuoralla radalla ainakin siihen asti kun kiihdytys aloitettiin.

Seuraava kerros oli täynnä verovapaita myymälöitä mutta onneksi tilaa oli jätetty myös vastaanotolle, sillä minun oli luonnollisesti ilmoitettava matkustajaksi. Minut neuvottiin yhdenteentoista kerrokseen mikä tiesi vielä viiden kerroksen kapuamista kierreportaita pitkin. Ihmettelin jo, mihin juoksurataa täällä tarvittiin.

En kuitenkaan heti rynnännyt huoneeseeni vaan päätin jäädä vähäksi aikaa kiertelemään, tullakseni osaksi valtavaa ihmisjoukkoa josta noin puolet näkyi viettävän täällä aikaansa. Suurin osa heistä oli aivan yhtä ihmeissään kuin minäkin, mutta en mielelläni samaistanut itseäni niihin. Heille tämä matka oli elämys sinänsä, he olivat tulleet viettämään aikaansa aluksella, ja kohde oli heille tässä vaiheessa sivuseikka. He ottaisivat matkastaan kaiken irti, ja päätin että niin ottaisin minäkin.

Minut oli ohjattu yhdenteentoista kerroksen neuvontaan mutta kuten aina, huoneet olivat loogisesti numeroituja ja selviydyin omaani itsekin. Huone oli aika pieni mutta isommasta en olisi millään tavoin hyötynyt. Tarkistin aivan ensimmäiseksi suihkun ja WC:n sillä niistä löytyy useimmiten valittamisen aihetta. Suihku osoittautui miellyttäväksi yllätykseksi, se koostui useista sylinterimäisen kopin seinissä olevista suuttimista. Jätehuolto-osasto taas kummasuttu: istuin oli tavallista pienempi, ilmeisesti anatomisen tiiviiksi muotoiltu ja sen sivuille oli kiinnitetty tukevat kahvat. Harmaannutin hiuksiani asialla jonkin aikaa mutta heitin sen sivuun, eihän sellaiseen kannattanut ai-

kaansa tuhlata.

Muutoin huone vaikutti varsin miellyttävältä. Ovelta katsoen vasemmalle seinälle oli sijoitettu kirjoituspöytä, jonka päällä näkyi tietokonepäätte. Suoraan edessäni oli aluksen ulkoseinä, ja siinä tietysti ikkuna joka ei ollut aivan tavallinen: lattia jatkui siinä kohdassa läpinäkyvänä aluksen seinän ulkopuolelle, ja tämä ympäröivine ikkuna-seinineen muodosti ulkoneman aluksen kylkeen. Saatoin mennä ulkoneman kohdalle selälleni ja katsella ulos aluksen menosuuntaan, ja läpinäkyvä lattia tarjosi näkymän toiseenkin suuntaan.

Vuode oli oikealla seinällä, ja siihen kiinnitetyt turvavyöt vetivät katseeni puoleensa.

Sehän on selvä! Jos aluksen sisälle tulee painottomuus...

Nyt muistin eriskummallisen WC:n ja tajusin, että painottomuudessakin pysyteltävä tiukasti istuinta vasten. Se ei ollut ainoa ongelma mutta päätin yrittää olla ajattelemta mitään muuta. Vasta nyt huomasin, että siellä täällä seinissä ja katossa oli kuin tikkaiden puolia, nekin painottomuuden varalta.

Käynnistin kokeeksi päätteen, ja eteeni avautui valtava päävalikko jota en viitsinyt jäädä käymään läpi. Yksi silmäys riitti huomatakseni että oli vaikeaa äkkipäätä keksiä jotain, mitä päätteeltä ei voisi tehdä. Huoneessa oli myös minibaari.

Minua ei oikein huvittanut jäädä pikkuseen huoneeseeni homentumaan kahdeksi viikoksi. En ollut varautunut tähän ollenkaan ja mieleni teki soittaa pomolle ja valittaa, ettei minulle oltu ilmoitettu aikaisemmin. Kahden viikon matkalle olisi sentään ollut hyvä varata jotain tekemistä. En kuitenkaan uskonut että valitukseni tuottaisivat tulosta, joten heitin reppuni vuoteelle ja lähdin ulos. Kerroksen aulassa oleva taulu kertoi minulle kaiken enemmän tai vähemmän oleellisen kunkin kerroksen sisällöstä mutta päätin lähteä tutkimaan alusta omin päin. Aikaa kyllä riitti.

4

Muutaman päivän kuluttua olin jo onnellisen tietämätön päivien kulusta mikä oli todella hyvä, koska muussa tapauksessa olisin todennäköisesti kuluttanut koko matkan päiviä laskien: *vielä niin ja niin monta päivää jäljellä, kunpa pääsisin äkkiä perille*-tilannetta en missään nimessä halunnut syntyvän. Solipsismi alkoi ottaa omiaan, olin jo valmis vannomaan että alus oli yhtä kuin koko maailmankaikkeus ja kaikki mitä ulkopuolella näin oli pelkkää harhaa. Itse asiassa alus olikin yksi liikkuva kaupunki, mutta todellinen *maailma* aukeni vasta ulkopuolella. Onneksi näin, sillä aluksen koko ja kaupunkimaisuus eivät jättäneet klaustrofobialle sijaa.

Olin kolunnut aluksen kerros kerrokselta jotakuinkin perusteellisesti ja onnistunut jopa löytämään hissini, jolle en tosin löytänyt järkevää käyttöä. Kuten olin jo alussa päätellyt, aluksen henkilökunta halusi pitää huolta kunkin matkustajan terveydestä ja niinpä jokaisen matkustajan avainkortti toimi myös hissikorttina, johon oli varattu yksi hissimatka päivää kohti. Sopii niille jotka eivät syystä tai toisesta ole kykeneväisiä nousemaan omin voimin kolmannen kerroksen yökerhosta ylös huoneisiinsa.

Kerrosta omaa huonettani ylempänä sijaitivat kokouksetilat, joihin pelkkä alustava tutustuminen ei riittänyt. Olin ehtinyt osallistua jo kahteen puolitiiteelliseen seminaariin aiheyyppiä "Jos kielteisiä todisteita ei ole, se voi hyvinkin olla olemassa" joissa tapasin paljonkin mielenkiintoisia ihmisiä, mutta syvällisempi tutustuminen sai jäädä.

Yleensäkin olin varsin pidättyväinen aluksessa tapaamieni henkilöiden suhteen ainakin silloin kun en ollut alkoholin vaikutuksen alaisena, mitä en ollut vielä kertaakaan tehnyt reissun aikana. Ainoastaan Sally oli sellainen henkilö jonka olisin halunnut oppia tuntemaan. Vaikka en mielelläni solmimaan uusia ystävyysuhteita, minulle oli aivan riittävä syy ettei kahden viikon avaruusmatkaa voinut viettää kovin yksin. Olin etsinyt häntä kuin neulaa Marsin pölyisestä pinnasta mutta häntä ei vain näkynyt. Oli sangen epätodennäköistä että Sally viettäisi koko matkan huoneessaan. Tietenkin hänen vuorokausirytmensä saattoi vain olla kääntynyt pääläelleen, niin että hänet olisi voinut nähdä liikkeellä ainoastaan silloin kun itse olin nukkumassa tai muuten vain huoneessani.

Matka antoi minulle erinomaisen tilaisuuden harjoitella sopeutumista eri olosuhteisiin, tässä tapauksessa myös suvaitsevaisuutta. Viisi tuhatta matkustajaa muodostivat sangen kirjavan joukon ja luvalla sanoen hieman häkellyin monessa tilanteessa joutuessani vastakkain mielestäni toisinaan jopa naurettavien ihmisten kanssa. Oli vain totuttava asioihin, tai ainakin opeteltava pitämään pokerinaamaa. Kaikkein omituisimmissa näkemissäni ihmisissä ei kuitenkaan ollut mitään huvittavaa. He olivat hyvinpukeutuneiden ihmisten ryhmä joka käyttäytyi ylen asiallisesti mutta silmiini pisti heti ensi näkemältä lähes täysin valkoinen iho. Parilla yksilöllä oli vielä hieman pigmenttiä jäljellä ja vaikutti siltä että heitä kaikkia vaivasi jokin harvinainen sairaus joka lopulta tekee uhristaan albiinin. Tämä ilmiö sai minut tosissani koettamaan olla suvaitsevaisen, missä varsin hyvin onnistuinkin.

Vielä pari päivää kului ja minusta alkoi tuntua, että olin kokeillut jo kaikkea mahdollista mitä aluksessa saattoi tehdä ja saanut kaikesta tarpeekseni. Harmikseni olin myös huomannut etten löytänyt mitään valittamisen aihetta koko aluksesta. Tavallista laadukkaammat kolmiulotteiset multimediaelokuvat olivat kyllä olleet aivan mukavia, mutta en ilmeisesti ollut saanut niistä kaikkea irti. Sitten muistin mikä minulta oli jäänyt koko ajan puuttumaan: lukeminen. Juuri tuollaiset taidokkaat multimediaesitykset joita tyhemminkin oli mahdollista täydellisesti seurata olivat vetäneet enemmistön kiinnostuksen pois perinteisestä kirjallisuudesta. Olihan totta että kirjojen lukeminen oli paljon vaativampaa kuin passiivinen elokuvien töllöttäminen, lukija joutui itse käyttämään mielikuvitustaan luodakseen kirjailijan kehittämän maailman uudelleen mieleensä. Tämä oli toisaalta myös erittäin antoisaa.

Osoitin päätteen päävalikosta kohtaa "Kirjallisuus" jonka alta paljastuneesta valikosta seurasi luonnollisesti "Scifi". Tutkittuani aikani eri teosten esittelypätkiä valitsin yhden historian suurimmista tieteiskirjailijoista, Arthur C. Clarken sekä tämän teoksen Maan imperiumi. Tarinan tapahtumista osa sijoittuu yllättävästi Titaniin ja päähenkilönä on mies, toisen polven klooni. Kloonausta harjoitettiin tuolloin vain Maassa, jonne sankari joutuu matkustamaan säilyttääkseen perimänsä.

Valintani tuli luonnostaan, olinhan itsekin 'palaamassa juurilleni'. Matkani kohteena tosin oli Titan, ei Maa. Olisikin sinne voinut matkustaa! Maahan tunnettiin lukuisilla arvonimillä, esimerkiksi ihmiskunnan kehtona, mutta nykyään enemmänkin puhtaana planeettana, jota ei teollisuus pilannut. Myös väestöräjhdys oli estetty yksinkertaisella tekniikalla, joka oli nykyään tavallista kaikkialla Aurinkokunnassa: miehet steriloidtiin suhteellisen nuorina, kunhan he ensin olivat jättäneet spermaansa pankkiin. Näin jokainen pari pystyi halutessaan hankkimaan lapsen, eikä avaruudessa mahdollinen säteily päässyt aiheuttamaan mutaatioita. Maassa suoritettun puhdistusoperaation tulokset säilytettiin tylyllä tavalla, kukaan ei saanut muuttaa sinne. Enkä usko että oli-

sin kovin hyvin Maassa ja sen kolminkertaisessa painovoimassa selvinnytkään.

Luin kirjan kannesta kanteen muutamassa tunnissa ja katsoin pitkästä aikaa ikkunasta ulos. Suurehko sävyiltään murrettu oranssi tai hiekanvärinen kiekko erottui selvästi tähtitaivaasta. Näkymä ei kuitenkaan muuttunut miksikään katsellessani sitä, joten päätin mennä nukkumaan ja odotella parempia näkymiä seuraavaksi päiväksi.

Heräsin kahdeksan aikoihin ja lähdin pienelle aamukävelyille, kahden kerroksen verran ylöspäin ravintolaan aamiaiselle. Takaisin huoneeseen tultuani päätteelle oli ilmestynyt tiedonanto jonka päätin välittömästi lukea.

Tänä iltana tapahtuisi jotain huomattavaa. Aluksen lentorata muuttuisi joksikin aikaa arkisen harmaasta elliptisestä hyperboliseksi sen ohittaessa Jupiterin tämän kahden lähimmän kuun kiertoratojen välistä. Tarkoituksena ei ainoastaan ollut varastaa jättiläisplaneetalta liikemäärää vaan myös vaihtaa aluksen polttoainetankit jotka pikku hiljaa hupenivat. Jupiteria ympäräradalla kiertävän aluksen kanssa suoritettaisiin vaihtoperaatio ja pääni täytyi ajatuksesta: entäpä jos vaihto ei onnistuisikaan? Ajautuisimmeko kenties ulkoavaruuteen kun polttoaineen loputtua emme kykenisi jarruttamaan vai joutuisimmeko tekemään lähempää tuttavuutta kaasujättiläiseen?

En saanut päätteeltä vastausta. Operaatio oli kaiketi hullunvarma mutta silti minulla oli pienoinen epäily jota en kuitenkaan kokenut lainkaan pelottavana, pikemminkin kutkuttavan jännittävänä. Kulutin koko sen päivän päätteen aivottomia pelejä pelaten käyden välillä syömässä eivätkä ne sujuneet mitenkään loistavasti. Olin liian jännittynyt voidakseni tehdä mitään järkevää. Katselin silloin tällöin ikkunasta Jupiteria joka tuntui kasvavan koko ajan ja täyttävän jossain vaiheessa näkökentän. Pystyin myös erottamaan joitakin kuita.

Makasin selälläni puoliksi ulkonemalla tuijottaen Jupiteria ja innostukseni alkoi jo lopahtaa kun yhdeksän maissa kuulin kapteenin antaman tiedotuksen. En oikeastaan kuunnellut mitä hänellä oli sanottavanaan sillä tiesin sen itsekin. Kiekon vasemmalta puolelta ilmestyikin näkyviin pieni huoltoalus, joka kanto polttoainetta yli oman tarpeen. Samanlaiset neljä säiliötä kuin aluksessammekin oli selvästikin tarkoitus vaihtaa aluksemme vastaavien kanssa huoltoaluksen kohdatessa sen. Minua väsytti hieman mutta lapsenomainen innostukseni piti minut hereillä.

Huoltoalus oli tullut jo niin lähelle että kokonaisuutena siitä oli mahdotonta muodostaa. Se siirtyi alaspäin niin, että lähes tyhjt tankit saatiin mahdollisimman helposti irti ja täydet niiden tilalle. Käännyin katsomaan alaspäin nähdäkseni huoltoaluksen, joka pysytteli aivan rinnallamme. Tietämättäni miten se tapahtui aluksemme nestevevyt tankit ponnahtivat irti ja alkoivat hitaasti leijua pois päin, huoltoaluksesta vastakkaiseen suuntaan.

Uudet polttoainetankit siirrettiin seuraavaksi alukseemme. Ensin kaikki näytti menevän aivan hyvin tankkien liukuessa tasaisesti kohti alustamme, mutta juuri kun niiden olisi pitänyt kiinnittyä siihen jokin hullunvarmassa systeemissä petti, ja tankit jatkoivat kulkuaan. En voinut uskoa sitä. Käytössä ei ollut keinoa tällaisen varalle, järjestelmä ei ollut koskaan aikaisemmin mennyt vikaan.

Mietin, miksi havaitsin edelleen painovoiman tunnun vaikka polttoainetankkeja ei ollut. Ehkäpä tornissa riitti tilaa jonkinlaisille varasäiliöillekin. Varastotkaan eivät kestäneet kovin kauan, ja pian painovoima hävisi. Odotin alkavani leijua mutta mikään voima ei vetänyt minua pois päin lattiasta joten pysyin paikallani.

Jupiter alkoi vetää alusta puoleensa. Painovoimakiikkyvyys kasvoi sitä mukaa mitä lähemmäksi jouduimme, ja sain tarkastella mahtavan jättiläisen pintarakenteita tar-

kemmin kuin kukaan aikaisemmin. En tietenkään tuntenut painovoimaa, koska putosin aluksen mukana. Minkäänlaista kuulutusta ei annettu, kaikki varmastikin tiesivät hetkensä tulleen. Hätkätsuakaan ei voitu antaa planeetan aiheuttaman voimakkaan sähkömagneettisen kentän takia, jolta jyrkästi selektiiviset ikkunat kuitenkin suojasivat meitä.

Ennen kuin olin ehtinyt ajatella mitään huomasin painuvamme Jupiterin kaasukehän sisään. Putoamisemme hidastui hetkellisesti. Kaasukehä oli aluksi miltei näkymätön harso joka tiheni koko ajan ja muuttui jossain vaiheessa käytännössä läpinäkymättömäksi maitomaiseksi aineeksi. Ei se kuitenkaan täysin estänyt näkyvyyttä sillä näin jotain mitä en olisi koskaan uskonut näkeväni, kappaleen jonka olin tähän mennessä kuvitellut kuuluvan vain tieteisfantasioihin. Se oli Jupiterin kiinteä keskus, kaasukehän paineessa hiilestä puristunut valtava timantti. Juuri ennen kuin aluksemme rysähti siihen olin näkevinäni groteskien, kaasukehässä asustelevien pilvimäisten elämänmuotojen ikäänkuin ilkkuvan minulle, yksin minulle kaikkien matkustajien joukosta.

5

Katselin jotakin mitä ei ollut olemassa, jotain epätodellista - jotain valkoista.

Olenko kuollut ja taivaassa? mietin. Hetkeksi minut valtasi hyvinolontunne vailla mittaa ja määrää, vailla varsinaista suuruutta. En oikeastaan tuntenut mitään ja tiesin että siinä oli kaikki. Kenties en ollutkaan kristittyjen taivaassa vaan nirvanassa, persoonattomana osana maailmansielua. Miten olisin siinä tapauksessa pystynyt ajattelemaan?

En omannut selkeää uskonnollista näkökantaa ja maallinen vaihtoehto juolahti mieleeni. Päätin yrittää kääntyä oikealle kyljelleni, ja se onnistui. Nyt huomasin päästäni särkevän.

En kyennyt pukemaan seuraavaa ajatustani sanoiksi mutta se kertoi että olin nähnyt unta ja makasin turvallisesti oman huoneeni vuoteessa. Miten olin joutunut vuoteeseen ikkunan luota oli arvoitus jota ei maksanut vaivaa ratkaista. Varmaa oli vain että polttoainesäiliöiden vaihto-operaatio oli onnistunut juuri niin kuin oli pitänytkin ja olimme turvassa.

Välikohtauksesta eteenpäin päivät seurasivat toisiaan totutun nimettöminä ja harminaisina, joskin erään kerran koetin hullunrohkeaa vertikaalista velosipeedausta kuten alan harrastajat tapasivat tuota sairasta pyöräilyn muotoa nimittää.

Olin saanut ahtautua pieneen luodin muotoiseen kopperoon ja aloittaa vaivalloisen polkemisen. En ollut erityisen hyväkuntoinen mutta voitettuani alkukankeuden härveli alkoi kiihtyä uskomattomalla voimalla, ja tunsin sen puristavan minut tiukasti istuimen selkänojaa vasten. Automaattinen kiilahihnavariaattori piti huolen siitä ettei minun tarvinnut käyttää minkäänlaisia vaihteita, antaa vain mennä. Nopeusmittarin palkin kohottua neljäkymmenen sekuntimetrim paremmalle puolelle käänsin pyörän hitaasti siirtymään radan pystysuoralle osuudelle. Mieleni alkoi täytyä omituisella tunteella, aivan kuin olisin ajanut valtavan, pyörivän sylinterin sisällä pysyen itse jotakuinkin paikallani ja painovoiman voimistuen jatkuvasti. Nopeutta oli tässä vaiheessa reilut viisikymmentä metriä sekunnissa. Se nousi vielä kymmenisen pykälää, ja jollakin het-

kellä minusta alkoi tuntua hämärältä, epätodelliselta enkä pystynyt hidastamaan. Sitten en nähnytkään enää selvästi...

Muistan vain kuinka palasin tajuihini minuutteja myöhemmin. Polkupyörän automaattinen turvajärjestelmä oli havainnut tajuntani menetyksen, kytkenyt polkimet va-paalle ja aloittanut jarrutuksen sekä ohjannut laitteen tasaiselle nopeuden hidastuttua. Vannoin etten enää eläissäni ajaisi polkupyörällä ja päätin juoksun riittävän jatkossa minulle ja kunnolleni.

Eräänä päivänä huomasin jälleen päätteelle ilmaantuneen tiedotuksen mistä asiasta kapteenikin informoi. Olimme piakkoin saapumassa käännepisteeseen, kohtaan jossa Jupiterin ja Saturnuksen vetovoimat olivat jotakuinkin yhtäsuuret ja alus sammuttaisi moottorinsa kahdeksaksi tunniksi aiheuttaen painottomuuden. Sain vähän aikaa miettiä miksei suurin osa lennosta olisi voinut olla painotonta. Tajusin kuitenkin että riittävän nopeaan vapaaseen lentoon olisi tarvittu inhimillisesti ottaen aivan liian suuri alkukiihdytys. Ja täytyihän matkustajien mukavuus ottaa myös lennon aikana huomioon, tutun painovoiman piirissä oli aina helpompi olla.

Aluksen kääntämisestä olisi tosin selvitty verraten lyhyelläkin painottomuudella, mutta monien matkustajien hakema eksotiikka ja kokeilunhalu oli syynä valintaan. Aluksen väsymättömille moottoreillekin tarjoutui lepotilaisuus.

Yksi kiehtovimmista painottomuuden tarjoamista tilaisuuksista olivat uudet seksin saralla avautuvat mahdollisuudet. Asiasta liikkui monenlaisia huhuja, lähinnä sellaisen suusta jotka eivät olleet koskaan seksiä painottomuudessa harrastaneet. Normaalia pienemmässä painovoimassa hoituivat hommat kokemattomilta kuulemma yllättävän kömpelösti, mutta täydellisestä painottomuudesta en ollut kuullut uskottavia kommentteja. Yleinen mielipide tuntui olevan se, että yhdyntä painottomuudessa - jolle oli jo ehditty keksiä oma lempinimi, *coitus antigravitus* - oli kaksin verroin parempaa kuin tavallinen. Ainakin erilaisia asentoja saatiin huomattavasti enemmän.

Tietojen puute ja silkka kokeilunhalu aiheuttivat minuun vastustamattoman tunteen perehtyä asiaan henkilökohtaisesti. En oikein itsekään tajunnut mitä olin tekemässä enkä siinä mielentilassa voinut saada päähäni minkäänlaisia haittapuolia. Sally oli ainoa nainen ja henkilö yleensäkin jonka koko viidentuhannen joukosta joten kuten tunsin. Järkeni oli vielä tässä mielessä mukana, en halunnut syöksyä noin vain sänkyyn ventovieraan kanssa. Oikea aivopuoliskoni piti tällaista vasemman mielestä vain hypoteettista tekoa yksinkertaisena ja aloinkin ihmetellä miten homma käytännössä onnistuisi. Joku muu olisi voinut tällaiseen ryhtyä mutta ei Sally, emmehän todella tunteneet toisiamme ollenkaan. Ei ainakaan selvin päin.

Painottomuuteen jota kestäisi melkein koko yön oli aikaa vielä vajaa viisi tuntia joten ei kannattanut pitää turhaa kiirettä. Menin alkajaisiksi huoneeseeni päätteän ääreen verestämään vanhoja hakkerin taitojani saadakseni selville Sallyn huoneen numeron. Yllätyin aluksen tietokannan alkeellisesta suojauksesta ja sain tietää huoneen sijaitsevan tarkalleen omani alapuolella. Hetken kuluttua alkoi hälytysääni kuulua päätteilteni, ja ilmestyvä teksti kertoi minun murtautuneen tietokantaan. Kytkin päätteän vaistomaisesti pois päältä tietäen kuitenkin ettei siitä mitään apua enää ollut.

Myöhemmin liikkuessani varovaisesti käytävillä ihmettelin miksi kukaan henkilökunnasta ei edes luonut minuun vihaista katsetta. Aivan kuin tieto hakkeroinnistani ei hälytyksestä huolimatta olisi levinnyt ollenkaan.

Ainoa henkilö joka asiasta jotain tiesi istui rauhallisena päätteän ääressä kymmenennen kerroksen ikkunallisessa huoneessa.

6

Kolusin aluksen taas kerran päästä päähän mukaanlukien torninkin näkemättä jälkeäkään Sallysta. Useat koputukset huoneenkaan ovelle eivät tuottaneet tulosta. Aloin jo uskoa ettei häntä ollut olemassakaan, ainakaan aluksella, ja että alkumatkasta näkemäni henkilö oli ollut jonkinlainen harha mikä selittäisi myös omituisen vaikutelman. Hetken mietin mahdollisuutta kuuluttaa häntä mutta en yksinkertaisesti kehdannut.

Sally Mariellia pyydetään Morgan Hartleyn huoneeseen pikaiselle painottomalle.

Silloin tajusin miten typerä olin ollutkaan. Seksi pelkkänä mekaanisena suoritukseksi ilman kestäväää suhdetta, ajattelehan nyt vähän! Vakituiseen kumppanin kanssa asiaa olisi voinut harkita. En viitsinyt olla edes pettynyt. Päätin viettää uuden kokemuksen aivan kuten koko aikaisemman matkaosuuteni, yksin.

Pitkästä aikaa muistin huoneeni ikkunarakennelementtien tarjoamat näköalat ja hämmästyttävän kirkkaasti näkyvien tähtikuvioiden seasta löysin vaalean oliivinvihertävän kiekon jonka sivuilla erottuvat värikkäät, selkeästi tunnistamattomat alueet kuuluivat eittämättä renkaisiin, joiden vuoksi tuo lauantain tähti tunnettiin myös aurinkokunnan jalokiven nimellä.

Tunsin painovoiman kevyesti häviävän. Se oli aivan kuin ainoassa matkan aikana näkemässäni unessa, nyt vain kykenin olemaan täysin rauhallinen. Nousin istumaan ja aloin hitaasti leijua vinosti ylöspäin. Suoristin itseni ja yritin kääntyä pituusakselini ympäri mutta en saanut mistään otetta joten odotin pääseväni kattoon. Saatua kiinni katossa olevasta kaiteenpätkästä käännyn voidakseni huomata jälleen kerran käsitteen 'ylöspäin' horjuvuuden.

Siirryin takaisin ulkonemaan katselemaan huikeita näkymiä. Alus alkoi hitaasti kääntyä eikä ollut konsti eikä mikään pysytellä koko ajan sopivassa asennossa voidakseni säilyttää katseeni jotain tiettyä taivaankappaletta kohti. Minun tarvitsi vain kääntyä aina hieman ja muistaa pysäyttää liikkeen ajoissa, muuten olisin jatkanut lähes ikuista kiertoa (ainakin näiden kahdeksan tunnin ajan).

Ajattelin miten hankalaa painottomuudessa oikeastaan oli enkä enää tuntenut kovin suurta halua coitus antigravitukseen. Ties mistä sain epämiellyttävän mielikuvan katonrajassa rauhallisesti uniaan viettävästä yksilöstä jonka yhtäkkinen painovoiman palautuminen pudottaisi kovalle lattialle ja toivoin että kiihdytys aloitettaisiin vähintään yhtä pehmeästi kuin aivan matkan alussakin.

Vietettyäni pari tuntia painottomuudessa olin jo aivan varma siitä ettei siinä ollut mitään tavoittelemisen arvoista ja aikaisemmin avaruuslentojen uranuurtajia kohtaan tuntemani kunnioitus alkoi osittain muuttua sääliksi niiden vaikeiden olosuhteiden takia joita he olivat joutuneet kokemaan. Vieläkin varmemmaksi tulin kun pahoinvointi alkoi, siitä oli varoitettu mutta vain harvat olivat ottaneet varoitusta tosissaan. Siirryin mahdollisimman nopeasti WC:n puolelle mikä ei todellakaan ollut kovin nopeaa, täytyi pitää mielessä edelleen omaamani massa ja sen hitaus. Päästyäni perille olin jo valmis ja ajattelematta kunnolla seurauksia oksensin.

Suunnittelijat olivat kuin olivatkin ottaneet tämän mahdollisuuden huomioon, viemäreissä vallitsi huomaamattoman pieni alipaine ja mahalaukkuni sisältö valui siististi sinne, minne se kuuluikin. Olin todella iloinen ettei minun tarvinnut kutsua siivoojia - millainen sotku olisikaan syntynyt jos olisin antanut ylen muualla huoneessani painottomuuden aikana! Päätin mennä lepäämään, vyötin itseni kiinni vuoteeseen ja nukahdin pian.

7

Näin edessäni sinertävän vaaleanpunaisen taivaan ja alempana vihreän maan. Olin ilmeisesti kukkulan laella. Alhaalla näkyi laajalle levittänyt lasitorneista rakennettu kaupunki jonka koon valtava etäisyys teki epämääräiseksi. Lasitornit heijastivat laskevan, sinisen säännöllisen tetraedrin muotoisen auringon valoa ja siellä täällä tornien sisällä liikuskele pieniä tummia pisteitä. Lähdin kävelemään rinnettä alas kaupungin suuntaan mikä ei ollut helppoa, sillä maasto oli kauttaaltaan suurien läpinäkyvien kvartsikiteiden peitossa.

Rinne jyrkkeni koko ajan ja minun oli kiihdytettävä vauhtini juoksuksi etten olisi kaatunut. Sitten niin kuitenkin kävi. Lensin aluksi jonkin matkaa ilmassa, ja ajatukseni lensivät kaksin verroin kauheammin. En olisi kovinkaan mielelläni törmännyt noihin teräviin kiteisiin enkä nähnyt vaihtoehtoa. Olin juuri osua maahan kun päähäni kohdistui suunnaltaan määrittelemätön, voimaton isku mikä ei voinut vielä johtua maahan osumisesta. Se aiheutti minulle hetkellisen muistinmenetyksen ja ei aikaakaan kun olin taas ilmassa, ja tällä kertaa lensin aivan oikeasti.

Niinpä niin, unohdin osua maahan ja tässä sitä nyt lennetään, ajattelin turhautuneena.

Eihän siinä nyt ole mitään järkeä!

Lensin lasikaupungin yläpuolelle ja näin ympärilläni etten ollut ainoa joka oli pudonnut maahan unohtamatta osua siihen. Muutamia hahmoja - aiemmin nähneeni pisteet - lenteli aivan kuten minäkin, ilman minkäänlaisia laitteita. Lähestyin erästä ja huomasin niiden kaikkien olevan identtisiä ja muistuttavan erehdyttävästi Sallya, ainakin kasvojen osalta. Vartalo oli groteskisti liioitellun naisellinen: valtavat, pinkeät rinnat, infinitesimaalinen vyötärö ja takamus samaa kokoluokkaa kuin rinnatkin sekä epätodennäköisen kiinteä. Naisten iho oli tosin tummempi, lähinnä pronssinvärinen. Kaiken tämän pystyin näkemään, sillä kellään heistä ei ollut vaatteita.

En nähnyt omaa vartaloani mutta minut valtasi kaamea tunne omasta alastomuudesta. Naisilla oli vähän liiankin ystävälliset ilmeet ja jokainen heistä viittoi minua tulemaan luokseen. Asetelma oli selvä: minä, Sally ja painottomuus. Muun hyvän lisäksi tämä kammottava uni antoi minun vapaasti käyttää aivojani enkä silti pystynyt itse vaikuttamaan siihen.

Heräsin yltä päältä hien peitossa. Unikuvat eivät häipyneet mielestäni millään niin kuin ne joskus valitettavan usein tekivät. Onneksi painovoima oli jälleen palannut. Tuntui aivan kuin joku olisi riivannut minua. Miten muuten pystyisin selittämään tämän, ja lisäksi päätteelleni salaperäisesti ilmestyneen hälytyksen tietokantaan tunkeutumisesta? Olihan aivan mahdollista että Sally olisi minuakin etevämpi hakkeri ja olisi pystynyt siirtämään päätteelleni ilmoituksen, mutta mikään hakkeri ei voi kaiken järjen mukaan tunkeutua toisen ihmisen mieleen. Sellaiseen vaaditaan korkeampia, tavallisen ihmisen ulottumattomissa olevia taitoja.

8

Taas kului monta päivää joista oli mahdoton pitää lukua. Kun sitten eräänä aamuna tavallista virkeämpänä heräsin ja menin aamiaiselle, näyttivät ihmiset tavallista energisemmiltä ja hymy oli huomattavasti herkemässä kuin varsinkin aivan viime päivinä.

Kysyin hienovaraisesti asiasta pöytäkumppaniltani ja vastaus oli lyhyt mutta iloisen painokas:

- Tänään on viimeinen matkapäivä, ja illalla saavumme perille!

Olin ällikällä lyöty.

Näinkö nopeasti se menikin?

Ei se mikään ihme ollut, enhän ollut laskenut päiviä missään vaiheessa mikä oli tosiaankin osoittautunut hyväksi. Tällaisessa tilanteessa käytin tuhat kertaa mielummin sanaa 'jo' kuin 'vasta'.

Söin pikaisesti aamiaisen joka tällä kertaa tuntui maistuvan paljon paremmalta kuin koskaan matkan aikana. Kävelin takaisin huoneeseeni ja asetuin selälleni ulkonemaan, ensimmäistä kertaa senhetkisen kiihdytysvaiheen aikana.

Saturnus? Noin pieni, ja aivan Jupiterin näköinen. Ja missä ovat renkaat?

Ihmettelin aikani kunnes muistin painottomuutta edeltäneen tiedonannon. Alus oli tietysti kääntynyt 180 astetta ja aloittanut jarrutuksen, joka sisällä tuntui aivan samalta kuin kiihdytyskin. Kuljimme takaperin kohti Titania alati hidastuvaa vauhtia.

Nousin ylös ja asetuin polvilleni. Saturnus levittäytyi eteeni mahtavampana kuin missään kankeissa kuvissa. Sen väriä oli mahdoton määritellä, se oli yhtäaikaan kirkaansininen ja vaalea oliivinvihreä. Itse planeetta vaikutti sangen mitättömältä verrattuna valtavaa joukkoon sitä kiertäviä kiven ja jään siruja, jotka muodostivat renkaat. Jossain historiallisessa teoksessa olin nähnyt kaksiulotteisen kuvan 'äänilevystä' joka nyt palautui mieleeni. Se oli ollut kauttaaltaan musta värillistä keskustaa lukuunottamatta kun taas nuo jättimäiset renkaat sisälsivät kaikki mahdolliset värit, ehkä vähän enemmänkin. Pääpaino oli kuitenkin kaasujättiläisen sävyillä.

Se päivä meni harvinaisen mukavasti vaikka sisältö ei tarjonnutkaan mitään uutta. Olin luonnollisen jännittynyt ja erehdyin jossain välissä jopa laskemaan vielä jäljellä olevia tunteja. Karistin sellaiset ajatukset mielestäni urheilun merkeissä. Kerran käväisin katsomassa ikkunasta josko Titan olisi näkyvissä sillä tiesin olevamme jo riittävällä etäisyydellä mutta katselu jäi sikseen kyseisen kuun ollen juuri siirtynyt Saturnuksen varjoon. Ajatus viikkojen pimeydestä masensi hiukan mutta en antanut sille liikaa sijaa innostukseni joukossa.

Vihdoin aluksemme 'parkkeerattiin' Titania kiertävälle radalle ja painovoiman tunne hävisi. Kaikki yllättyivät hieman mitä en ollenkaan halunnut hyväksyä, olisihan sellainen pitänyt tietää. Pinnalta, lentoasemalta lähetettiin kokonainen laivasto avaruusbusseja matkustajia noutamaan. Henkilökunta kiitti meitä onnistuneesta matkasta ja niin edelleen ja neuvoi meidät torniin jonne bussit kiinnittyisivät. Katselin hetken aikaa ihmismassojen kömpelöä liikehdintää, siirryin kierreportaiden keskelle ja panin itseeni vauhtia. Aluksi vain muutamat nuoret seurasivat perässä ja saimme hetken aikaa nauttia hämmästyneistä katseista mutta nähtyään miten helppoa se oli liittyivät kaikki, osa tosin epäröiden, mukaan ja arvaahan sen millainen suma syntyi. Onneksi olin ensimmäisenä 'putkessa' ja pääsin ensimmäisten joukossa bussiin.

Avaruusbussin laskeuduttua Clarke Cityn planeettainväliselle lentoasemalle olin ymmälläni. Minulla ei ollut hajuakaan paikoista ja saatoin vain toivoa että henkilö jota minut oli lähetetty haastattelemaan olisi tullut vastaan.

Kävelin sekaisen näköisenä pitkin lentoaseman laajaa aulaa reppu olallani näyttäen varmaankin eksyneeltä retkeilijältä. Titanin puolikas painovoima ei tuntunut ollenkaan kummalliselta sillä se oli hyvin lähellä käännepisteen jälkeistä kiihdytystä vastaava. Esimieheni ei ollut järjestänyt minulle hotellihuonetta, oli vain maininnut että

saisin yöpyä sen keksijän luona mikä tuntui liian ystävälliseltä näinä aikoina joten en voinut edes kysyä tietä mihinkään. Huomasin noin kymmenen metrin päässä edessäni ystävällisen näköisen miehen jossa oli jotain selittämätöntä tuttua. Hän oli arviolta 180-senttinen (tuuman verran minua pidempi), suunnilleen minun ikäiseni mutta kasvoiltaan jotenkin nuoren näköinen. Hänen tummat ja kiharat hiuksensa olivat lyhyiksi leikatut

(kuten aina ennenkin)

Mistä tuo tuli?

ja hän oli vartaloltaan hoikka, missä hän ei lainkaan erottunut muista asemalla näkemistäni henkilöistä. Tummissa, suurissa silmissä oli jotain samaa kuin Sallynkin silmissä, jotain epätodellista mutta kuitenkin miellyttävää.

- Olette varmaankin se toimittaja, mies sanoi.
- Niin, Martian Timesista. Morgan Hartley.
- Adam Korsmo.

Hätkähdin. Tuijotin häntä syvälle silmiin ja ajatuksissani siirryin kaksi vuosikymmentä taaksepäin, aikaan jota en ollut uskonut muistavani. Olin ulkona Titanin tappavassa kaasukehässä suojapuku ylläni, varmaankin taas kerran leikkimässä. Kaatua mätkähdin selälleni mikä ei onneksi sattunut kovin paljon, olihan putoaminen suhteellisen hidasta. Suojapukuni oli kuitenkin repeytynyt niskani vierestä osuessaan ilmeisesti terävään kiveen, onneksi en itse ollut vahingoittunut - vielä. Aloin hädissäni pidellä niskaani oikealla kädelläni mutta siitä ei ollut apua, kaasut virtasivat esteettä läpi sormieni. Pian ystäväni oli tullut apuun.

Hänen kasvonsa, silmänsä, hiustyylinsä... mikään ei ollut muuttunut. Kiersin käsivarteni tiukasti hänen ympärilleen, ja hän teki samoin. Mieleni oli täynnä muistoja, vaan ei yhtään ajatuksia. Tunsin jonkin lämpimän ja kostean valuvan poskeani pitkin suuhuni, jossa aistin laimean suolaisen maun.

9

Kävelimme kaupunkiin läpinäkyvää tunnelia pitkin.

- Tämä on uskomatonta! ihmettelin. - Pomo kuulosti tosi salaperäiseltä mutta en millään voinut arvata.. Tiesitkö sinä tästä mitään?
- En, täytyy myöntää. Pomollasi on ollut aikamoinen homma.
- Niinpä. En silti oikein pidä siitä että taustaani on pengottu.
- Ajattele kuitenkin minkä palveluksen hän on tehnyt. Minäkin olin jo unohtaa sinut, enkä usko että olisimme muuten osuneet yhteen.

Pian saavuimme kaupunkiin joka oli mahtavampi kuin olin kuvitellut. Mielettömän kokoinen läpinäkyvä kupu peitti ylleen korkeita rakennuksia joita olisi ollut mahdollon rakentaa Marsin painovoimassa. Rakennukset taas pitivät sisällään kaikkiaan yli sata tuhatta asukasta mikä oli kunnioitettava suoritus näinkin kaukana Aurinkokunnan keskuksesta Marsista. - Titan onkin sitten ulkoplaneettojen keskus, kehaisi Adam.

- Olet kuulemma keksinyt jotain aika huomattavaa, sanoin vihjaten. - Oikeassa olet, mutta ei nyt puhuta siitä. Joku ulkopuolinen voisi vaikka kuulla mikä ei olisi sinun kannaltasi kovin mukavaa, jos se joku sattuisi olevaan vaikka kilpailevan lehden toimittaja.

- Missä muuten asut? Olen jo pikkuisen väsynyt enkä haluaisi tänään jäädä pahemmin kiertelemään.

- Kämppäni on kaupungin laidalla, tässä aika lähellä. Olen töissä hiukkaslaboratoriossa, se sijaitsee sieltä vähän matkaa kaupungin ulkopuolella.

Kävelimme syrjäisiä kujia pitkin näkemättä paljonkaan ihmisiä. Saavuimmekin perille mielestäni yllättävän nopeasti ottaen huomioon ystäväni käsitteen 'aika lähellä'.

- Astu matalaan majaan.

- Kiitos.

- Ennen kuin näytän mitään *muuta*, kysyi Adam kohottaen kulmiaan, voisitko pistää nämä lasit päähäsi?

- Ei kai siitä haittaakaan voi olla.

Asetin Adamin antaman paksuja aurinkolaseja muistuttavan Titanin puolitetuun painovoimaankin nähden yllättävän painavan laitteen päähäni ja hetken päästä näin kaiken kuten aiemminkin mutta siellä täällä lenteli vailla määränpäättä pieniä kirkkaanvihreitä pisteitä.

- Kielämättä mielenkiintoista, mutta voisitko nyt näyttää sen keksintösi? Ja mikä tekee näistä lasista niin pirun painavat?

- Ne lasit sattuvat vain olemaan uusi keksintöni, ja kuten varmaan tiedät, isäsi kehittämä materiaali painaa melkoisesti.

- Siis mitä? Yritätkö sanoa että olen raahannut itseäni kahden viikon ajan tänne periferiaan näiden lasien takia? Lasien, joilla voi katsella hassuja vihreitä pilkkuja heilumassa umpihumalassa sinne tänne?! Huomasin raapivani niskaani ja huutavani tarpeettoman kovaa joten yritin rauhoittua.

- Ne hassut vihreät pilkut ovat muuten neutriinoja, tai oikeastaan määrätyn kokoisia neutriinoryhmiä.

Yritin kovasti väittää vastaan tietämättä edes kunnolla mistä puhuin. - Neutriinot, nehan läpäisevät kaiken. Ei niitä *voi* nähdä.

- Läpäisevät kaiken paitsi isäsi materiaalin. Ohuena kerroksena sitä voi käyttää vaikka kannettavaan neutriinoilmaisimeen. Käsitätkö, millaisia uusia ovia ihmiskunnalle avautuu?

- En silti tajua, ketä ne voivat hyödyttää. *Neutriinoja on kuin Marsin tomua, niin ettei niitä toisistaan voi erottaa...*

- Älähän nyt innostu, naurahti Adam. - En minäkään - *vielä*. Kunhan saamme tarvittavan rahoituksen...

- Mistä muka? näpäytin.

Adam meni hiljaiseksi.

- Tiedätkö muuten ISL:n? hän kysyi sekunnin päästä viattomasti.

Asiasta kolmanteen, ajattelin.

- Interplanetaarinen Skeptikkojen Liitto? Tietysti, olen jäsen.

- Hyvä homma, niin olen minäkin. Huomenna olisi nimittäin ainutlaatuinen esitys, täällä Titanilla. Lähdethän mukaani?

- Kun nyt tänne asti on tultu niin mikä ettei. Mutta voisitko vähän tarkentaa?

- Kerron sitten.

Adam ojensi minulle videokameran. - Otahan ne lasit pois ja katso tätä.

Kameran etsimessä näkyi vastaavanlaisia pisteitä kuin laseillakin mutta nyt niitä oli usean värisiä.

- Tähän olen konstruoinut paremman version neutriinoilmaisimestani. Painoa on saatu pienemmäksi tiheän materiaalin kalvoa vähentämällä. Laite osaa lisäksi erottaa elektroni- myoni- ja tauneutriinot jotka näkyvät vastaavasti punaisina, vihreinä ja sinisinä.

- Täällähän näkyy välistä muunkin värisiä, valkoisiakin.

- Eri värit tietysti sekoittuvat jos ne sattuvat olemaan kovin lähekkäin.

Minua alkoi pikkuhiljaa väsyttää toden teolla enkä ollut jännityksissäni syönytään pitkään aikaan. - Ei sinulla sattuisi olemaan mitään syötävää?

- Anteeksi, ihan totta. En huomannut kysyä aiemmin, olet tietysti nälkäinen pitkän matkasi jälkeen. Kelpaisiko vaikkapa paikallinen erikoisuus, Xorata?

- Mikä tahansa käy. Kiitos.

10

Levättyäni yön yli olin monin verroin virkeämpi. Yö täällä oli käsitteenä verrattavissa suuntiin ylös- tai alaspäin painottomuudessa; varsinaisen yön kesto oli viikkoja mutta ihmiset nukkuivat täysin Maan ajan mukaan tai sitten miten kukin parhaaksi katsoi. Herääminen ei kuitenkaan tuottanut ongelmia, sillä asunnossa oli riittävä valaistus.

Paloin halusta selvittää Adamin uuden keksinnön toimintaperiaatteen. Esitin hänelle kysymyksen toisensa jälkeen joihin hän vastasi tiedemiesmäisellä tarkkuudella. Osa vastauksista tuntui kuitenkin valmiiksi mietityiltä tekosyiltä.

- Mitä hyötyä tiheän aineen kalvosta on kun vain murto-osa kaikista näkemistäni neutriinoista lentää suoraan siihen?

- Laite ei havaitsekaan niitä suorasti vaan aistii niiden aiheuttamat, pienen pienet muutokset heikon ydinvoiman kentissä. Tiheydellä varmistetaan että jokainen vaikutusalueella oleva neutriino huomataan, nehän ovat käsittämättömän pieniä. En usko että saisit mitään irti tarkan toimintaperiaatteen selostuksestani.

- Älä ole niin varma. Anna tulla vain!

- Ehkä joskus myöhemmin. Se on aikaavievä juttu...

Epäilin ettei edes keksijä itse tiennyt kehittämänsä laitteen toimintaperiaatetta ja aloin ihmetellä miten keksimisestä olisi siinä tapauksessa tullut yhtään mitään. Toisaalta, ei Newtonillakaan ollut ollut hajuakaan painovoimakentän todellisesta luonteesta tai gravitonien olemassaolosta joten jätin asian sikseen.

Sen päivän kiertelimme Clarke Cityn kaduilla ja kujilla Adamin esitellessä minulle kaupunkia. Mietin miksi en muistanut yhtään mitään ja hän kertoi että kaupunki oli rakennettu kokonaan uusiksi ja vanha oli "jyrätty matalaksi". Todellisuudessa vanha oli pikku hiljaa purettu rakentaen samalla uutta.

Yllätyin tosissani kun kellon ollessa tarkalleen 14.17 GMT kuulin jyrinää ja alkoi sataa vettä.

- Mitä tämä oikein meinaa? Olen kuullut että tällaista tapahtuu harva se päivä Maassa mutta.. eihän tämä ole luonnollista.

- Ei olekaan. Sattuu kuitenkin olemaan niin, että useimmat asukkaat ovat entisiä maalaisia ja tämä on yksi tekijä joka auttaa heitä sopeutumaan. Titan tarvitsee asukkaita.

- Mutta miten se muuten hyödyttää? tivasin.

- Ajattele nyt, miten helppo tapa se on pitää kaupunki puhtaana. Ilmakin raikastuu hiukan.

- Totta, mutta onko kastuminen sitten kivaa? kysyin nyrpeänä ja yltä päältä vedessä.

- Itse asiassa on, kun siihen on kerran tottunut, vastasi Adam tyytyväisen kuuloisena.

Myöhemmin suunnilleen kuuden aikoihin kävimme Adamin asunnolla noutamassa videokameran ja suuntasimme kulkumme kohti Titanin kongressikeskusta. Interplaneetaarinen Skeptikkojen Liitto johon me molemmat olimme kuuluneet melkein yhtä kauan järjesti jäsenille maksuttoman esityksen, josta ei oltu annettu tarkempia lisätietoja mutta oli ilmeistä että esiintyjä omasi paranormaaleja kykyjä.

Skeptikkona jokainen jäsen oli tietenkin valmistautunut todistamaan näytöksen huijaukseksi. Mukanamme olevalla videokameralla minun ja Adamin oli tarkoitus kuvata koko tapahtuma ja tutkia taltio jälkeen päin perusteellisesti. Näin meille jäi aikaa seurata esitystä puhtaalla mielenkiinnolla.

Suuri sali jossa kyseinen näytös oli määrä pitää kello 18.00 oli tupaten täynnä ja saimme näennäisen huonot paikat, seisomapaikat salin perältä. Ei seisomisessa mitään pahaa ollut, painoinhan vain puolet siitä mitä normaalisti eikä ketään ollut tukkimassa näkökenttäämme. Onnistui sattumaan niin mukavasti ettei meidän tällä kertaa tarvinnut syyttää itseämme siitä ettemme olleet tulleet hyvissä ajoin.

Esiintymislavan oikeassa laidassa seisojaksi naishenkilö, luultavimmin pääesiintyjän avustaja, joka kiinnitti hetkeksi huomioni lähes valkoisen ihonsa vuoksi. En ajatellut asiaa sen kauemmin, oimituisuuksiin oli jo aluksella ehtinyt tottua ja Titan oli täynnä mielestäni normaalia selvästi hoikempia ihmisiä.

Pian salin ovet suljettiin ja valot himmennettiin lukuunottamatta esiintymislavalle suunnattuja spotteja. Esiintyjä käveli rauhallisesti väliverhon takaa näyttämölle

(hänessä on jotain tuttua)

jäädessä seisomaan pienen pöydän viereen.

Se oli Sally! Olin jo huutaa sen ääneen kunnes tajusin etteivät aika ja paikka olleet oikein sopivia. En maininnut Adamille mitään, ja tuskin hän huomasi minussa mitään erikoista kiinnitettyään huomionsa esiintyjään.

Metallisella sohvapöydällä oli suurehko, tumma ja kiiltävä kivenmurikka. Pöydän toisella puolella seisova avustaja nosti kiven vaivalloisesti ja pyysi vapaaehtoisista tarkistamaan sen. Kivi vaikutti täysin tavalliselta kimpaleelta titaniittia ja oli erittäin epätodennäköistä että siihen olisi piilotettu jotain.

Sitten seurasi suuri hetki. Avustaja ilmoitti yleisölle että kaikkien tuli olla ehdottoman hiljaa mikä oli välttämätöntä onnistumisen kannalta. Vielä jäljellä ollut pienoinen puheensorina lakkasi. Sally vilkaisi lyhyesti pöydällä olevaa kiveä ja kääntyi suoraan sitä kohti. Salissa vallitsi haudanhiljaisuus, mikä oli suorastaan painostavaa. Hiljaisuuden saattoi kuulla ja se sai monet hermostumaan ja kuulemaan olemattomia ääniä, jotka todellisuudessa olivat heidän ei-dominoivien aivopuoliskojensa tuotetta vastalauseena kuuloaistin käyttämättä jäämiselle.

Seuraavia tapahtumia harva paikallaolija muistaa todella nähneensä tai jos muistaa, unenomaisina katkelmina joita on mahdoton yhdistää todellisuuteen. Kivi alkoi kohota

pöydältä ilmaan. Ensin niin hitaasti että liikkeen hädin tuskin huomasi mutta se kiihtyi nopeasti ja loppui murikan jäätyä leijumaan noin puolen metrin korkeudelle pöydästä.

Useimmat yleisöstä olivat täynnä aitoa ällistystä, toiset jopa pelkoa. Harvat tosiskeptikot yrittivät kaikin voimin löytää heikkoa kohtaa joka osoittaisi tapahtuneen huijaukseksi löytämättä minkäänlaista. Titaniittikimpale leijui edelleen järkähtämättä paikallaan. Rauhällisin liikkein avustaja otti suuren teräksisen renkaan ja pyöritteli sitä kiven ympärillä sulkien näin pois osan huijauksen mahdollisuuksista.

Adam ja minä tuijotimme tapahtumaa kuin transsissa emmekä kyenneet tekemään mitään. Se oli todella kammottavaa.

Tuo ei ole totta. Ei ole, ei varmasti. Se ei voi olla.

(yliluonnollista)

Juuri kun eskapismini alkoi olla ääri rajoillaan muistin erään tärkeän asian.

Kamera. Minun on saatava tuo talteen.

Samassa levitoiva kivi sinkoutui salin takaosaan jääden pyörimään lähelläni istuvan miehen pään yläpuolelle. Hän jäähmettyi pelosta, eikä oma tilanteeni ollut paljontaan parempi. Onneksi järkeni sentään vielä pelasi.

Kätteni vapisivat joten kesti tavallista kauemmin ottaa kamera laukusta mutta se onnistui, vieläpä yllättävän nopeasti. Kameran vihdoinkin ollessa turvallisesti oikeassa kädessäni painoin nauhoituksen päälle ja katsoin etsimeen. Kohdistin kameran niin että sekä kivi että sen liikkeelle panija näkyivät terävästi kuvassa - jota häiritsivät hurjasti edes takaisin lentelevät punaiset, vihreät ja siniset pisteet.

Pitkö sen ilmaisimenkin nyt unohtua tuohon! Paras kun irroitan –

Kiven ympärille oli ryhmittynyt punaisia pisteitä aivan paikoilleen, tarkalleen sen reunoille. Silloin pelästyin toden teolla.

Psitroneja.

Ojensin kameran Adamille sanomatta sanaakaan.

- Mitä nyt? hän kysyi kuiskaten.

- Et uskoisi. Katso nyt vain.

Adam kohtasi saman kammottavan näyn ja ähkäisi peloissaan.

Siitä eteenpäin seuraava muistikuvani on, että näytös päättyi. Kivi palasi tarkalleen samaan pisteeseen josta se oli lentomatkinsa aloittanutkin ja laskeutui hitaasti punaisten pisteiden seuratussa täsmällisesti mukana. Ne liikkuvat kapenevassa muodostelmassa Sallyn päätä kohti ja imeytyivät siihen hänen silmiensä välistä.

11

Esityksen jälkeen palauduimme kauhunväritteisestä kokemuksesta erittäin hitaasti ja päätimme jakaa sekaiset tunteemme jonkun kanssa. Minulle tuli ensimmäisenä mieleen Sally, muun hyvän lisäksi hän oli ainoa titanilainen Adamin lisäksi jonka jotenkin tunsin. Kävelimme takahuoneen ovelta ja koputimme enkä vielääkään sanonut Adamille mitään.

- Iltaa, olen Adam K – ehti ystäväni aloittaa mutta hänet keskeytettiin.

- Morgan! Sally iloitsi. - Mukava nähdä sinut taas!

- Samoin sinut!

- Tunneteko te toisenne? En olisi millään arvannut..

- Tapasimme avaruusaluksessa matkalla tänne, vastasin.

- Anteeksi etten ehtinyt tavata sinua myöhemmin aluksella, Sally sanoi.
- Niin, vastasin epävarmasti, sinulla on varmaan ollut kiireitä.
- Aivan, niin! töksäytti Sally poissaolevasti ikään kuin olisimme molemmat tienneet ettei se ollut totta.

Adam ja Sally esittelivät itsensä toisilleen.

- Katsokaahan tämä video, jonka äsken kuvasimme, Adam kehotti ja ojensi Sallylle videokameran. Tämä käynnisti toiston tottuneesti katse hakeutuen etsimeen.

- Mitä nuo pisteet tuolla tekevät?

- Ne ovat neutriinoja. Kameran edessä oli keks... eräänlainen ilmaisin.

- En ymmärrä yhtään mitään. Voisitko selittää vähän tarkemmin?

Adam selitti parkkiintuneen tiedemiehen asiantuntemuksella kaiken tietämisen ja hieman vähemmänkin arvoisen neutriinoista Sallyn kuunnellessa kärsimättömän näköisenä mutta kohteliaan tarkkaavaisena, aivan kuin olisi tiennyt kaiken sen ennestäänkin mutta halunnut antaa Adamille mahdollisuuden näyttää taitonsa.

- Vai sellainen tapaus. Selitätte fysiikan keinoin psykokinesiaa.

- Mutta sinun ja kiven välillä ei ollut neutriinojen muodostamaa yhteyttä, huomautin, - ne näyttivät ikäänkuin kannattelevan sitä yksinään.

- Asia on vielä sikäli oudompi, Adam lisäsi hieman ylimielisellä äänellä, että neutriinon pitäisi läpäistä kaikki materia pienuutensa johdosta minkä se käytännössä aina tekeekin. Aineestahan merkittävä osa on tyhjää tilaa ytimen ja elektronipilven välillä ja törmäys on suunnattoman epätodennäköinen.

Ajauduin mielettömään keskusteluun Adamin kanssa.

- Mieleeni tuli aluksi psitroni, 1900-luvulla teorioitu 'ajatushiukkanen' mutta tämä ilmaisihan havaitsee ainoastaan neutriinot. Eikö tämä psitroni voisi kuitenkin toimia välittäjänä mielen ja aineen yhteydessä?

- Ehkäpä, mutta mihin neutriinoja siinä tapauksessa tarvittaisiin?

- Hmm... tuota en tullut ajatelleeksi. Tämän arvoituksen ratkaisemiseksi tarvitsemme kyllä psitroni-ilmaisimen.

- Täysin älytöntä! Eihän kukaan ole vielä todennut...

Sally hyökkäsi väliimme.

- Hyvät herrat, jos aiotte jatkaa väittelyänne niin voisitteko ystävällisesti poistua? Minua ei kiinnosta tippaakaan teidän teorianne ja mitä sillä on väliä jos nyt satunkin ohjailemaan esineitä neutriinojen avulla. Minulla on sitäpaitsi kiireitä.

- Hyvä on, sanoin rauhoittavasti vaikka Sally ei ollut kertaakaan edes korottanut ääntään. - Häivytään, Adam.

Poistuimme huoneesta nopeasti ja hakeuduimme rakennuksen ulko-ovelle. Minulle jäi tapaamisesta paha jälkimaku mikä harmitti minua suuresti, olinhan pitänyt Sallysta kovasti ensi tapaamisesta lähtien ja pidin edelleenkin. Nyt vain oli turha toivoa vastakaikua, ainakaan myönteistä.

- Kuulehan, Morgan. Minä olen nyt kyllä aika hyvin sekaisin mutta on yksi paikka jossa voin ainakin enimmälti rauhoittua.

- Mikä sitten?

- Hiukkaslaboratorio.

- Mikä työssäsi muka on niin rauhoittavaa?

- Kuten Einstein on sanonut, arvoitukset ovat elämän suurenmoisimpia kokemuksia. Äskettäin tapahtunut on hieman kieroutuneella tavalla suurenmoista mutta labbis

on aina täynnä uusia yllätyksiä, ja harvoin erityisen pelottavia. Ehkä jopa saamme valaistusta ongelmaan.

Painelimme ulko-ovea edeltävään tuulikaappiin. Katsoin kysyvästi Adamiin nähdessäni pelkkiä hengitysnaamareita.

- Titanin kaasukehää on onnistuttu muokkaamaan, tai oikeastaan on vain huomattu miten vaaraton se on ollutkaan. Paineikin on ihan sopiva, hengitykseen se vain ei kelpaa.

Yhä pimeää taivasta hallitsi melko alhaalla oleva Saturnus joka loi Titaniin sangen mielenkiintoiset valaistutolosuhteet. Saatoin nähdä punertavaan kaasukehään sekoittuvan Saturnuksen epätodellisen värin. Hetken mielijohteesta kytkin kameraan virran ja aloin katsella sen kautta taivaalle.

Värikkäitä pisteitä näkyi nyt niin valtavasti ettei mitään muuta tahtonut niiden katveesta erottua. Ilmoitin haitasta toverilleni.

- Mainitsin jo, että neutriinujen valtavan määrän takia jokainen piste vastaa tietyn kokoista ryhmää tietyntylaisia neutriinoja. Ilmaisimen ainoasta säätimestä voit asettaa lukumäärän suuremmaksi niin, että katselu käy järkeväksi.

Toimin ohjeen mukaan ja kaiken peittänyt neutriinoverho väistyi jättäen näkyviin tiheydeltään kaupungissa esiintynyttä vesisadetta vastaavan neutriinosateen. Ensin kaikki näytti normaalilta mutta jonkin aikaa taivasta tutkailtuani koin päivän toisen suuren järkytyksen.

Voi hyvä Jumala.

Painoin nauhoituksen päälle vapisevin käsin.

Taas tapahtui jotain outoa.

Minulle tuli erikoinen tunne, aivan kuin olisin menettämässä tajuntaani. Kaikki alkoi hämärtyä. Sitten putosin pimeään kuiluun. Ulkopuolinen ei huomannut mitään. Fyysinen olemukseni katsoi edelleen kameralla taivaalle. Sekunnit kuluivat.

- Morgan, mitä siellä oikein on? Anna kun minäkin katson.

Ystävänä sanat olivat minulle kuin ilmaa enkä voinut sille mitään. Oloni oli harvinaisen tyhmä. Samankaltainen tunne kuin joskun kuusi-seitsemänkesäisenä koulun välitunnilla kun minua ei oltu huolittu mukaan kaveriporukkaan. Nyt tunne oli vain vahvempi sillä minut oli vetäisty syrjään tosimaailmasta. Kuulin Adamin sanat kykenemättä vastaamaan. Olin edelleen omassa ruumiissani mutta tunne, että siellä oli joku toinenkin oli vahva.

- Hitto vie, Morgan, anna se kamera tänne ja heti!

Adam riuhtaisi kameran kädestäni (minkä saatoin todeta ainoastaan näköaistillani) ja minulle tapahtui jotain. Olin hetken aikaa aivan hölmistynyt.

- Mikä helvetti sinulle oikein tuli?

En ollut vielääkään aivan selvä.

- Mmmhh. Kummallista. Taisin olla vähän aikaa jossain muualla.

- Siltä näytti. Johtuiko se jostain mitä näit taivaalla?

- En usko, vaikka sekin on uskomatonta.

- Mikä nyt niin uskomatonta voi olla? Kaiken sen jälkeen, mitä näytöksessä tapahtui?

- Katso itse. Vähän Saturnuksesta vasemmalle.

Adamin katse harhaili hetkisen etsien kohdetta - nyt se oli Saturnuksen kohdalla - mutta pian sen löydettyään hän meni sanattomaksi.

Prostetnisen vagonin kainalohiki.

Taivaalla oli näkymätön omituisen muotoinen kappale josta neutriinot kimpoilivat yhdenkään erehtymättä sitä läpäisemään.

12

Siinä me vain seisoimme, kauhistuksesta ja ällistyksestä jäykkinä katse emoplaneettaan nauliutuneena ikään kuin yrittäen varmistaa näkykö mitään enkä minä sen paremmin kuin Adamkaan kyennyt käsittämään mitä siellä oli.

Se voisi olla jotain ihan saatanan tiheää ainetta, vaikkapa sitä samaa kuin ilmaisimessa, mutta silloinhan sen pitäisi näkyä ainakin planeetan valoa vasten, ajattelin.

Kyseessä voisi olla vaikkapa kasaantuma neutriinoja mutta sellainen näkyisi ilmaisimessa, Adam päätteli. Entä jos on muitakin hiukkasia?

Adamille se oli liikaa. Tämä oli toinen kerta hänen tiedemiesuransa aikana kun hän ei pystynyt selittämään ilmiötä järjestelmällisesti - toinen oli tapahtunut hieman aikaisemmin kongressikeskuksessa. Hän kuvitteli jo olevansa valmis. Hullujenhuoneelle, jonne hänen mielestään kaikki suuret fyysikot ennen pitkää joutuisivat julkaistuaan mullistavan teorian jota ymmärrettäisiin vasta tämän kuoltua. Kuitenkaan hän ei pitänyt itseään järin suurena, päin vastoin tunsu itsensä hyvinkin pieneksi kohdattuaan jotain ylivertaista.

Lohtua Adamilla tarjosi vain se tosiseikka että suhteellisuusteorian ja kvanttimekaniikan myötä fysiikka oli ylittänyt okkulttisuudessaan moninkertaisesti jopa parapsykologian.

Olin itsekkin tästä hyvin tietoinen enkä voinut muuta kuin ihmetellä. En ollut koskaan oikein uskonut suhteellisuusteoriaan ja kvanttimekaniikkakin tuntui hämärältä sillä mielestäni kaikki tuli voida selittää terveen järjen avulla. Käsitykseni alkoivat nyt horjua ja oli vain yksi asia jonka todella kykenin ymmärtämään.

Emme ole yksin.

Tokihan olin (ainakin periaatteessa) tiennyt maailmankaikkeutemme laajuuden ja suuret mahdollisuudet elämään muuallakin kuin aurinkokunnassa mutta en ollut ikinä ajatellut asiaa, tiedostanut sitä. Solipsismin syytä kaikki tyynni.

Valmistautukaa kohtaamiseen.

Mietteeni löydöstä olivat tavallaan siitä hurjemmasta päästä uskoessani vakaasti jonkin erittäin vahvan ja pitkälle kehittyneen rodun piakkoin valloittavan aurinkokunnan ja heidän löytämänsä esine olisi vain pientä esimakua tulevasta, jonkinlainen ihmisille annettu merkki rodun mahtavuudesta.

Adam oli hyvin tietoinen nykyfysiikan tietämyksen laajuudesta ja yritti uskoa siihen sokeasti. Valitettavasti hän ei ajatellut jo koettua tosiseikkaa ettei mitään voi pitää täysin varmana tai epävarmana kunnes todisteet ovat täydellisiä.

Aamin ajatukset edustivat vastakohtaa Morganin suunnalle, jotakin todella kamottavaa sekä niin uskomatonta ettei olisi kuvitellut tiedemiehen vakavissaan edes harkitsevan sellaista. Mutta nyt tuntui että kaikki perinteisen ja modernin tieteen keinoin määriteltävät vaihtoehdot oli käyty läpi ja todettu mahdottomiksi. Oli siis vain

yksi mahdollisuus. Yksi ja monta. Äärettömän monta.

Yliluonnollista.

Sana kuvaa erittäin hyvin sitä mistä on kyse, ei nimenomaan luonnotonta vaan jotain luontoon kuuluvaa mitä ihminen ei vielä kykene käsittämään tai ei koskaan tulekaan. Adam oli vahvasti jälkimmäisellä kannalla mutta ei tuntenut pelon häivääkään huolimatta painavammasta syystä kuin Morganilla, joka pelkäsi kuollakseen.

Adam oli tiedostamattaan sitä mieltä että mitä ei tiedä, sitä ei voi pelätä. Itse asiassa hänellä oli jo kumman rauhallinen olo hänen toinnuttuaan pahimmista järkytyksistä jotka olivat iskeneet suoraan hänen aivokuorensa aistialueille hänen ehtimättä sulatella niitä. Eikö olekin luonnollista säikähtää kaikkea äkillistä ja odottamatonta vaikei sitä asian hetken päästä tajuttuaan järin pelottavana pidäkään?

Toipuminen kesti meiltä kummaltakin yhtä kauan, muutaman minuutin ja ennen kuin huomasimmekaan olimme Titanin hiukkastutkimuslaitoksen ykköskiihdytinlaboratoriossa parin sadan metrin etäisyydellä Clarke Cityn rajoista. Ulkolämpötila ei ollut erityisen korkea, itse asiassa oli jopa viileää mutta olimme molemmat hiestä märkiä.

- Koko tämä päivä on ollut ennenkokematon koettelemus mutta tuo viimeinen oli piste i:n päälle?

- Ja mitä 'i' tässä tapauksessa merkitsee? kysyin ääni yhä vapisten vaikka olin jo rauhoittunut.

- Sitä, että tarvitsen ryypyn. En kai kertonutkaan että olen alkoholisti, tosin parantumaan päin. Nyt en kuitenkaan välitä siitä *tipan tippaa*. En välitä mistään.

- En oikeastaan minäkään. Olet tismalleen oikeassa siinä että tämä on ollut harvinaisen epätodennäköinen päivä.

Adam paineli tietokonepäätteen näppäimiä ja hetken kuluttua suunnilleen kääpiön mentävästä aukosta rullasi huoneeseen robottitarjoilija mukanaan kaksi erittäin pitkää lasia.

- Pohjat kattoon!

- Vähät neutriinoista!

Adam vetäisi koko annoksen kerralla alas mitä minäkin yritin mutta ei siitä tullut mitään.

- Hyi helvetti! Mitä se oikein oli? kysyin ja sain varsin tieteellisen vastauksen.

- Hydroksietaania, CH₃CH₂OH, Spiritus Fortus.

- Selvä, sanoin, tyhjensin lasin ja sammuin siihen paikkaan.

Virkosin kymmenisen minuutin kuluttua ja huomasin Adamin sillä välin aloittaneen mysteerin ratkaisun. Alkoholilla ei näyttänyt olleen häneen suurtakaan vaikutusta ja ihmettelin miksi hän ei ollut jatkanut juomista jos kerran oli alkoholisti.

- Katsohan tätä. Syötin tietokoneelle kuvaamasi filmin ja tässä on tulos.

Adamin painettua näppäintä kuvaruudulle piirtyi jo aiemmin havaittu kappale ilman neutriinoja tyhjällä mustalla taustalla väritettynä siniseksi ja violetiksi. Kone käänteli kappaletta niin että saatoimme nähdä sen eri suunnista.

- No voi sun...

(Möbiuksen nauha)

Nyt näimme kappaleen muodon täysin. Tai yritimme nähdä. Sitä ei voinut sanoin kuvailla. Aivan kuin neliulotteisen maailman esine olisi väkisin ahdettu kolmiulotteiseen eikä se tietenkään voinut mahtua sinne. Kappale vääristyi kaikissa suhteissa surrealistiseksi olioksi, irvokkaaksi vastalauseeksi perinteiselle maailmalle jossa kaikki oli yksinkertaista ja helppotajuista.

Jos olette joskus tehneet Möbiuksen nauhan ja leikanneet sen halki tai maalanneet sen ainoan sivun, voitte koettaa aavistella millaisesta kappaleesta oli kyse.

- Huh! Oletko varma että kone toimii kunnolla? epäilin. - Ei tuollaista esinettä voi olla.

- Ei voikaan, mutta ei se sitä tiedä.

- Vai niin. Luuletko että se kannattaisi yksinkertaisesti jättää rauhaan?

- Kyllä, kunhan nämä oudot ilmiöt vain loppuvat. Mutta siinä tapauksessa koko juttu jää vaivaamaan mieltäni ja olen varma että sinäkin menetät yönesi miettiessäsi avuttomana arvoituksen ratkaisua ja harmittelet ettet sittenkään halunnut selvittää asiaa kerralla.

- Lienet oikeassa. Mutta sanopa sitten millä saamme sen vankyrän tänne alas?

- Enkä sano.

- Miten niin? Vastahan puolustelit kovasti sen tutkimista.

- Kun en tiedä. Tiedätkö sinä sitten?

- En, myönnetään. Kai me sittenkin joudumme luopumaan jutusta.

- Niinpä, huokaisi Adam epäilyttävän välinpitämättömästi. - Lähdetäänkö takaisin kaupunkiin?

- Ei mitenkään hyvä idea mutta tässä tilanteessa kelpaa.

Palasimme Clarke Cityn suojaavan kuvun sisäpuolelle. Jätettäessämme hengitysvälineitä tuulikaappiin sain idean ja napsautin sormiani.

- Hei, entäs Sally, se meedio, tiedäthän? Osaa siirrellä neutriinoita jos vielä muistat. Välimme eivät kyllä jääneet kovin lämpimiksi mutta voimmehan aina kysyä.

- Tosiaan. En kylläkään usko että hän haluaa enää nähdä meitä, kaiken sen type-ryyden jälkeen johon rupesimme takahuoneessa.

- Niinpä niin, päivittelin. - Voi Io ja muut helvetit!

- Veit sanat suustani, lausui Adam hitaasti hampaidensa välistä.

- Juuri kun toivoa alkoi näkyä.

Päissämme pyöri hurjia suunnitelmia esineen alas saamiseksi mutta mikään niistä ei vaikuttanut käytännössä toteutuskelpoiselta.

- Emmekö voisi tarjota hänelle hyvää palkkiota? ehdotin.

- Kyllä kai jos meillä olisi rahaa. Onko sinulla?

- Ei tosiaankaan. Tuntuu ettei meillä ole mitään laillista keinoa. - Hmm.. laillista, mutisi Adam puoliääneen.

- Mitä? Emme kai ryhdy rikollisiin toimenpiteisiin? pelkäsin.

- Älä nyt. Anna kun mietin. Adam ei tuntunut välittävän ystävänsä puheista.

- Minä kyllä pesen käteni koko jutusta. Sally oli mukavin ihminen jonka olen vuosiin tavannut enkä halua pilata aivan kaikkea.

- Ole hyvä vain! Haluatko sitten, että joku iso firma jolla on käytettävissä vaikka minkälaiset välineet nappaa saaliin nenämme edestä? Neliulotteisen esineen, jollaista ei pitäisi olla olemassa! Ainutlaatuisen maailmassa! Tai jos kukaan muu ei saa tietää, jääät harmittelemaan menetettyjä mahdollisuuksia. Käsitätkö, millaiset rahat voimme saada myytyämme esineen vaikka valtiolle? Tai kenties hyödyimme itsekin. Mitä jos se

on esimerkiksi portti toiseen maailmankaikkeuteen tai vaikka madonreiän suuaukko? Toivottavasti sitten ymmärrät mitä tarkoitin puhuessani neutriinoilmaisimen avaamista mahdollisuuksista. Eihän koko paskaa olisi ikinä löytynyt ilman sitä!

Ja pystytkö edes kuvittelemaan meille osoitettavaa kunniaa, jos olemmekin löytäneet jäänteiden kauan sitten eläneestä vieraasta kulttuurista? Tämä esine on kymmeniä kertoja kehittyneempi kuin Kuun *Löytö* vuodelta 2001. Mitäs siihen sanot?

- Täytyy myöntää että joko sinulla on ilmiömäiset puheenlahjat tai sitten joudun suostumaan uhkayritykseen.

- Kumpaa vaihtoehtoa itse pidät todennäköisenä? kysyi Adam leikillään.

- Ensimmäistä tietenkin, vastasin mistä Adam hieman yllättyi, - mutta taidan silti valita jälkimmäisen.

- Siepataan hänet.

13

Käyskentelin Excelium-hotellin käytävällä seuranani ystäväni Adam. Hotelli oli erityisen hieno ja sillä oli vielä käytössään ihka elävä henkilökunta.

Hotellipoika astui hissiin jonka ovi sulkeutui välittömästi.

- Nyt!

Siirryimme kevein juoksuaskelin huoneisto 357:n ovelle.

- Kerrataan kaikki vielä varmuuden vuoksi. Heti kun hän tulee avaamaan oven, tainnutan hänet. Adam näytti minulle sädepistoolia.

- Otamme hänet vastaan ettei hän tömähä käytävälle ja menemme sisään. Varmistat hälyttimet ja leikkaat ikkunan irti. Sillä aikaa valmistelen käyttööni Hoverboardin jolla lennämme asunnolleni.

- Entä jos joku sattuu näkemään meidät ilmassa?

- Älä välitä, Clarke Cityn ilmatilaa käyttävät myös pikalähetit ja sattumoisin muutkin. Kukaan ei noteeraa yksittäistä hoveria. Valmis?

- Luonnollisesti.

Painoin soittokellon nappia. Adam seiso i ovisilmän virkaa toimittavan kameran edessä toivoen Sallyn tunnistavan hänet ja piti sädepistoolia valmiina laukaisuun oikeassa kädessään.

Ovi avautui. Salamannopeasti Adam painoin liipasinta. Kuului korvia vihlovaa mutta voimakkuudeltaan melko hiljaista rätinää sekä pieni pamaus ja kirkas valkoinen valo välähti.

- Voi helvettiläinen. Katso nyt, Adam, mitä teimme.

- Saatana!

Lattialla aivan oviaukon takana makasi selällään sädepistoolin yliannoksen saanut ja siitä taintunut palvelijarobotti.

- Tarkistetaan vielä onko hän sisällä.

Sallya ei näkynyt koko huoneistossa.

- Häivytään.

Päivän jo ties kuinka mones yllätys kohtasi meitä saapuessamme Adamin asunnolle.

- Minulla on kumma tunne että tuolla sisällä on joku, arveli Adam.

- Miten niin? Luuletko että joku pystyisi huijaamaan lukkolaitteen tietokonetta tai jopa saamaan käsiinsä sen koodin?
- En ollenkaan, minulla vain on sellainen aavistus.
- Pötyä, ystäväni. Olet varmasti vain poissa tolaltasi tämänpäiväisten tapahtumien jälkeen.
- Olet kai oikeassa.

Adam näppäili asuntonsa oven lukkolaitteeseen kaksitoistanumeroisen koodinsa ja ovi avautui.

Adamin aavistus kävi toteen.

- Sally! Mitä sinä täällä teet? huudahdin.
- Ja miten olet päässyt sisään? kysyi Adam hieman vihaisena.
- Voi, on tapahtunut niin ihmeellisiä asioita ettette varmaan usko minua ollenkaan. Niin ja anteeksi vain että suutahdin teille tänään aiemmin.

Sallyn ja minun katseet kohtasivat ja entinen kireys tuntui häipyneen väliltämme.

- Jotakin todella kummallista on tapahtunut minulle ja kenties teillekin.
- Naulan kantaan, myönsin. - Mutta kerro ensin oma tarinasi.
- Kun olin palannut hotelliini sen esityksen jälkeen minulle tuli ihmeellinen olo. Minua alkoi väsyttää. Nukahdin kai hetkeksi ja seuraavaksi tajusin olevani poissa ruumiistani.
- Ei kai kovin kummoinen homma sinun laisellesi meediolle, töksäytti Adam.
- Niin kai se kuulostaa mutta ei minulle ole ennen tällaista tapahtunut. Se oli kauheaa! Tuntui varmaankin samalta kun niistä jotka ovat palanneet kuolleista mutta tämä oli toisenlaista. En nähnyt mitään enkä aistinut mitään muutakaan. Oli vain pimeyttä, tai siltä se tuntui vaikka en nähnyt mitään. Tunsin edelleen olevani *olemassa?* ihmettelin.

mutta aisteja ei ollut. Minulle kaikki oli vain pimeää olemattomuutta. Sitten helpotuksekseni näkökenttä alkoi avartua. Olin jonkun toisen ruumiissa. Näin pimeyden, vihertävän puolipallon ja niitä samanlaisia erivärisiä pisteitä kuin teidän filmissäanne.

Minä ja Adam katsoimme toisiamme säikähtänyt ilme kasvoillamme Sallyn ollessa vielä tarpeeksi järkyttynyt ollakseen huomaamatta. Hän jatkoi kertomustaan.

- Keskellä näkymää oli hieman pitkulainen, epämääräisen muotoinen näkymätön kohta jossa niitä pisteitä ei näkynyt lainkaan. Siihen lentäneet pisteet kimposivat pois-päin.

En kyennyt hallitsemaan itseäni ollenkaan, en voinut liikkua vaikka tiesin olevani toimivassa ruumiissa. Tuijotin vain sitä samaa jo hieman pitkästytäväksi käyvää näkymää muutamia tosi pitkiä sekunteja ja sitten minut ikään kuin nykäistiin omaan itseeni. Samassa olin takaisin Excelium-hotellin huoneistoni numero 357 sohvalla ja oloni oli vähän niin kuin krapulainen mutta ei niin voimakas ja se väistyi hetkessä.

Jälkeenpäin muistin mitä olitte sanoneet neutriinoista ja minulle tuli kammottava tunne. En voinut muutakaan kun tulla luoksenne puhumaan siitä vaikka tiesin että ette voisi asialle mitään.

Adam ja minä olimme seuranneet kertomusta kauhuissamme ja nyt Sallykin huomasi sen.

- En taida olla ainoa. Kertokaa.

- Aloita sinä, Morgan, minun täytyy rauhoittua.

14

- En vieläkään oikein tahdo uskoa sitä mutta ilmeisesti sinä, Sally tunkeuduit ruumiiseen tahtomattasi.

- Totta. Ihan kuin tänään ei olisi jo tapahtunut tarpeeksi hulluja asioita.

- Emmekä taaskaan voi asialle mitään. Suostutteko ehdotukseeni että nyt pannaan maata, nukutaan kuin tukit ja huomenna herätään virkeinä ottamaan vastaan uudet haasteet. Niin, ja minun ja Morganin pitäisi tehdä yksi koe jossa tarvitsemme sinua.

- Hyvä idea, myönsin, mutta minä olen loppuikäni kaukana tukista nukkuessani jos emme selvitä juttua nyt heti. Miten on sinun kanssasi, Sally?

- Sama täällä. Vaikka minua oikeastaan väsyttääkin en usko että saan vähään aikaan unta.

- Okei, ehdotus hylätty äänin 2-1. Lähdetään.

- Eipäs hoppuilla. Adam taisi jo unohtaa mutta minä en.

- Minkä? Adam ja Sally ihmettelivät yhteen ääneen.

- En usko että Adam on sinulle vihainen jos kerrot nyt miten pääsit tänne sisälle, huomautin Sallylle puoliksi vakavana.

- Ai niin, sanoin Adam tomerasti. - Annahan kuulua.

- Ammattisalaisuus, totesi Sally viileästi mikä minusta kuulosti vähän ylimieliseltä.

- Jokin meediatempu taas, epäili Adam ivallisesti.

- Ei nyt sentään, mutta täytyy todeta että nykyisen tietojärjestelmän suojaukset ovat erittäin huonot. Kuten eräs salapoliisi asian ilmaisee: minkä ihminen on rakentanut, sen toinen ihminen pystyy purkamaan.

Kaikista mieltäkääntävistä kokemuksista huolimatta olin jo ajautunut harmittelemaan Sallyn taitavuutta mikä ei ollut ollenkaan hyvä sillä en voinut sietää koppavia naisia ja vielä vähemmän sellaisia joilla oli todellista aihetta siihen. Itse en ollut edes osannut järjestää hotellihuoneen ovea auki. Toivottavasti Adam oli unohtanut. Toisaalta, olin onnistunut selvittämään Sallyn asuinpaikan mikä ei aivan huono saavutus ollutkaan...

(hälytys)

Voiko se olla mahdollista? Oliko hän aiheuttanut hälytyksen päätteelleni aluksessa?

Pidin asiaa mahdollisena mutta en viitsinyt ruveta välienselvittelyyn, tärkeämpiäkin asioita oli. Pian unohdinkin koko epäoleellisuuden.

Sallyn kysymys palautti minut takaisin tosimaailmaan.

- Mistä kokeesta te muuten puhuitte?

Adam vastasi: - Meidän on tarkoitus saada se kapine alas ja sinä olet ainoa joka voi auttaa.

- Minäkö? Meniköhän minulta jotakin ohi korvien?

- Riittää kun pystyt toistamaan sen kivenlennätystempun, vastasi Adam. Kuulin hänen äänessään häivähdyksen ivaa.

- Aaa, jo käsitän.

- Eiköhän kaikki ole jo selvää, sanoin ikäänkuin vetääkseni Sallyn huomion pois ystäväni epäkohteliaasta puheesta. - Lähdetäänkö?

- Valmis kuin partiopoika, lausui Adam arvokkaasti.

- Odottakaahan nyt. Sally hillitsi hieman intoamme. - Ei se ihan niin yksinkertaista ole kuin te poikaparat luulette.

- Ai niin. Sinähän tarvitset avustajan ja sopivat olosuhteet ja vaikka mitä, muisti Adam kykenemättä vieläkkään normalisoimaan ääntään.

Sisimmässäni kyti pieni viha joka kasvoi joka kerran kun kuulin hänen pilkalliset kommenttinsa. Ei Sally ollut tehnyt hänelle mitään pahaa.

Sally ei ollut huomaavinaanakaan mitään. Ehkä hän ei tosiaankaan ollut huomannut.

- Se avustaja oli kyllä ihan vain välttämätön paha, en ole häntä koskaan tarvinnut ja uskon kohtalaisen pitkän urani jälkeen hallitsevan mieleni tarpeeksi hyvin. Olenhan siinäpäitsi selvinnyt yksin tosi omalaatuisesta ruumiistapoitumisesta. Ehdoton hiljaisuus vaadittiin vain muodon vuoksi, että jokainen kohdistaisi huomionsa pääesiintyjään.

- Mistä sitten kiikastaa? ihmettelin.

- Kertomastanne päättelin esineen kiertävän Titania ja voi kestää tunteja ennen kuin se taas sattuu sopivalle kohdalle. Minun on tiedettävä kohteen sijainti, mieluiten nähtävä se että voin niin sanoakseni kohdistaa oikean kokoisen neutriinoverkon ja oikeaan paikkaan.

- Kieltämättä loogista, joutui Adam toteamaan minkä hän teki harvinaisen välinpitämättömästi ja kuivasti. Hän ei ollut valmis kohtaamaan vertaistaan naista. - Ei 'Löytö II:n' ole mikään pakko kiertää juuri Titania vaikka se siltä näyttikin, hän näpäytti. - Sehän saattaa yhtä hyvin olla Saturnuksen kiertolainen mutta vahvimmin uskon ettei se välitä lainkaan vetovoimakentistä, ainakaan meidän maailmankaikkeutemme. Adam onnistui saamaan Sallyn hetkeksi hiljaiseksi.

- On siis melko mahdotonta tietää missä se kulloinkin sattuu sijaitsemaan, sanoin tietäen että se oli ollut turhaa.

- Ihan turha yrittää koko hommaa, valitteli Sally.

- Älähän nyt, lohduttelin. - Kun ajattelee mitä kaikkea tänään on sattunut ja juuri tänään, yhden vaivaisen tunnin sisällä, on mielestäni oikeus ja kohtuus että tuo kenties salaperäisten voimien lähde näyttäytyy meille vielä kerran. Mutte luuletteko että sellainen mahtava voima jää odottelemaan mitättömiä hiilipohjaisia sattumalta syntyneitä elämänmuotoja? On vain yksi kerta ja se kerta voi olla juuri nyt.

- Mahtava esitys, myönsi Sally luoden minuun ystävällisen katseen. Adam aloitti hitaasti ja arvokkaan käskevästi. - Kysyn nyt kolmannen kerran: Joko Lähdetään?

Adam Korsmo oli niitä harvoja henkilöitä joiden äänestä pystyi kuulemaan ison kirjaimen. Hän todella tarkoitti sanomaansa enkä olisi halunnut olla paikalla kuulemassa hänen kysyvän jotain neljättä kertaa. Kaikestä päätellen Adam oli hieman kärsimätön ja toivoin Sallynkin ymmärtävän että myöntävä vastaus oli nyt ainoa vaihtoehto.

- Kyllä, vastasi Sally arasti.

- Jep, ei kun menoksi.

15

Yksinäinen kolmikko seisoo Titanin karulla kamaralla taivaita tiirailien ikäänkuin odottaen ratkaisevaa hetkeä kärsimättömästi. Vanha kunnon äitiplaneetta lumoavine renkai-

neen joiden vuoksi sitä myös Aurinkokunnan jalokiveksi kutsutaan möllöttää matalalla taivaalla täydellisessä tietämättömydessään niin kovin viisaan näköisenä.

Sallylla oli päässään neutriinoilmaisinasit joita hän tässä tilanteessa kipeimmin tarvitsi. Minä ja Adam vuorottelimme kameran käytössä. Mitään ei näkynyt. Kului sekunteja. Ne venyivät minuuteiksi. Kahden tunnin seisoskelun jälkeen olimme kaikki mielestämme valmiita - petiin tai pehmustettuun koppiin. Adam ja Sally alkoivat jo tehdä lähtöä mutta minä uskoin itsepäisesti esineen toiseen tulemiseen.

Aloin jo luopua toivosta ja ystävänikin olivat jo kymmenien metrien päässä kun se ilmestyi. Otin hengityснаamarini hetkeksi pois vaikka tiesin sen olevan kohtalainen riski mutta naamari vaimensi ääntä liikaa ja 'ilma' oli ohuempaa kuin normaalisti joten voimakkuutta tarvittiin. Huusin Sallya ja Adamia.

Taivaanrannan takaa nousi näkymätön kappale jonka muotoja ei kyennyt erottamaan. Ei ollut epäilystäkään ettekö kyseessä ollut aiemmin päivällä nähty Löytö II. Se vaikutti suuremmalta kuin ennen. Adam ja Sally olivat jo vierelläni, hekin olivat huomanneet.

- Nyt! Koeta saada se kiinni ennen kuin se taas karkaa! kehotin.

- Voi, en usko pystyväni siihen, Sally sanoin arasti. - Enhän tiedä edes etäisyttäni siihen saati sitten sen kokoa.

- No voihan vittu! noitui Adam harmistuneena.

- Adam, älähän nyt, tyynnyttelin. - Meillä on naisseuraa.

- Anteeksi, hän murahti.

Sitten aivan odottamatta ja äkillisesti Sally vajosi transsiin.

- Näetkös nyt? sanoin leikilläni.

- Älä viitsi. En minä nyt sentään kovin pahasti kironnut. Olisitpa kuullut kerran kun...

Sally oli ihmeissään. Hän ei ollut poistunut ruumiistaan eikä mitään muuta vastaavaa ollut tapahtunut. Hänellä oli tunne että joku auttoi häntä.

Miksi?

Tämä joku osasi asiansa. Adam ja minä huomasimme seurauksen tarkkaillessamme ilmaisimen läpi esinettä taivaalla. Säikähdimme hetkellisesti huomattessamme neutriinokasan liikkuvan hitaasti sen sisään.

Vilkaisimme toisiamme ja ymmärsimme olla vaiti.

Adam tajusi nopeasti mistä tämä johtui:

Ehkä tavallisia neutriinoja heijastaakin jokin voimakenttä joka väistyy silti (psitronien)

Sallyn ohjaamien neutriinon tieltä.

Mutta miksi?

Sallyn ihmetys ei lakannut.

Mikä hyvänsä minussa onkaan tekee työnsä hyvin.

Hän päätti olla kertomatta miehille sillä hän ei halunnut kunniaa jollekin tuntemattomalle joka oli luvatta tunkeutunut hänen omimmalle reviirilleen.

Kaksi Hoverboardia lensi taivaan poikki katkaisten hetkeksi näkymät. Minun teki mieli huutaa heille

Painukaa vitun nulkit helvettiin tai lennätän teidät omin käsin kvasaariin PKS 2000-330.

mutta huomasin sen hyödyttömäksi.

Esine heijastuskenttineen lähestyi Titanin kamaraa. Se pysähtyi noin kolmen metrin korkeudelle maasta.

Halkaisijaltaan arviolta kaksikymmensenttinen kappale seiso paikallaan kuin kahden hoverinkuljettajan järki. Sallyn kontrolloimat neutriinot pysyttelivät paikallaan mustan alueen keskustan ympärille ryhmittyneinä.

Keskustan ympärille kerääntyneet neutriinot siirtyivät tarkalleen sen ääriviivojen mukaan joiden muodostama kuvio muistutti tarkalleen hiukkaslaboratorion tietokoneen luomaa kuvaa neutriinoiden heijastuskentästä joka jollakin tapaa toi mieleen Kleinin pullona tunnetun yksipintaisen kappaleen, jonka sanottiin olevan mahdoton ilman neljättä ulottuvuutta.

Esine muutti hitaasti muotoaan ja vaikka emme sitä suoraan nähneet päätelimme että se laajeni koko ajan. Silloin tällöin siitä erkani pienen pieniä kuplia jotka kuihtuivat nopeasti pois.

Adamilla oli pieni mutta sitäkin mielettömämpi ajatus jonka hän halusi pitää piilossa ja pyyhki sen pois mielestään.

Katselimme autuaan tietämättöminä ja juuri sen takia pelokkaina ylhäällä edesämme kelluvaa esinettä jonka todellisen luonteen vain luoja saattoi tietää, jos sekään.

16

Esineen siirto hiukkaslaboratorioon sujui Sallylta helposti kenenkään/minkään tarvitsematta tulla apuun. Hän ohjaili sen siististi tyhjiökammioon, hiukkastykkien kohteeksi, jotta Adam saattoi tehdä tutkimuksiaan. Olimme kertoneet Sallylle kaiken mitä olimme nähneet ja hän oli vähintään yhtä ihmeissään kuin mekin.

- No, eiköhän jo aloiteta, ehdotti Sally. - En minä sitä turhaan tänne raahannut.

- Niin juuri, tähdensin. - Vaikka raahaamisesta voidaan olla montaa mieltä.

- Noin minäkin olisin teidän sijassanne sanonut, kommentoi Adam. - Ette ole väärässä ollenkaan.

Sally ja minä kummeksuimme hiukan mutta emme viitsineet kysyä enempää.

- Ihan kuin et olisi kertonut meille kaikkea, epäilin katsoen Adamia syyttävästi. - Vaikka ihmettelen kyllä, miten voisit tietää.

- Veit sanat suustani, sanoi Sally.

- Tämä saattaa kuulostaa uskomattomalta mutta minusta vaikuttaa, ja vaikka olen piintynyt tiedemies minusta *tuntuu* että tuo esine ei ole osa meidän maailmankaikkeuttamme.

- Miten niin ei? huomautin. - Kaiken järjen mukaan se on, koska se löytyi omasta maailmastamme.

- Niin, tarkoitan että se ei ole osa meidän tuntemaamme maailmaa. Tuo ei voi koostua mistään tunnetun maailmamme hiukkasista.

- Olemme siis löytäneet uuden hiukkasen? innostui Sally.

- Ehkä, vastasi Adam samalla lievästi ylimielisellä äänellään, - mutta se ei sovi nykyiseen 'täydelliseen' hiukkasperheeseen.

Vastustin Adamin kielteistä kantaa: - Mutta mikä estää meitä tekemästä sillä koikeita?

- Noo, ei oikeastaan mikään mutta kuten olemme huomanneet, se tuntuu olevan täysin tietämätön kaikesta. Se ei reagoi energiaan eikä materiaan mitenkään.

- Oletko varma? kysyi Sally vieokkaasti. - Et voi saada täyttä varmuutta ellet kokeile sen suhtautumista kaikkiin hiukkasiin, hän sanoi kasvoillaan omahyväinen 'Mitenkäs nyt suu pannaan?'-ilme.

- Oletpa sinä perusteellinen, huokaisi Adam kärsimättömänä. - Tällä hetkellä vain luotan enemmän vaistooni kuin kylmiin tutkimustuloksiin. Sitäpaitsi kosminen säteily sisältää tarpeeksi paljon erilaisia hiukkasia, kappale olisi joutunut kosketuksiin niiden kanssa jos olisi voinut.

Sallyn kasvot palautuivat peruslukemille.

Seuraavan vastaväitteen esitin itse: - Entä neutriinot?

- Mitä sitten? Itsehän näit että ne kimposivat esineestä pois.

- Kyllähän lasersädekin aluksi heijastuu pois päin lasista, johon sillä poltetaan reikää.

- Just niin, vahvisti Sally jonka kasvoille palasi hieman lievempänä jo nähty ilme.

- Joko unohditte että neutriinot läpäisevät kaiken paitsi tuon pirun aave-esineen eivätkä vuorovaikuta juuri mitenkään? Millä luulette minun saavan niistä otteen ja kiihdyttävän niitä?

Omahyväinen ilme siirtyi vähitellen Sallylta Adamille. Kirosin hiljaa.

- Eivät vuorovaikuta...paskat! sanoin halveksuen. - Onpa kummallinen vuorovaikutus, pystymme näkemään ne keksimäsi ilmaisimen kautta mutta muuten ne eivät tunne mitään voimia!

- Minä...aloitti Adam äärimmäisesti epäroiden - en tiedä miten ilmaisim toimii! Hän näytti aivan kiinni jääneeltä nuorisorikolliselta joka yrittää kovasti selitellä. Sally ja minä katsoimme toisiamme valmiina purskahtamaan ivalliseen nauruun, mitä emme kuitenkaan tehneet.

- Uskokaa minua, hän jatkoi epätoivoisesti. - Onhan aivan turhaa tuhлата valtion rahoja johonkin, mistä ei ole varmuutta että se tuottaisi mitään!

- Hah! oli ainoa mitä saatoin siihen vastata. - "Sehän voi olla vaikka madonreiän suuaukko." sanoin koettaen kovasti pidätellä naurua ja toisaalta vihaani.

Sally heitti pisteen i:n päälle: - Kerropa sitten, miksi minun täytyi tuoda se värkki tänne tutkimuskeskukseen jos sille ei kerran voi tehdä mitään? Sallyn kasvot loistivat omahyväisyydestä ja pyhästä vihasta.

Adam meni hiljaiseksi ja hänen kasvojensa pintaverisuonet alkoivat laajentua.

- Tulehan, Morgan. Lähdetään ennen kuin poltan päreeni.

Kävelin Sallyn kanssa kaupungilla emmekä olleet parhaalla mahdollisella tuulella.

- Voi ihme, mikä päivä. Kaikki mitä minulle tapahtui aluksella ei ole mitään tämänpäiväiseen verrattuna. Ensin saavun Titaniin osittain vastoin tahtoani ja tapaan lapsuuden ystäväni. Olen saanut tehtäväkseni laatia jutun neutriinoilmaisimesta, josta en saa mitään irti. Sitten näen huiman esityksen jonka tekee huimemmaksi se, mitä näen kyseisen ilmaisimen avulla. Näen sellaista joka ei kuulu omaan, tunnettuun maailmaamme ja sinä siirryt ruumiiseeni ja vaikkahan mitä.

Sally kuunteli tarkkaavaisena olematta kuitenkaan niin kiinnostunut itse asiasta kuin sen esittäjästä.

- Ei siitä ainakaan jännitystä puuttunut.

- Totta. Ja kaiken huippuna vanha ystäväni kieltäytyy tutkimasta löytöämme. Eikä siinä kaikki - minulla ei nyt ole paikkaa missä yöpyä ja olen ihan p.a. SE on kaiken huippu.

- Voithan tulla luokseni hotelliin.

- Voi kiitos, Sally. Arvasin että sinuun voi luottaa vaikka emme vielä oikein tunnekaan toisiamme. Sinussa on jotain.. erilaista.

Sally oli hetken hiljaa mutta jatkoi sitten pirteänä: - Se yöpyminen saa kyllä odottaa. Mennäänkö vaikka -

Edessä oikealla näkyi valokirjaimin jonkin yökerhon nimi.

- Citadeliin, hän sanoi spontaanisti, - minä tarjoan.

Ajatukseni olivat vielä aivan sekaisin, mutta sillä myönteisellä tavalla enkä voinut kieltäytyä kutsusta.

Olimme juhlineet jo nelisen tuntia. Juhlineet - mitä? Ehkä sitä että elämä jatkui kaikista olemattomista esineistä ja pikkumaisista adameista huolimatta eikä minulla ollut nyt mitään valittamista saatuaani uuden ystävän ja tiedemiehenä olisin voinut sanoa että välillemme tosiaan alkoi kehittyä pientä kemiaa.

Citadel oli todella mahtava menomesta, ehdottomasti paras kaikista illanviettopaikoista joissa olin ollut viimeisten muutaman vuoden aikana, se oli ainoa. Olin todella iloinen nyt kun olin palannut ja aloin muistaa hurjan nuoruuteni, olin ollut varsinainen 'party animal' minkä nyt huomasin omassa käyttäytymisessäni.

Erikoinen piirre minkä panin merkille olivat esiintyjät. En ollut ikänäni nähnyt eläviä muusikoita muualla kuin varta vasten järjestetyissä konserteissa mutta nämä olivatkin aivan eri luokkaa. He eivät missään nimessä voineet olla yhtä laiskoja kuin eräät tähdet, jotka jokaisessa esityksessään pistivät yleisön laulamaan puolestaan. Esiintyjät olivat nimittäin kolmiulotteisia hologrammeja, joiden liikkeissä esiintyi vielä tiettyä konemaisuutta.

Toinen asia josta nyt huomasin että en ollut harrastanut pitkään aikaan oli 'hydroksietaanipitoisten nestemäisten aineiden absorboiminen elimistöön' kuten Adam olisi sanonut, siis juominen. Laboratoriossa nauttimaani lasillista ei voinut ottaa lukuun, se oli nautittu äärimmäisissä olosuhteissa ja oli sitä paitsi ollut vain yksi lasillinen, vaikkakin tuhti. Onneksi en ollut lähimainkaan kaatokunnossa.

Ilta oli edennyt huomattavan pitkälle ja tanssilattiakin oli jo lähes tyhjä, mikä johtui monien siirtymisestä intiimimmeille jatkoille koteihin ja hotelleihin sekä toisaalta siitä väistämättömästä seikasta joka seuraa kun ihmiset lähtevät pitkälle.

Sally ja minä tanssimme jo melko läheisesti keskellä lattiaa perinteisen, satoja vuosia vanhan keksinnön, discopallon asemaa uhmaavien valolaitteiden alapuolella joista vain osa oli tällä hetkellä käytössä. Ette voi uskoa miten paljon mukavampaa on tanssia Titanin puolitetussa painovoimassa! Emme olleet juuri lainkaan osoittaneet ulkoisia rakastuneen parin merkkejä mutta näin alkuvaiheessa tunteet olivat tärkeimmät. Tuntui aivan kuin olisin imenyt Sallysta energiaa, sitä kummaa voimaa joka lienee samaa kuin kaatajapapin kädestä lähtevä ja neutriinot salaperäisen voimakentän sisäpuolelle siirtävä.

Yksinkertaisesti: olin onnellinen.

Sally kysyi lähettäisiinkö ehkä hotellihuoneeseen kahdenkeskisille jatkoille, hän kai kaipasi vähän toimintaa suhteeseemme. Kävelimme hotelliin joka sijaitsi aivan lähistöllä. Juuri kun olimme hieman horjahdellen astuneet huoneeseen, minä -

Sallylta kesti vähän aikaa tajuta mitä oikeastaan oli tapahtunut: Morgan oli kaatunut ja saanut hänetkin horjauttamaan pahasti, hänen tasapainoistinsa ei nimittäin ollut parhaassa mahdollisessa kunnossa.

Sally sopersi hervottomalle mutta vielä hengittävälle ruumiille jotain ja alkoi huuata lääkäreitä apuun. Hän ei tietenkään voinut siinä tilassa muistaa että hänen henkilökohtainen palvelijarobottinsa oli ohjelmoitu lääkäriksi mikä oli tavallista, määritteli vähän robotiikan perussäännötkin sen että robotin tuli suojella ihmishenkiä.

Robotti ilmoitti Morganin vain nukkuvan ja arveli hänen sammuneen. He olivat todella juoneet kohtalaisen paljon. Sally oli luonnollisesti huolissaan mutta rauhoittui pian.

Kyllä hän viimeistään huomenaamulla herää, hän ajatteli puskien optimistillaan läpi huolestuneisuuden.

Sally nosti nukkuvan miehen kevyesti syliinsä ja asetti hänet kylkiasentoon sohvalle. Hän meni pian itsekin nukkumaan minkä hän ei olisi uskonut olevan helppoa siinä mielentilassa mutta laskuhumalan vaikutus oli voimakkaampi.

Ja arvatkaa vain oliko minulla sillä välin mukavaa...tai erikoista ainakin. Ei ilmeisesti, koska olin tiedottomana jonkin aikaa mutta hetkessä huomasin seisovani Titanin hiukkastutkimuslaitoksen pääkiihdytinlaboratoriossa. Toinen yllätys seurasi minua nähdessäni Adamin siellä. Raukka oli nukahtanut tietokoneen ääreen työskenneltyään liikaa.

Työskenneltyään? Sehän meinaa että hän on tutkinut sitä esinettä. Roisto, aikoi ottaa kaiken kunnian itselleen.

- Adam! Nousehan, senkin nilkki. Nouse, en haluaisi tehdä sinulle mitään kun olet tajuton. Herää nyt niin saat oikein isän kädestä!

En käsittänyt mikä minuun oli mennyt. Senhetkiset tunteeni Adamia kohtaan eivät ehkä olleet niitä kaikkein ystävällisimpiä mutta olisin kyllä osannut hoitaa tilanteen puhumalla. Olisimme varmasti päässeet jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen, olimmekohan edelleen ystäviä, vai olimmeko?

Adam oli niin sikeässä unessa ettei kovakaan huuto auttanut. Kävelin hänen luokseen tavalla joka tuntui epätodellisen kevyeltä mutta en kiinnittänyt siihen huomiota sillä joku ajoi minua Adamin luokse pahat mielessä enkä voinut vastustaa.

Käteni solahtivat Adamin tajuttoman ruumiin läpi. Huomasin ettei minulla ollut käsiä ollenkaan. Hetken jo luulin että olin vammautunut, menettänyt käteni mutta sitten totuus valkeni.

Morgan Hartley on poistunut ruumiistaan.

En löytänyt sanoja tunteelleni. Sitten tyydyin osaani ja minua alkoi oikeastaan hiukan harmittaa etten ollut kokenut tätä aiemmin.

Ehkä saan sen pirulaisen hereille muutenkin.

Herää Adam herää Adam herää...

Hän alkoi liikehtiiä ja hetken päästä saatoinkin todeta hänen heränneen.

Mitä oikein on tapahtunut? kummasteli Adam. Olen näköjään nukahtanut työni ääreen mutta kuka minut herätti? Eihän täällä ole ketään.

Tiedostamattani aloin ilmeisesti käsitellä Adamia minkä huomasin hänen käyttäytymisestään. Hän piteli päätään ja heilui edestakaisin kasvot vääntyneinä epäinhimilliseen virneeseen.

- Nnnnnyyyyaarrggghh! Mikä *helvetti* minua riivaa? kuulin hänen karjuvan kovissa tuskissa. En taaskaan voinut asialle mitään.

Jokin mielessäni nauroi asialle, mutta oikeastaan en nähnyt siinä mitään huvitavaa. Joku nimittäin riivasi minua ihan oikeasti pannen minut tekemään kauheuksia ystävälleni.

Heh heh, siitä sait! Otahan nyt neutriinoilmaisoin kauniiseen käteen ja vilkaise Löytö Kakkoseen päin, pikku piru!

Adamin aivoihin pureutunut kipu oli hellittänyt. Hän näytti hölmistyneeltä.

Ihan kuin joku olisi käskenyt katsoa sitä aave-esinettä neutriinolaseilla. No, ei kai tästä haittaakaan voi olla.

Se jokin, mikä minussa sitten olikin, oli päättänyt suorittaa minulla uhkarohkean kokeen. Aloin kummasti innostua asiasta itsekin ja ajattelin sokeasti että tieteen hyväksi, jos ei muutenkaan.

Adam katseli neutriinolaseilla näkymättömän esineen suuntaan lammasmaisen ilme kasvoillaan.

Neutriinot kimpoilivat Kleinin pullon kaltaisesta, nyt jo halkaisijaltaan kolmikymmenttiseksi kasvaneesta kappaleesta pois päin kuten ennenkin. Sitten alkoi tapahtua. Adamista katsoen esineen oikealta puolelta, missä juuri olin ollut, virtasi muutamia neutriinoja voimakentän sisäpuolelle, esineen keskustan viereen. Turha kai mainita että olin itse noiden neutriinon mukana.

Juuri siinä vaiheessa kun olin lipunut voimakentän sisäpuolelle tunsin, että riivaaja oli poistunut minusta. En kuitenkaan voinut enää palata kun olin näinkin pitkälle jo tullut. Minut täytti valtaisa tietoisuuden tunne, tunne siitä että tuolla, aavemaisen esineen sisällä aukenisi aivan uusi maailma. Sain mielikuvan kauniista, sinisestä planeetasta kaikkine luonnon ihmeineen ja siitä kaikesta nousi mieleeni sana "Maa". Tietoisuus toi mukanaan myös monia vastauksia, sellaisia joiden ratkaisuun tietoni olisivat muutenkin riittäneet mutta vasta nyt kykenin yhdistämään ne kokonaisuudeksi. Tajusin, mikä ei kummoinen juttu ollutkaan, että 'riivaajani' oli ollut sama kuin aikaisemminkin ja oli saanut kohteekseen myös Sallyn. Minulla oli omituinen tuttuuden tunne tästä riivaajasta, mutta kuka se sitten oli? Tämä kysymys jäi vaille vastausta, kuten moni muukin.

Oliko esine sittenkin madonreiän suuaukko, sellaisen josta pääsisi Maahan mikä muuten olisi mahdotonta? Vai olisiko kenties kyseessä toisenlainen, perustavanlaatuisempi madonreikä, portti toiseen maailmankaikkeuteen? Näitä kysymyksiä pohtiessani tunne siitä, että minun oli päästävä sen sisälle kasvoi, enkä enää voinut odottaa.

Adam tuijotti edelleen esinettä kuin transsissa. Sitten, kuin jonkun käskemänä keskustasta kutistui noin 3/4 sekunnissa yhdeksi pisteeksi ja hävisi hetken kuluttua kokonaan. Ympäröivät neutriinot alkoivat virrata vaimenevan voimakentän läpi hitaasti, alati nopeuttaan kasvattaen ja kohta Löytö II oli muisto vain. Poissa. Kuollut. Adam ei voinut sanoa kuvata tuskaa joka jäyty hänen kehoaan ainutlaatuisen tutkimuskohteen kadottua jäljettömiin.

Tiesin etten koskaan tulisi saamaan lopullista vastausta tuntien kuitenkin, että niin oli hyvä.

Toinen osa: Merkillinen matka

1

Metamora astui huokaisten skootteriinsa ja alkoi körötellä parin valosekunnin matkaa Uudesta Jaasta kotipaikkaansa, erääseen asteroidiin. Valitettavasti oli monia asioita joita tämä omalaatuinen keksijä ei itse kyennyt tai viitsinyt valmistaa, joten silloin tällöin oli pakko käväistä muiden ihmisten kansoittamalla planeetalla. Hän inhosi ihmisiä sinänsä, noita raukkoja joilla ei Metamoran mielestään ollut lainkaan korkeita tavoitteita, he vain elelivät tylsän rauhallista elämäänsä Uuden Jaan kamaralla eikä kukaan heistä hänen tietojensa mukaan, ja niihin kannatti luottaa jos mihin, ollut koskaan käynyt avaruudessa.

Eritoten miehiä hän inhosi. Tavallaan hän nautti heidän kiduttamisesta täydellisen vartalonsa vaikutuksella ja vaikka hän oli sen vuoksi yleisesti haluttu Uuden Jaan uroiden keskuudessa hän ei ollut suostunut kenellekään. Siinä määrin hänen alkuperäinen ihmisyytensä oli säilynyt että hänellä oli sukupuoliset tarpeensa siinä missä muillakin mutta oli onneksi löytänyt siistin tavan hoitaa tämän välttämättömyyden. Joku olisi voinut luulla että hän ainoastaan kuvitteli jokaisen miehen pitävän häntä esineenä, täydellisenä leikkitoverina vailla haluttavia henkisiä arvoja, mutta totuus vain oli että hän tunsi syvää vastenmielisyyttä yleensä ihmisiä kohtaan. Kerran hänen kimppuunsa oli hyökätty mitä ilmeisemmin raiskauksen toivossa mutta päällekkauksen seuraukset olivat olleet tuhoisat, hyökkääjälle. Tämä oli sattunut sen ainoan kerran kun Metamora oli unohtanut pukea vaatetta päälleen mennessään ihmisten ilmoille mitä tapaa hänellä ei muuten ollut, vallitsihan hänen kodissaan täydellinen ilmasto ja kuten arvata saattaa hän asui yksin. Hän oli aluksi ihmetellyt ihmisten kummastuneita ja kiimaisia katseita mutta heti tämän huomattessaan jonkun väkivaltaisen yksilön himo oli kasvanut yli kaikkien rajojen.

Metamoran todellista luonnetta ei kukaan Uudessa Jaassa tiennyt. Hän oli ilmiömäinen keksijä, jonka luomisvoiman tulokset näkyivät myös hänen kehossaan. Mustia, laineikkaita hiuksiaan hänen ei koskaan tarvinnut laittaa esimerkkinä hänen ruumiiseensa tekemistä modifikaatioista. Useasti hän oli ajatellut jättävänsä kokonaan materiaalisin minänsä mutta jättänyt toiveet sikseen, ja vasta lähiaikoina hän oli alkanut ymmärtää millaista suunnatonta hyötyä laadukkaasta ihmisvartalosta saattoi olla.

Erinäiset suunnitelmat koko ihmiskunnan hävittämiseksi olivat pyörineet Metamoran mielessä kautta hänen keksijänuransa, kenties jo siitä lähtien kun tämä Uuden Jaan toistaiseksi ainoan geneettisen kokeen tulos oli saanut alkunsa. Suunnitelmat olivat paha kyllä jääneet hieman epätäydellisiksi, sillä saattaisi olla mahdollista että surkeasta ihmismassasta löytyisi joku, jolla riittäisi älyä enempäänkin kuin syömiseen ja nukkumiseen. Kun Metamora eräänä päivänä alkoi uudelleen tutkia kulunuttakin kuluneempaa alaa, antihiukkasia, hänellä ei ollut aavistustakaan mihin se johtaisi.

2

Normaalien hiukkasten vastahiukkasina antihiukkaset käyttäytyivät vastakkaisesti joka suhteessa. Esimerkkinä eräästä Metamoran tekemästä kokeesta kaksi vapaassa avaruudessa kelluvaa kappaletta joista toinen oli tavallista ainetta ja toinen antimateriaa

hylkivät toisiaan, sillä negatiivisen massan omaavan antikappaleen lähettämät antipainovoima-aallot saivat toisen kappaleen etääntymään ja tietenkin normaalit gravitonit työnsivät antikappaletta pois päin. Oli siis sangen epätodennäköistä että hiukkanen kohtaisi antihiukkasensa aiheuttaen näin molempien muuttumisen puhtaaksi energiaksi joka muuten olisi voimakkuudeltaan täysi nolla, koostuisihan energia tasapuolisesti fotoneista ja antifotoneista. On paradoksi, että varhaiset, vanhalla kunnon Jaa-planeetalla työskennelleet tiedemiehet onnistuivat nyt kömpelöiltä vaikuttavissa kokeissaan saamaan aikaan mesoneja eli hiukkasen ja sen antihiukkasen muodostamia pareja mutta sille oli yksinkertainen selitys. He eivät nimittäin tieneet mitään välittäjähiukkasten antihiukkasten olemassaolosta eivätkä normaalin bosonin vaikutusta antihiukkaseen. Jaa-planeetalla oli muuten elänyt eräs hyönteinen, kimalainen, josta tehdyt tutkimukset olivat osoittaneet että se oli aivan liian painava pieniin siipiinsä nähden pystyäkseen lentämään. Kimalainen itse oli tästä autuaan tietämätön ja lenteli vaan.

Tiedoistaan huolimatta Metamora onnistui valmistamaan mesonin ja tajusi heti siinä piilevän potentiaalin. Oli esimerkiksi muuttaa avaruusalus miehistöineen mesoneiksi jolloin mikään voima ei vaikuttaisi siihen. Näin pystyttäisiin tutkimaan vaikkapa neutronitähden tai musta aukon pintaa, mutta toisaalta tällaiset ihmiset eivät voisi aistia mitään. Käytännön sovellus kuitenkin löytyi tähtienvälisestä viestinnästä. Mesonit eivät olleet moksiskaan valtaviin mustien aukkojen ja muiden massakeskittymien aiheuttamista neliulotteisen avaruuskudelman kaareutumista.

Vuosia sitten Metamora oli kehittänyt laitteen joka silloin tuntui epäonnistuneelta mutta mesonit nostivat päätään ja kohottivat laitteen aivan uuteen arvoasemaan. Laitteella saattoi kiihdyttää fotoneja mielin määrin, nehan olivat massattomia joten massan kasvua nopeuden lisääntyessä ei voinut tapahtua jos nyt ylipäättään suhteellisuusteoria oli voimassa. Alunperin laitteen oli ollut tarkoitus mullistaa tähtienvälinen viestintä mutta suurista massoista oli edelleen ollut haittaa. Toinen, vakava ongelma oli suunnaton säteilypaine. Metamora oli tosin leikitellyt mahdollisuudella huippuunsa kiihdytetystä lasersäteestä jolla olisi poltettu viesti kohdeplaneetan pintaan, josta se saatettiin tulkita. Periaate tuntui mukavalta, mutta erittäin epäkäytännölliseltä.

Vihdoin käänteentekevä viestin saatiin valmiiksi Metamoran voitettua suuria käytännön esteitä kuten se, miten laitteet saataisiin tarpeeksi nopeasti kaukaisille käyttäjille. Ratkaisu oli löytnyt aliavaruudesta.

Kaikkialle pienen, tuhisevan nenänsä pistävät tiedotusvälineet olivat saaneet vihiä Metamoran kirjaimellisesta kauaskantoisista kokeiluista ja syvää halveksuntaa tuntien hän toimitti muutaman kappaleen ällistytävän nopeita viestimiä Uuteen Jaahan. Viestimissä hyödynnettiin sekä fotonikiihdytintä että mesonitekniikkaa eikä kukaan Uudessa Jaassa ymmärtänyt lainkaan toimintaperiaatetta vaikka yksi laite olikin uhrattu tutkimuksiin. Metamora tunsu tyytyväisyyttä ollessaan ainoa joka sen tiesi ja siitä tosiasista että toimintaperiaatetta oli mahdotonta pukea sanalliseen tai edes normaaliin matemaattiseen muotoon.

Ihmiset innostuivat asiasta koko suunnattomalla määrällä, ja yhteydet muihin sivilisaatioihin kiinnostivat kovasti. Verkko levisi aluksi hitaasti, mutta välillä siihen liittyneet kulttuurit tarjosivat omia parannusehdotuksiaan ja systeemin tekninen taso kehittyi käsi kädessä sen laajentumisen kanssa. Metamora pysytteli ajan tasalla ja toisinaan vähän edelläkin mutta tyytyi vain tarkkailemaan meininkiä. Hän tiesi mitä oli odotettavissa. Verkko käsitti koko galaksimme ja pian otettiin ensimmäiset haparoivat askelet galaksien välisessä tiedonsiirrossa. Odotettu liittymä toisiin superjoukkoihin-

kin saatiin, ja jossain vaiheessa oltiinkin hankalassa tilanteessa kun verkko ei enää voinut laajentua, ellei joku sitten keksinyt tapaa saada yhteys toiseen maailmankaikkeuteen missä kukaan ei onnistunut, ei edes Metamora.

Silloin alettiin lähestyä pistettä jota Metamora niin hartaasti odotti. Uusia, eksoottisia keskustelukumppaneita oli yhä harvemmassa. Lopulta kellään ei ollut enää mitään sanottavaa toisilleen ja vähitellen jokainen alkoi kehitellä vastauksia mitä typeimpiin kysymyksiin kuten “Miksi maailmankaikkeus on olemassa?”. Jos ei olisi, ei olisi ketään kysymässä miksi se ei ole olemassa. Keskustelijat alkoivat liittyä yhdeksi ainoaksi älyksi jonka mittaamaton kapasiteetti ei voinut tajuta niin yksinkertaisia asioita. Jossain vaiheessa pohdittavat asiat alkoivat käydä todella yksinkertaisiksi ja verkon historia sai hirveän lopun. Jokainen elävä sielu vajosi täydelliseen transsiin ajatusten tyhjennyttyä kokonaan. Sillä, kuten tiedetään, totuus on pelkkää suurta ei-mitään.

3

Vasta nyt Metamora alkoi todella tiedostaa mitä oli tapahtunut. Oikeastaan hän oli tieninyt sen koko ajan mutta seurauksia hän ei ollut täysin ottanut huomioon. Häneen iski hysteerinen katumuksen tila ja hän alkoi tuntea itsensä hyvin yksinäiseksi mikä ei ollut ihme ollenkaan. Hänestä jopa tuntui että hän oli ainoa jäljellä oleva älyllinen olento koko maailmankaikkeudessa mikä saattoi aivan hyvin pitää paikkansa. Metamora pyörikseli ympäri asuntoaan vailla järkeviä ajatuksia:

- *Tätäkö minä olin halunnut koko ikäni?* hän kiljui kurkku suorana aivan kuin joku olisi repinyt sitä kappaleiksi. - *Täydellistä yksinäisyyttä?!* Hän repi hiuksiaan mutta tuskin tunsu mitään.

Hän tunsu sisäisen tuskan tuhoavan hänet pian kokonaan. Tämä ei sinänsä ollut vielä mitenkään mieltäkääntävää, mutta hän alkoi pohdiskella omaa kuolemaansa. Neljäkymmentä jo karttunutta ikävuotta eivät näkyneet hänen huippuunsa kehitellystä ruumiistaan joka kestäisi varmaankin vielä seuraavat kaksisataa vuotta, mutta entä jos hän jonain päivänä kuolisi? Kenet hän voisi ottaa elämäntyötään jatkamaan kun kaikki muut olivat ikuisessa koomassa? Oli tietysti yksi mahdollisuus että hän herättäisi jonkun (toistaiseksi mikään mitä Metamora oli suunnitellut ei ollut osoittautunut mahdolliseksi) mutta sopivan yksilön löytäminen olisi erittäin epätodennäköistä. Hän alkaisi varmasti ikävöidä kanssaihmiään, ystäviään sekä sukulaisiaan ja kieltäytyisi mitä luultavimmin tekemästä mitään ennen kuin Metamora herättäisi heidätkin. Syntyisi Metamoran kannalta erittäin vastenmielinen kierre jonka seurauksena kaikki ihmiset olisivat taas valveilla, hänen harmikseen.

Yksinäisyys kuitenkin painoi päälle, ja vaikka hän kuinka stimuloi aivosolujaan joiden käyttöaste yhdellä kertaa oli noin seitsemänkymmentä prosenttia hän ei löytänyt vastausta sisäiseen ristiriitaansa. Alakuloisuuden sai aina haudattua muiden asioiden alle joskaan ei täysin hävitettyä, ja työtähän Metamoralla aina riitti. Koko sen ajan kun verkko oli ollut toiminnassa hänen aivoihinsa linkattu tieturi oli etsinyt asioita, joita Metamora ei vielä tuntenut ja erikoisia tekoja joita kukaan ei verkkoon kantautuneiden tietojen mukaan ollut koskaan suorittanut. Tuollaisia asioitahan riitti, ja tieturi kokosi kaiken siisteiksi tiedostoiksi kunkin sivilisaation mukaan luokiteltuina. Jälkimmäisen ryhmän tekoja löytyi vain yksi suhteellisen järkevä: kukaan ei nimittäin ollut yrittänytkään matkustaa maailmankaikkeuden ympäri.

Omituista, Metamora ajatteli, kaikkihan tiesivät että avaruus kaareutuu neljännessä ulottuvuudessa ja matkattiinpa mihin suuntaan tahansa riittävän kauan päädyttiin aina takaisin lähtöpisteeseen. Syy oli helppo löytää jos tarkasteltiin asiaa ihmisten näkökulmasta mutta oli melkoisen kummaa että sama, perustavanlaatuinen ajattelutapa vaivasi myös kaikkia muita älyllisiä lajeja.

Metamora epäili tiedon paikkansapitävyyttä mutta se ei ollut oleellista. Ehkä kukaan ei syvällä sisimmässään ymmärtänyt ajatusta neljästä ulottuvuudesta - monille Uuden Jaan ihmisille oli ollut hankalaa todella käsittää kolmiulotteistakaan avaruutta mitä ei sovi ihmetellä, näkeväthän he kaiken oikeastaan vain kahdessa ulottuvuudessa. Metamoralle neliulotteisuus on ollut lastenleikkiä siitä lähtien kun hän kerran nuoruudessaan kyllästyi kolmen ulottuvuuden ajattelulle asettamiin rajoituksiin ja ohjelmoi aivoihinsa neliulotteisen mallinnuksen.

Varmasti maailmankaikkeudesta löytyi kuitenkin myriadeja olioita joille neljä ulottuvuutta oli arkipäivää, ainakin matematiikan abstraktissa maailmassa. Todellinen syy oli epäilemättä samainen tilanne joka oli vallinnut Telgeuzen planeettakunnassa siitä lähtien kun ihmiskunta oli tänne saapunut - pääoman puute. Eräs hullu, profeetaksi itseään kutsunut mies oli julistanut suureen ääneen maailmanloppua jo kolmannen vuosituhannen puolivälissä ja tiedemiehet olivatkin havainneet asian oikean tolan myöhemmin, ironisesti vain vähän aikaa tuon "profeetan" kuoleman jälkeen. Avaruusarkkiyhdyksuntia oli kiireellä pantu alulle kuluttaen Jaan viimeisetkin rahat, mutta synkkä ennuste ei sallinut ihmisten tuhlaavan rahaa muuhun. Aurinko muuttuisi novaksi varhaisemmista kieltävistä teorioista huolimatta eikä ketään huvittanut jäädä koko aurinkokuntaan. Muutamia itsepäisiä oli tietenkin jäänyt odottamaan ilmaston lämpenemistä ulkoplaneettojen kuille mutta tuhoisin seurauksin. Kun aurinko sitten vuoden 3620 paikkeilla otti ja räjähti miljardien ihmisten katsellessa kyynelsilmin yhtäkään ehjää planeettaa ei jäänyt jäljelle. Saapuessaan Telgeuzen järjestelmään, jonka suotuisin planeetta oli hetimiten ristitty Uudeksi Jaaksi raha oli tiukassa ja pitkää pinnaa vaadittiin niiltä jotka olivat valmiita rakentamaan toimivan yhteiskunnan. Vähitellen ihmiset unohtivat kaiken avaruuslentoihin liittyvän nähden toisinaan hulppeita päiväunia, mutta kellään ei ollut varaa sellaisiin, ei edes suurimmilla yhtiöillä eikä avaruuden valloitusta yksinkertaisesti pidetty vaivan arvoisena. Jokainen oli elämäänsä suhteellisen tyytyväinen ja piti rahojen sijoittamista palveluyhteiskuntaan n kertaa parempana kuin omaisuuksien tuhlaamista jonkin tylsän taivaankappaleen valloitukseen jonka kannattavuutta ei kannattanut selvittää. Tieteitä yleensä harjoitettiin vähemmän ja niissäkin pitäydettiin maan pinnalla. Esimerkiksi korkeampi matematiikka oli suosittua, eihän siihen vaadittu juuri enempää kuin kynä ja paperia.

Tässä yksi syy Metamorille vihata ihmisiä, ihmiskunnan kehitystaso oli taantunut. Viha, kuten yksinäisyyden tunnekin, haihtui nopeasti tärkeämpien asioiden tullessa edelle, niin kuin maailmankaikkeuden kiertomatkan suunnittelun. Suunnitelmissa oli esimerkiksi mustan aukon tutkiminen; itse hän ei sellaiseen uskaltautuisi, mutta puoleksi mesonitekniikkaan perustuvan luotaimen voisi aina lähettää. Toinen, laajuudessaan tieturiakin ällistytännyt idea (siis todella laaja, koska tieturilla ei ollut tunteita) oli maailmankaikkeuden halkaisijan eli toisin sanoen suurimman pisteestä A pisteeseen A kuljetun etäisyyden mittaus. Tähän tarvittiin pituudessaan ääretöntä rajattomasti lähenemään kykenevä mittanauha. Helpompiakin tapoja mitata kuljettu matka oli toki keksitty, mutta ei yhtään niin kivaa kuin matkustaminen itse. Olisihan voitu vaikka lähettää erityisen nopea mesoni johonkin suuntaan, se palaisi melko pian ja nopeuden

sekä kulutetun ajan tuntien saatettiin sängen yksinkertaisesti selvittää matkan pituus. Ei kuitenkaan voitu varmasti tietää vaikka mesonin tielle sattuisi esteitä tai, mikä on varsin epätodennäköistä, mesoni törmäisi maailmankaikkeuden reunaan.

Kukaan ei voinut täysin tietää näitä asioita, ja matka olisikin erinomainen tilaisuus myös suhteellisuusteorian kokeiluun käytännössä. Kuuluisaa kaksosparadoksia ei oltu koskaan suoritettu ja atomikelloilla tehdyt kokeet epäilyttivät, niihin vaikutti varmasti muitakin tekijöitä kuin nopeus mikä onkin teorian suurin kompastuskivi. Mitään ongelmaa ei olisi jos pystyttäisiin mittaamaan absoluuttisia nopeuksia varmasti kiinteän pisteen suhteen. Oleellisinta teorian uskottavuudessa oli kuitenkin sen järjenvastaisuus.

Mittanauhaan liittyi useita käytännön pulmia jotka eivät tuottaneet kummempaa päänvaivaa Metamorin pienille harmaille aivosoluille. Nauhalta vaadittu uskomaton kestävyys saavutettiin rakentamalla se yhdestä ainoasta molekyylistä jolloin sen ei tarvinnut olla muutamaa atomia paksumpi. Tämän tyyppistä ainetta oli mahdoton valmistaa muualla kuin lähes olemattomassa painovoimassa mutta siitäkään ei koitunut haittaa sillä vaikka aluksella olikin melkoinen kiihtyvyys nauha pysyi paikallaan muuhun maailmankaikkeuteen nähden ja niin kevyttä esinettä eivät massiivisten taivaankappaleiden kauas ulottuvat vetovoimakentät juurikaan hetkauttaneet. Kaikki pääkopan sisällä mahdolliset valmistelut olikin tehty ja varsinainen urakka saattoi alkaa. Urakasta kyllä voitiin puhua, mutta tieturi johon kaikki mahdollinen alukseen liittyvä oli siirretty suoraan Metamorin mielestä ohjasi robotteja jotka hoitivat likaisen työn. Vihdoin hän loi viimeisen silmäyksen asuntoonsa valmiina siirtymään uuteen kotiinsa, alukseen.

Metamora ei ollut uskoa silmiään. Toki hän oli tiennyt minkä kokoisen aluksen rakentaa mutta kun sen nyt näki omin silmin, kaksisataa metriä pituudessa vaikuttivat aivan liialta. Hän näki aluksen läheltä sen peräpäätä joten alus näytti litistyvän pituussuunnassa muutamaa kymmentä metriä mutta tiesihän hän asian oikean laidan.

Koko alus oli yhtä pitkä ja varsin kapeaa avaruussuihkumoottoria. Periaatteena oli kerätä tähtienvälistä polttoainetta vetyä valtavalla magneettikauhalla jonka halkaisija tulisi olemaan hulpeat viisikymmentäkuusi kilometriä. Takakolmanneksen täyttivät reaktori ja sen perästä aukeneva suutin. Suihkumoottori saavuttaisi käytännöllisen tehon vasta nopeuden ollessa kaksi prosenttia valon nopeudesta (huom. ominaisnopeudesta, ei ylärajasta) joten reaktorin sivuille oli kiinnitetty kaksi fotonireaktiomoottoria alkukiihdytystä ja mahdollisia ongelmatapauksia varten. Vedyn yleinen esiintyvyys ei ollut tarkoin kenenkään tiedossa ja vaikka olisi ollutkin, ei mihinkään voinut täysin luottaa. Fotonimoottoreissa hyödynnettiin Metamorin kehittämää kiihdytintä ja ne saivat käyttövoimansa mittavista aurinkopaneeleista jotka vielä olivat piilossa aluksen rungon uumenissa.

Metamora astui skootteriinsa ja alkoi hitaasti ajella aluksen keulaa kohti. Reaktorin mustassa pinnassa näkyi valkoisin kirjaimin aluksen nimi, *S/S Keinstein*. Matkan eräs päätarkoitus oli koetella suhteellisuusteorian toimivuutta käytännössä ja oli ollut itsensänselvää ristiä alus teorian kehittäjistä tunnetuimman mukaan.

Lähellä aluksen keulaa erottui kaksi pallomaista rakennelmaa molemmin puolin runkoa, joista toinen oli varsinainen matkustamo ja toinen varastotilaa. Varaston siltä puolelta joka oli kauempana rungosta erkani varsi ja sen päässä kullanhohtoinen rombidekadeetri, mittanauhoitin, jossa yksimolekyylinauhoituskoneiston lisäksi sijaitsi nauhan pituuslaskuri. Nauhoittimen ollessa näin asennettu *S/S Keinsteinin* oli mahdollista tarvittaessa peruuttaa nauhaa pitkin taaksepäin.

Metamora saapui matkustamon kohdalle ja lähti kiertämään alusta siltä kohtaa. Tähän mennessä kaikki oli ollut juuri niin kuin oli suunniteltu, jokainen yksityiskohta oli ajatuskokein testattu ennen rakennusta. Matkustamon ja varaston välillä kulki putkimainen käytävä jota saattoi käyttää liikunnallisen toiminnan päivittäisen ylläpidon lisäksi käytännön toimiin. Tietenkin olisi voinut rakentaa yksinkertaisen kuljetusjärjestelmän mutta ihmiskeho tarvitsi harjoitusta säilyäkseen rappeutumiselta.

Esittelyvuorossa sisätilat ylhäältä alas. Jo ulkopuolelta erotti komentosillan katon ja seinät käsittävän yhtenäisen läpinäkyvän kuvun. Tämä oli aluksen hermokeskus, tieturi sijaitsi täällä. Yhtenäinen huone oli sisustettu tieteellisen asianmukaisesti eikä pitempiä aikoja ketään huvittanut siellä viettää. Onneksi olivat ajanviettotilat kerrosta alempana, jonne päästiin kaikki neljä kerrosta yhdistäviä kierreportaita pitkin tai jos oli kiire kiihdytyksen ollessa päällä, mitä se ei tällä hetkellä ollut, myös portaiden keskelle asetettua hyvin kiilloitettua metallitankoa alas liukuen. Täällä saattoi harrastaa kaikenmoisia urheilulajeja sekä katsella kolmi- tai neliulotteisia elokuvia ja kaikkea muuta mitä vain mieleen tuli. Kerrosta alempana olivat tilat joita varsinaisesti matkustamoksi voitiin kutsua, jossa syötiin ja nukuttiin. Taas kerros alaspäin, ja päästiin sekalaiseen varastomaiseen tilaan jossa esimerkiksi avaruuskootteria säilytettiin. Skootterilla piti tietysti päästä ulos, ja tätä varten oli rakennettu kaksinkertainen paineovi. Jokaisessa kerroksessa oli siellä täällä ikkunan virkaa toimittavia läpinäkyviä puolipalloja jotka tarjosivat esteettömät näkymät joka suuntaan.

Alimmassa kerroksessa oli ruumisarkun tapainen vekotin johon Metamora voisi sulkeutua voittamattoman vaaran uhatessa. Laite, oikealta nimeltään säilöntäkapseli oli valmistettu kvarkkiainetta muistuttavasta, erityisen tiheästä Hartleyn materiasta jota mikään tunnettu hiukkanen ei kyennyt läpäisemään. Monimutkaiset ylläpitojärjestelmät huolehtisivat siihen suljetun ihmisen täydellisestä säilymisestä horrostilassa käytännössä ikuisesti, eivätkä edes mustan aukon tapahtumahorisontin sisäpuolella vaikuttavat vuorovesivoimat voisi mitään kapselille ja sen sisällölle. Siitä herättämistään varten Metamora oli suunnitellut sangen monimutkaisen laitteiston joiden toimintaa voitiin havainnollistaa ainoastaan neli- tai useampiulotteisena animaationa.

Jo toistamiseen Metamora sai pahan hysteriakohtauksen.

Entä jos kapseli kaikesta huolimatta tuhoutuisi? hän pelkäsi. Jos jokin inhimillinen erehdys... ei, ei sellainen ole mahdollista. Olenhan täydellinen tällä alalla, hän rauhoitteli itseään.

Vai olenko sittenkään? hän epäili mikä oli aiheellista, eihän täydellisyyttä voinut koskaan täysin tietää.

Entäs kaaosteoria: merkityksettömältä vaikuttava seikka johtaa koko systeemin tuhoon...Mmmmm! Siis jos vaikka kaksi saman atomin elektronia sattuu joutumaan täysin samaan tilaan yhtäaikaan? Pauli ja minä tiedämme ettei se ole mahdollista mutta tietääkö itse elektroni?

- Voi Herran pieksut, TIETÄÄKÖ ELEKTRONI?! kiljui Metamora tyhjälle avaruudelle. Hän tiesi vaikka ei halunnut uskoakaan että ruumiin säälimätön muuntelu entistä optimaalisempaan toimintaan tapahtui mielenterveyden kustannuksella. Hän oli koko uransa ajan pelännyt tulevaisuutta todella hulluksi, mitä hän ei onneksi vielä ollut, sillä hän tiesi että niin oli käynyt kaikille todella Suurille keksijöille ennemmin tai myöhemmin.

4

Metamora oli päättänyt käyttää kiihtyvyyttä 10 m/s^2 jolla alus saavuttaisi valon ominaisnopeuden reilussa Uuden Jaan vuodessa eikä näennäinen painovoima aluksen sisällä olisi ylivoimainen. Kuljettavan matkan pituus oli parhaankin arvion mukaan kymmeniä miljardeja valovuosia mutta ei matka suinkaan tulisi kestämään näin montaa vuotta. Tai oikeastaan tulisi, mutta aluksen ulkopuolella. Mikäli suhteellisuusteoria todella pätsisi, aluksen sisäpuolinen aika hidastuisi tarpeeksi eikä koko matkaan siellä mitattuna kuluisi kuin muutamia vuosia. Suhteellisuusteoria toisi mukanaan myös haittapuolia aikadilataation lisäksi. Aluksen massa kasvaisi tarkalleen samaan tahtiin kuin aika hidastuisi nopeuden kasvaessa, joten kiihtyvyyden pienentyisi. Mitään ongelmaa ei kaikesta huolimatta aiheutunut, muuta ei Metamoralla nimittäin ollutkaan kuin aikaa.

Vielä viime hetken tarkistukset: Fotoniapumoottorin vara-akut - täynnä! Aluksen sähköjärjestelmä - kunnossa! Metamora huokaisi helpotuksesta. Sähköjärjestelmä oli se hiuskarva jonka varassa *Keinstein* riippui. Mutta ei tässä vielä kaikki, näin pitkän matkan alus oli sentään paljon muutakin kuin polttoainetta ja sähköä. Metamora jatkoi tarkistuskierrosta.

...Tuulilasi - kirkas! Vuode ja istuimet - pehmeät!

No niin, ajatteli Metamora tyytyväisenä. *Vihdoinkin lähtövalmis. Ei, ei sittenkään.* Täytyi vielä ties kuinka monennen kerran tarkistaa mittanauhoittimen kalibrointi. Nauhoittimen oli oltava tarkasti nopeuden suhteen kontrolloitu koska aluksen päästyä suhteellisuusteoreettisiin nopeuksiin sen oli mahdollisesti valmistettava valovuosien edestä nauhaa siinä missä aluksen kello tikitti sekunteja. Nauhahan oli osa paikallaan pysyvää maailmankaikkeutta eikä näin ollen osallistunut aikadilataatioon.

Kaikki tuntuu olevan selvää, sanoi Metamora mielessään varmana. Hän antoi tieturin suorittaa vielä perusteelliset testit ja kone ilmoitti kaiken olevan kunnossa.

Nyt ei mikään voi enää mennä vikaan.

Aluksessa oli pienet asennonkorjausmoottorit joita ei tosin liiemmälti tarvittu aluksessa, jonka oli tarkoitus jättää jälkeensä viivasuora polyhiilinauha eikä niillä sen vuoksi ollut erillisiä ajoainesäiliöitä. Moottorit olivat lähinnä hätätapauksia varten jolloin ne käyttivät työntöaineenaan hengityshappea tai tähtienvälistä täyteainetta, vetyä. Metamora päätti säästää varastoja ja valitsi nauhan kiinnityskohdaksi asteroidinsa. Hän antoi tieturin kautta ohjeen nauhoittimelle valmistaa ennennäkemättömän pitkistä hiilimolekyylistä juuri sen verran alkua että se osuisi kiinnityskohtaan ja poistui aluksesta skootterillaan kiinnittämään nauhan pään asteroidin pintaan. Metamora halusi pitävän liitoksen ja käytti superliimuriaan muodostakseen yksinkertaiset kovalenttiset molekyylisidokset nauhan ja asteroidin rakenneosasten välille. Nauha oli erittäin kapea ja, milloin valo sopivasti sattui siihen, hopeanhohtoinen. Vähänkin hämärässä sitä tuskin näki. Metamora oli potkaista nauhaa kaikin voimin kokeillakseen kestävyyttä mutta pysäytti liikkeensä ajoissa tajutessaan että niin kapea nauhahan halkaisisi melkein mitä vain.

Kyllähän nyt molekyylisidos kestäisi. Jos ei, ei mikään muukaan pysyisi kasassa.

Asia olikin oikeastaan liian varma tarkistettavaksi joten Metamora siirtyi takaisin alukseen ja komensi tieturia:

- Aaaaanti mennä!

Luukku aluksen rungossa reaktorin etupuolella aukeni ja mittavat aurinkopanee-

lit levittäytyivät auki valmiina siirtämään energiaa tähdistä fotonikiihdyttimille. Alkoi kuulua vaimeaa humisevaa ääntä jonka tulosuuntaa oli mahdoton paikantaa koska se kaikui aluksen rungosta. Apumoottorien suuttimien keskustoissa syttyivät hiljaiset hehkut merkiksi siitä että fotoneja alkoi syöksyä tuhatkertaisella valon nopeudella suoraan taaksepäin. Vastavaikutusperiaatteen mukaisesti ne sysivät aluksen liikkeelle. Aluksi varsin hitaasti mutta vauhti kiihtyi jo ensimmäisten sekuntien aikana huomattavasti.

5

Päivä 6, kello 22.35 aluksen aikaa. Pian Keinstein saavuttaa 2 % valon nopeudesta ja silloin on aika käynnistää suihkumoottorit ja laskostaa paneelit. Toivottavasti skoopin vastus ei käy liian suureksi. Kaikki on sujunut erinomaisesti lukuunottamatta pientä haaveria toissapäivänä jolloin kokeilin normaalia suurempaa fotonikiihdytystä. Massattomat fotonit kiihtyivät välittömästi haluamaani nopeuteen (poimu $10 \cdot 10^{-78}$) mutta aluksen kiihtyvyyteen tämä ei juurikaan vaikuttanut. Hetken päästä kuulin pienen poksahtuksen aluksen etuosasta ja huomasin tuulilasissa satoja pienen pieniä reikiä joista 21 kPa:n happeni pääsi vuotamaan ulos. Korjasin vuodot viipymättä superliimurillani ja asetin fotonikiihdytyksen takaisin vakioarvoonsa. Ennen kuin ehdin ajatella mitään jokin minussa lasi fotonien kulkeman matkan ja petyin hirveästi mutta onneksi älyisin pyyhkiä tiedon muististani ettei se pääsisi pilaamaan matkaani.

Näin Metamora saneli tieturille tallentaakseen kaiken päiväkirjatiedostoon. Tieturin muokattua äänidatan tekstitiedostoksi hän poisti tallennemodulin tieturista ja laittoi välittömästi takaisin kahdella kerroksella Hartleyn materiaa ja niiden välisellä täydellisellä vakuumilla eristettyyn kassakaappiin. Metamora ei tarkalleen tiennyt miksi hän teki tällaista.

Muistoksi jälkipolville? Niin kuin mittanauhakin.

(mille jälkipolville)

Ei, hän sanoi painokkaasti ajatuksilleen.

Mahdotonta.

Metamora tiesi että hänen matkansa päätyttyä maailmankaikkeus olisi joko romahtanut pisteeksi tai laajentunut äärettömän suureksi ja harvaksi. Romahduksen mahdollisuudessa oli tietysti yksi lohtu: silloin Suuri Pamaus tapahtuisi uudelleen ja niin alkaisi uusi maailmankaikkeus ikuisen voittokulkunsa loppua kohti.

Olisihan sekin yksi vaihtoehto, hän mietti apeana. Mutta mikään ei ole varmaa. Tai voisihan rakentaa mesonistimen, kiihdyttää itseni yli c:n...

Sekään idea ei ottanut tulta. Jos suhteellisuusteoriaan olisi luottamista aika alkaisi kulkea taaksepäin mutta vain aluksen sisällä. Ja halutessaan palata normaaliin (?) elämäänsä, miten mesonikeksijämme rakentaisi antimesonistimen mesonikäsillään ja mesonityökaluillaan mesoniosista?

Ainoa todellinen mahdollisuus oli odottaa. Metamora istuutui aluksen etuosassa, komentosillalla sijaitsevaan tuoliin. Lasissa näkyi edelleen muistona kaksi päivää aiemmin sattuneesta vahingosta lukemattomia pieniä mustia pisteitä. Häntä harmitti suuresti silloinen ajattelemttomuutensa. Olihan päivänselvää että neliulotteisen avaruuden mihin tahansa suuntaan melkein äärettömällä nopeudella ammutut hiukkaset pyrkivät hetikohta palaamaan lähtöpaikkaansa.

Yhtäkkiä tieturin rauhallinen, sukupuoleton ääni ilmoitti aluksen kaiuttimista: - Ensimmäinen tavoitenopeus saavutettu. Kytetään fotonimoottorit pois päältä.

Hiljainen humina jota normaalisti ei ollut huomannut lakkasi. Metamora oli vaihteeksi täydellä teholla mukana tapahtumissa ja huomasi apumoottorien takana olevat vetyionit hehkumaan saaneen kuumuuden lakanneen. Aluksen kiihtyvyys lakkasi.

- Kytetään päämoottorin vedynkeräyssuppiloihin magneetikenttä.

Mitään ei näkynyt ja vain aluksen vauhdin hetkellisestä hidastumisesta huomasi että yli sadan kilometrin laajuinen skooppi oli auennut aluksen etuosaan.

- Kytetään reaktorit toimintaan, sanoi tieturi.

Äkillinen sysäys miltei kaatoi vielä osittain ajatuksissaan olleen Metamoran kiihdytyksen alkaessa jälleen.

- Valokennot takaisin varastoon, sanoi tieturi. Metamora laskeutui matkustamon peräosaan katsomaan kuinka molemmat paneelit laskostuivat matemaattisen tarkasti yhtä aikaa ja peittyivät kannella. Jos fotonimoottori olisi vielä ollut käynnissä ei vetyionien hehkua olisi näkynyt sillä nyt eteen muodostunut valtava suppilo keräsi kaiken ionisoituneen vedyn kymmenentuhannen neliökilometrin alueelta.

Seuraavat päivät kuuluivat samaa tasaisen tylsää tahtia. *Keinsteinin* nopeus ei vielä edes lähennellyt valon ominaisnopeutta mutta Metamorista tuntui että aika kului aina vain hitaammin. Hän oli ehtinyt katsoa alukseen varatuista elokuvista suunnilleen puolet (yli viisisataa) eikä uskonut jaksavansa enempää. Metamora oli nainen joka ei kuluttanut aikaansa juuri muuhun kuin elämäntyöhönsä eikä ollut osannut varata tarpeeksi ajanvietettä. Hän päättikin kokeilla vaihteeksi tavallista kaksi- tai toisinaan valitettavan yksiuolotteista mediaa, kirjallisuutta. Tieturista löytyi kaikki Jaan sekä Uuden jaan kirjallisuus sekä kaikki verkon kautta haalitut tiedostot. Kyllästyttyään elokuvaan lukeminen vaikutti varsin mukavalta vaihtoehdolta ja myös paljon haastavammalta. Elokuvien katseleminen oli aina jossain määrin passiivista toimintaa mutta kirjojen lukeminen tarjosi haasteita, lukijan täytyi itse luoda mieleensä elokuva josta saattoi tehdä juuri sellaisen kuin itse halusi, tietenkin luettavan kirjan sisällön puitteissa.

Tässä oli urheilun lisäksi kaikki mitä ulkopuolinen saattoi sanoa ajanvietteeksi *S/S Keinsteinilla*. Liikunnasta Metamora ei juuri välittänyt mutta harrastettuaan sitä joka päivä noin tunnin ajan hän alkoi vähitellen kiinnostua. Hän oli kuitenkin ennen kaikkea keksijä ja tiede'mies' joten urheiluharrastus jäi hieman sivuun. Eräänä päivänä hän päätti ruveta tutkailemaan tähtiä ja planeettoja. Hänellä ei ollut minkäänlaista kaukoputkea mutta keksijä hän oli ja vieläpä erinomaisen tuottelias. Parin tunnin työn tuloksena Metamora piteli ylpeänä käsissään pientä monokkelin näköistä esinettä ja asetti sen oikeaan silmäänsä. Hän viimeisteli työnsä laittamalla aikaisemmin kehittämänsä pannan pänsä ympärille ja yhdistäen monokkelin siihen johdonpätkällä. Metamora nousi komentosillalle ja kiinnitti katseensa kirkkaaseen, punertavaan tähteen joka selvästi erottui muista ollen selvästi galaksit muodostavaan joukkoon tummaan kuulumaton.

Planeetat

hän sanoi mielessään nähden kohta saman tähden joka osoittautui punaiseksi kääpiöksi sekä sitä kiertävät viisi planeettaa lähempää. *Asuttu planeetta*

ajatteli hän jolloin oikean silmän katse zoomasi uloimpaan planeettaan. Sen hän olisi muutenkin tajunnut mietittyään hetkisen tähden säteilyintensiteettiä ja planeettojen etäisyyksiä.

Planeetan pinta oli tasaisen tummanharmaa ja harvinaisen tylsän näköinen. Zoomattuaan lähemmäksi Metamora erotti ihmismäisiä hahmoja istumassa korkeimman mahdollisen mukavuustason mukaisilla nojatuoleilla litkimässä olutta ja ilmeisesti katsomassa edessään olevaa moniulotteista televisiota.

Mielenkiintoista, ellei peräti epätodennäköistä, ajatteli Metamora.

Hän loi kysyvän katseen tieturin kuvaruutuun joka toimi täysin myös vastakkaiseen suuntaan. Verkosta kootuista tiedostoista ei löytynyt mitään vastaavaa joten tässä oli ensimmäinen kunnon pätkinä purtavaksi koko matkan aikana. Tieturilla oli kuitenkin uskomaton kyky yhdistää pieniäkin tiedonjyväsiä kokonaisuudeksi ja onnistui ilmoittamaan oman diagnoosinsa. Silti Metamora oli se joka oli koneen suunnitellut olematta yhtään huonompi analysoimaan planeettaa eikä kumpikaan sanonut toisilleen mitään koska Metamoran aivojen ja tieturin välinen linkki oli jo hoitanut sen että sekä Metamora että tieturi tiesivät täysin saman. Arvion täytyi siis olla melko todennäköisesti oikein.

Nuo olennot, kutsuttakoon heitä Korkeimman Tason Saavuttaneiksi, olivat historiansa aamuhämärissä olleet onnellisia universumin ainoita elollisia sillä syystä jota on turha lähteä selvittämään heidän aurinkonsa oli joutunut galaksien välissä ammottavaan tyhjiyteen eikä silloisten alullaan olevien galaksien keskuskvasaarien polttava säteily ulottunut häiritsemään sivilisaation kehitystä. Miljardien vuosien aikana kulttuuri oli kehittynyt valtavasti ja jossain vaiheessa sen edustajat olivat tajunneet taianomaisten kykyjen kosmisen merkityksettömyyden. Aluksi he olivat käyttäneet lahjojaan harmittomaan huvitteluun mistä muistona oli harvinaislaatuinen tähti mutta tietäen senkin turhaksi olivat palauttaneet valtaosan tehneistään muutoksista ennalleen. Saavutettuaan Korkeimman Tason he olivat ainoina maailmassa ymmärtäneet kaiken tarkoituksen; se oli istua mahdollisimman mukavasti keskiolutta litkien ja piirroselokuvia katsellen.

Tutkittuaan vielä muutaman lähitähden planeettoineen perusteellisesti Metamora kyllästyi siihenkin. Täydellisesti ohjattava, täydellisen zoomaava ja erittäin kevyt sekä käytössä mukava kaukoputki oli hieno olemassa mutta siitä ei saanut mitään irti ilman todella mielenkiintoisia kohteita, mitä kaikki hänen tähän mennessä koluamansa olivat olleet lukuunottamatta Korkeinta Tasoja. Ketä sitäpaitsi hyödyttää tieto siitä että sen ja sen galaksin keskustasta 4743 parsekin etäisyydellä sijaitseva pääsarjan tähti kuuluu spektriluokkaan A0 ollen samalla harvinaisen kirkas ja että ko. tähdellä on kuusitoista kiertolaista joista vain yksi on merkittävän kokoinen ja siksi ainoa jolla on kuita (kaksi kappaletta) ja että kyseisen planeetan kiertoaika on 501 Jaan vuorokautta, radan periheili 3953 megametrin päässä tähdestä ja apheli 4497 Mm:n mistä voimme taas tehdä sen johtopäätöksen että rata on harvinaisen eksentrisen?

- Ei ketään, totesi Metamora kuivasti ja olisi varmasti nakannut kehittämänsä täydellisen kaukoputken nurkkaan jos aluksessa olisi nurkkia ollut.

Pitkästyminen ja yksinäisyys painoivat päälle. Metamoralla oli todella paha tilanne, ristiriita itsensä kanssa inhoten muita ihmisiä ja yksinäisyyttä sekä modifikaatioista aiheutunut vaarallinen mielenvika. Hetken Metamora punnitsi eri vaihtoehtoja neliulotteisessa mielessään ja saikin loistoidean. Reilun tunnin pakerruksen jälkeen hänellä oli

kädessään taas uusi keksintö, edellistä kookkaampi mutta varmasti mielekkäämpi. Hän työskenteli vielä muutaman hetken (jotka alkoivat kulua tavallista nopeammin) tieturin parissa ohjelmoiden erästä funktiota jota ilman idea ei ikinä toteutuisi. Tieturi ilmaisi ymmärtäneensä asian täysin ja Metamoran käsiä alkoi hurjasti kihelmöidä mikä loppui vasta kun hän oli saanut uuden laitteen liitetyksi tieturiin. Hänen mielentilansa ei olisi sitä muuten sallinut mutta hän ei ollut saanut kunnon unta vuorokausiin. Hän laskeutui kerrosta alemmaksi ja vaipui sikeään uneen heti vuoteeseen päästyään.

6

Kaikkialla oli pimeys, mittaamaton syvyys vailla tarkoitusta.

Olenko kuollut?

En ollut, olin vain poistunut ruumiistani, siinä kaikki. Mutta mitä tämä oli, sitä en tajunnut.

Ympärilleni alkoi muodostua värillisiä hahmoja, spiraali sellaista väriä mitä en tiennyt voivan olla olemassakaan. Yhtäkkiä näkymä alkoi selkiytyä. Muistin erään kuvan, jonka olin joskun poikana nähnyt jossain museossa. Erikoista siinä oli, että kuva oli kaksiuulotteinen kemiallinen tallenne. Nykyään asiat hoidettiin kolmessa ulottuvuudessa fyysikaalisin keinoin joille kuva saatiin säilymään ikuisesti niin haluttaessa. Jokin tuossa kuvassa kuitenkin viehätti minua, sen sanoinkuvaamaton kauneus. Kuva esitti Maata, alati jatkuvaa sankkaa, vihreää metsää jossa kiemurteli sininen jättiläinen, Amazon.

Olin ilmeisesti Maassa, vaikka joesta ja metsästä ei näkynyt jälkeäkään. Kaikki oli niin kaunista luonnostaan. Ihmisiäkin näkyi siellä täällä mutta he eivät tuntuneet noteeraavan minua mikä oli selvä juttu, enhän ollut fyysisesti läsnä. Tunsin isäni olevan lähistöllä ja äkkiä aiempi surrealistinen näkymä avautui ympärilleni. En nähnyt häntä lainkaan mutta tiesin hänen olevan jossain. Hän kertoi minulle kaiken, ilman sanoja. Isä kertoi minulle paljon enemmän kuin kömpelöllä sanallisella viestinnällä on mahdollista. Näin kaksi sisäkkäistä palloa neljässä ulottuvuudessa mitä en pitänyt lainkaan kummallisena vaikka kolmessakin ulottuvuudessa olisi ollut tarpeeksi. Isäni selitti miten asiat olivat ja sisemmän pallon sisälle ilmestyi kirkas piste: "Olet tässä". Ulommassa pallossa oli kaikki minkä tunsin, minun maailmani ja kaksi ihmistä jotka katselivat sisempää palloa täynnä ihmetystä. Symbolit välittivät minulle kuvan tilanteesta mutta eivät tapaa, jolla pääsisin takaisin ulompaan palloon. Isä sanoin tietävänsä sen ja kaiken muunkin mutta kieltäytyi kertomasta minulle, se oli jotain mitä minun oli tehtävä itse. Kaikki näkemäni alkoi luhistua alkutekijöihinsä ja pian jäljellä oli enää sama musta, ikuinen tyhjiys. Sitäkään ei kestänyt kauan sillä minut ikäänkuin singottiin maailmaan.

7

Kaiken kokemani jälkeen en hämmästynyt ollenkaan huomattessani olevani pyöreässä tilassa jonka katonan toimivan kalotin läpi näkyi tuhansia tähtiä. Ensin luulin olevani aluksessa matkalla Marsista Titaniin mutta tähän oli paljon pienempi, jos nyt oli alus ollenkaan. Kaikki seikat kuitenkin viittasivat alukseen enkä uskonut niiden olevan kulissia.

Hämmästyin vasta huomattessani jälleen olevani ruumiissa mikä ei kuitenkaan ollut omani. Se kuului ruskettuneelle kehonrakentajalle jonka taloudellinen tila oli valitettava, minulla ei nimittäin ollut lainkaan vaatteita ylläni. Kiusallinen tunne että en ollut ainoa sielu tässä ruumiissa voimistui mutta jotain mätää siinäkin oli, aivan kuin toinen sielu olisi ollut tietokoneohjattu keinoäly. Osajako tuntui olevan samanlainen kuin silloin nähdessäni Löytö II:n ensimmäisen kerran, olin ruumiissa aistien kaiken mutta toinen äly hallitsi sitä huomaamatta minua mikä oli täysin mahdollista, harvat tietokoneet omaavat telepaattisia kykyjä. Muuten kaikki jäi toistaiseksi selittämättä.

Huomasin kulkevani kierreportaita alas päin mikä tuntui minusta harvinaisen typerältä, olihan keskellä tanko jota pitkin olisin voinut liukua mutta dominoiva äly ei kiinnittänyt minuun mitään huomiota. Luultavasti ruumista ohjaava tietokone ei tieninyt kaltaisteni aineettomien olentojen olemassaolosta. Mutta millainen oli ruumis, jota kone ohjasi? Ja kuka ohjasi konetta?

Kuljettuani kaksi kerrosta alaspäin sain erittäin positiivisen ihmetyksen tunteen. Vuoteella, valkeiden lakanoiden päällä makasi kyljellään oikea polvi koukistettuna aivan yhtä upea nainen kuin taannoin näkemässäni unessa. Hän oli oikeastaan paljon kauniimpi sillä hänen vartalonmuodotonsa eivät olleet lainkaan liioiteltuja, juuri sopivan runsaita. Hänellä näytti menevän raha-asioissa yhtä hyvin kuin minullakin.

- Hyvää huomenta, Metamora, kuulin sanovani syvällä äänellä.

Metamora nousi ylös ja tuli lähemmäksi. Tunsin jännityksen sisälläni kasvavan. Niin oli Metamorankin laita, hänen aikaisemmin tiedostamaton unelmansa oli täyttynyt. Hän ei enää ollut yksin mutta oikeaa ihmisseuraa hänellä ei silti ollut.

Täydellistä.

Ja he olivat molemmat alasti, mies ja nainen, eivätkä he tunteneet häpeää. Mutta hänen sisimmässään paloi tuli eikä hän voinut enää odottaa. Hän tajusi kauhistuen odottaneensa koko ikänsä.

Minun oli mahdoton tehdä eroa varsinaisen sieluni ja tämänhetkisen ulkoisen minäni välillä, minä olin se, mitä minä olin. Sisälläni paloi tuli ja oli vain ajan kysymys milloin se räjähtäisi. Olimme valmiit.

Hän kiirehti vuoteelle selälleen ja seurasin häntä. Aloin hyväillä hänen takamustaan sekä lantiotaan ja pian levitin hänen reisiään kun hän yhtäkkiä kääntyi osittain kyljelleen, asentoon jota en tuntenut. Hän makasi oikealla kyljellään vasen reitensä ylöspäin koukistettuna ja se vaikutti entistä kiihottavammalta. Hän tarttui käteeni ja painoi sen kiinteitä, jännittynyneitä rintojaan vasten. Hän voihkaisi hivellessäni niitä ja aloin työntyä hänen sisäänsä. Nautinto sisuksissani kasvoi kasvamistaan ja tunsin pian laukeavani, mutta sitä ei tapahtunut. Metamora voihki ja ääneni yhtyi häneen. Sitten tunsin tajuntojemme alkavan sulautua yhteen. Ei täysin, mutta taso syveni syvenemistään ja meille kävi samoin kuin minulle ja uudelle ruumiilleni, tulimme yhdeksi. Sitä ei kestänyt aivan loppuun asti, jossain vaiheessa kaikki vain hävisi, ja makasimme tyytyväisinä toisiimme liimautuneina hiljaa huohottaen tietoisina siitä tosiasiaista että kaikki ei ollut ollut aivan täydellistä.

Palautuminen oli omalta osaltani vieläkin perusteellisempää. Aloin nimittäin taas jakautua, tai oikeastaan aloin henkisesti irtautua ruumistani ohjaavasta älystä josta olin varma että kyseessä oli hyvin kehittynyt tietokone.

Mitähän tietokone ajatteli tuosta äskeisestä? mietin ja nauroin mielessäni.

- Hassua, en tiedä vielä nimeäsiäkään, naurahi Metamora johon kuulin ruumiissani hallitsevan älyn vastaavan.

- Nimillä ei ole merkitystä. Kutsu minua A:ksi, kuulin itseni sanovan salaperäisesti. - Olen muuten ohjelmoinut keitturin valmistamaan meille todella maukkaan aamiaisen. Tarjoilen sen tuota pikaa. - Hyvä, vastasi Metamora tyytyväisenä. - Menen nyt hoitamaan erään asian. Tuo aamiaisen komentosillalle, senkin uros, sanoi Metamora viettelevään sävyyn.

- Kuten haluat.

Asiat alkoivat pikku hiljaa selkiintyä minulle enkä ollut niihin ollenkaan tyytyväinen. Tämä fyysisesti ja varmasti henkisestikin täydellinen "A" oli ilmeisesti jonkinlainen palvelija jota nainen, Metamorahan se olikin, komensi mielensä mukaan. Tässä ei kuitenkaan ollut kaikki mutta aavistelin että saisin vielä tietää loputkin.

Komentosillalla Metamora käveli tieturin ääreen ja alkoi kirjoittaa jatkoa päiväkirjaansa:

Päivä 18, kello 7.44 a.a. Eilisiltana keksin laitteen joka tekee periaatteessa mitä tahansa mitä siihen on ohjelmoitu. Käskin tieturin kerätä aivotiedostoistani kaiken tarvittavan ja valmistaa matkakumppanikseni täydellisen miehen. Annan laitteelleni täyden kympin suorituksistaan ja odotan päivien tästä lähin kulkevan nopeammin (psykologisessa merkityksessä). Olen ajatellut 'luoda' itselleni paljon muutakin kivaa mutta ei nyt tule mieleen mitään, mitä tarvitsisin. On todella vaikeaa pitää mielessäni että mieheni on vain tieturin ohjaama harha.

Komentosillan ilmassa alkoi tuntua suloinen tuoksu. Oikean ruoan tuoksu eikä minkään kemiallisesti maustetun keinoproteiinin! Metamora laskeutui nopeinta tietä alas nauttiakseen ihanasta aamiaisesta unelmiensa miehen kanssa.

Päivät seurasivat toisiaan ja vähitellen Metamora alkoi käsittää A:n täydellisenä, elävänä ihmisenä josta paljastuu aina vain uusia puolia. Metamora kertoi itsestään kaiken oleellisen mutta A:lla ei ollut juurikaan sanottavaa itsestään tai menneisyydestään. Tämä onnistui kuitenkin juonimaan niin ettei Metamora huomannut mitään erikoista, tai ehkä hän ei vain halunnut huomata. Kävi ilmi että hän on kiinnostunut melkein täysin samoista asioista kuin Metamorakin. He pääsivät keskusteluissaan tarpeeksi pitkälle huomatakseen tarkat erot älykkyystasoissaan. Metamora jäi toiseksi suurimmaksi osaksi mutta selviytyi yllättävästi paremmin yksinkertaisista, talonpoikaisjärkeä ja vaistoa (sitähän naisilla on luonnostaan enemmän kuin miehillä) vaativista ongelmista. Eräänä iltapäivänä keskustelu muuttui liian nopeaksi toisen ymmärtää ja liian monimutkaiseksi sanoin kuvattavaksi. Molemmat huomasivat vaativansa tehokkaampaa, joustavampaa ja nopeampaa kommunikointia Metamoraan yritettyä epätoivoisesti selittää neliulotteista mallinnusta.

- Minulla on juuri tarvitsemamme laite. Täytyy vain valmistaa toinen samanlainen. Metamora käväisi pikaisesti varastossa hakeakseen aiemmin täydellisen kaukoputken osana käyttämänsä pannan jonka kloonin tieturiin kytketty laite valmisti minuuteissa.

Jokin minussa oli tuota pantaa vastaan vailla syytä, mutta toisaalta tunsin sen tarjoavan minulle jonkinlaisen vapautuksen. En voisikaan muuta kuin seurata sivusta.

Kumpikin asetti pannan päähänsä samalla hetkellä. He toimivat nopeasti eikä tieturi ehtinyt varoittaa. Metamora yhdisti pannat johtimilla saadakseen neliulotteis-eideettisen linkin A:n ja itsensä välille.

Äkkiä kivun vasama iski hänen päähänsä joka suunnalta. Tunsin ruumiini alkavan hajota ja itseni vapautuvan sen kahleista. Metamora kaatui lattialle tiedottomana ja mieshahmo hänen vierellään hajosi

tomuksi.

Kului mittaamattoman pitkä aika mutta en voinut pitkästyä lainkaan, enhän tässä tilassa kyennyt tuntemaan ajan kulkua. Olin vapaa liikkumaan ruumiittomana aluksessa ja tietysti poistumaankin siitä mutta minne olisin mennyt, siitä minulla ei ollut aavistustakaan. Isä oli selittänyt että kaikki selviäisi kun vain pysyisin tuon omituisen tyyppin matkassa enkä uskaltanut yrittää herättää häntä. Olin kolunnut aluksen täysin ja pääsyt tutkimaan myös ainoaa vähemmän tieteellistä tiedostoa, päiväkirjaa josta minulle selvisi viimeisen ruumiini todellinen luonne ja tunsin itsevarmuutta saadessani varmuuden aavistuksistani, olin ollut puoliksi oikeassa. Itsevarmuus olisi antanut minulle voimaa odottaa mikä oli kyllä tarpeetonta. Ajattelin nimittäin kokeilla ruumiittomuuden tarjoamia uusia ulottuvuuksia, henkiolentona minua ei ajan ankaruus sitonut. Jokin minussa varoitti olemaan liiemmästi puuttumatta Metamoran elämään joten päätin siirtyä (tämä merkitsi oikeastaan odotusta, minkä kestäessä aika kului kuin syvässä unessa) sopivaksi osuvaan hetkeen esittäytyä hänelle.

8

Metamora heräsi kauhistuneena nousten puolittain pystyasentoon.

Mitä ihmettä minä lattialla teen? Unessa? Missä se komea mies... A, missä hän on?

Äkkiä hän alkoi muistaa.

Sehän on selvä. Mutta miksi minä... oliko se mies sitten joku robotti vai...

Hän nousi hitaasti seisomaan mikä ei ollut kovinkaan helppoa. Hänen jäsenensä tuntuivat luonnottoman jäykiltä.

Aivan kuin nivelet olisivat luutuneet yhteen.

Metamoran joka ikinen nivel naksautti hänen aloitettuaan vaivalloisen kävelymatkan kohti ikkunaa. Vihdoin hän onnistui. Metamoralle riitti yksi vilkaisu ikkunan suuntaan säilyttämään hänet perusteellisesti. Ei ole miellyttävää tiirailla taivasta jolla aintukaan tähti ei tuiki. Metamora oli peloissaan. Hän otti varoen vielä yhden askelen päästäkseen mahdollisimman lähelle ikkunaa pidättyen kuitenkin katsomasta. Hän tuijotti viereistä seinää ja jokin hänessä sai hänet toimimaan uhkarohkeasti. Metamora loi sekunnin murto-osan mittaisen katseen ikkunasta ulos ja perääntyi kuin ansan syöttiä nuuhkiva riistaeläin. Hän katsoi uudelleen, tällä kertaa pidempään. Jossain hyvin, hyvin kaukana lipui näkökentän ohitse galaksin tai tähtisumun kaltainen kappale, punertava sellainen. Hän oli vieläkin pökerryksissä ja älysi viimeinkin kysyä asiaa:

- Mitä oikein on tapahtunut? kysyi Metamora pelokkaasti tuntien olonsa hyvin pieneksi.

- Yritin varoittaa sinua mutta olit liian innokas. Näytät unohtaneen kaiken, ilmoitti tieturin ääni.

Ihmetys kuvastui Metamoran ilmeestä. - En ehkä aivan kaikkea, mutta – Hän piti huomaamattoman lyhyen luovan tauon. - Kerro kaikki siitä miksi menetin tajuntani.

Tieturin melkein muuttumaton ääni alkoi kertoa Metamoralle kaiken siitä lähtien kun tämä oli saanut päähänsä valmistaa matkakumppanin.

- Nerokasta, vaikka itse sanonkin! Onneksi sinulla ei ole tunteita niin et häiriinny vaikka hieman keahun tuotettani. Onnistuin näköjään niin hyvin että aloin itsekin uskoa

siihen - tarkoitan häneen.

- Olet oikeassa. Älä kuitenkaan unohda minun osuuttani.

- Huono vitsi! Älä itse unohda kuka sinut suunnitteli! näpäytti Metamora.

Tieturi pysyi kerrankin vaiti. Aivan kuin sillä olisi sittenkin ollut tunne jonka verbaalista muotoa se ei tohtinut esittää.

- Paljonkohan aikaa muuten on kulunut sillä aikaa kun makasin tiedottomana? kysyi Metamora puhtaana tietämättömänä.

- 302 vuorokautta, vastasi tieturi viattoman tunteettomasti.

- Siis mitä? huudahti Metamora. - Oletko ihan tosissasi, että tänään on...mikäs päivä nyt onkaan?

- Sinun olisi hyvä muistaa että voin puhua ainoastaan totta. Niin totta kuin tänään on matkapäivä 337.

- Kolmesataa... mutisi Metamora. - Onko huomattu merkkejä aikadilataatiosta?

- Kuten varmaan itse näit, vasemmalle jäävän superjoukon näennäinen nopeus on useita tuhansia kertoja todellista suurempi vaikka otan tietysti huomioon etäisyyden. Ja..

- SUPERJOUKON? hämmästeli Metamora. Olemme kaiketi poistuneet omastamme?

- Kyllä. Laskelmieni mukaan elo oman tähtemme lähistöllä on tätä nykyä todella ankeaa.

- Mitä tarkoitat?

- Tarkoitan tähteä, jonka ympäri kotiasteroidimme kiertyä.

- Kyllähän minä sen tiedän...

- Nova Telgeuzista.

- Nova... sanoi Metamora hitaasti ikäänkuin maistellen uutta sanaa. - Tämähän merkitsee että suhteellisuusteoria pätee sittenkin, myönsi hän hieman harmillisesti.

- Aivan. Enkä ole voinut olla huomaamatta samaa nopeuslisää mittanauhoittimessa.

- Mmmm. Olenkohan aivan väärässä jos oletan että kaikki näkemäni superjoukon tähdet ovat muuttuneet punaisiksi jättiläisiksi?

- Et aivan. Kyseinen superjoukko sisältää lisäksi paljon novia, supernovia ja ylipunaisia superjättiläisiä.

- Eli?

- Superraskaan sarjan tähti, joka on muodostunut painovoiman osittain kokoon puristamasta galaksista.

Metamora oli vaiti.

- Vähän niin kuin punainen jättiläinen mutta käyttää paljon raskaampia alkuaineita.

- Mmm..mitä esimerkiksi? onnistui Metamora kysymään.

- Mitä hyvänsä, oikeastaan. Ja tuloksena voi olla vaikka uraania.

- Ihmeellistä. Ja minä kun luulin jo tuntevani kaikki luonnonilmiöt.

- Olen yrittänyt tarkkailla mainittuja kohteita tarkemmin mutta tältä etäisyydeltä se on hankalaa ilman kunnollisia välineitä. Olisiko liikaa pyydetty jos liittäisit minuun sen keksimäsi kaukoputken?

- Ei tietenkään, kunhan vain muistan mihin jätin sen.

- Komentosillalle. Voisit sitten asentaa kaukoputken takaosan ikkunaan.

- Sitä paikkaa olisin itsekkin ehdottanut.

- Mene nyt. Huomaathan, että olen mitä liikuntarajoitteisin.

Kaukoputken asennus ja liitännät veivät aikansa mutta tulos oli enemmän kuin työn arvoinen. Nyt Metamora saattoi tutkia avaruuden kohteita ajatellen samalla vapaasti koska hän hoiti kaukoputken ohjauksen tieturille sanelemalla. Ensimmäinen tutkimuskohde oli tietenkin aikaisemmin nähty superjoukko ja ylipunaiset superjättiläiset. Jo pelkät näköhavainnot metagalaktisista superjättiläisistä riittivät lumoamaan Metamoran, olivathan niiden halkaisijatkun kunnioitettavia tuhansia valovuosia. Kuten odottaa saattoi, keksijä ei tyytynyt tähän. Seuraavaksi hän tarkensi suurimpaan löytämäänsä yksilöön ja pyysi tietoja kohteen laadusta.

Tieturin näyttöön ilmestyi infrapunakartta.

- Liian tavanomaista! Haluan selviä tietoja tähden alkuaineista ainakin nähdäkseni olinko oikeassa.

Hetkessä kolmiulotteiselle holonäytölle ilmestyi kohteen spektri, joka ei sekään sanonut Metamoralle mitään.

- Pyysin suoraa tietoa alkuaineista. Ei minunlaisellani huippukeksijällä ole tarvetta opetella sellaista mistä tieturikin suoriutuu.

- Kuten haluat. Näyttöön piirtyi kaavio atomien fuusioista ja Metamora toisti itseään.

- Koeta selittää asia mahdollisimman yksinkertaisesti!

- Minua ei ole ohjelmoitu toimimaan yksinkertaisesti mutta voinhan yrittää. Tutkimassamme ylipunaisessa superjättiläistähdessä keskiraskaat alkuaineet yhtyvät tuloksena lyijyä, elohopeaa sekä pieniä määriä kultaa.

Kultaa! Tuo taikasana viritti Metamoran vaistot herkimmilleen. Hänen ruumiinlämpönsä alkoi kohota.

- KULTAAAA! Kultaa! riemuitsi Metamora.

- Mitä sinä elämöit? Osaathan valmistaa sitä itsekin fuusiomalla, samalla tavalla kuin tähtikin.

- Niin, mutta - et sinä voi ymmärtää! Sinä olet vai kone.

Tieturi oli taaskin hiljaa.

- Voisinkohan pistäytyä siellä sitten kun tämä tylsä halkaisijan mittaus on suoritettu?

- Tuskin. Kierrettyämme maailmankaikkeuden se on kutistunut paljon pienemmäksi eikä koko tähteä enää ole olemassakaan. Kenties jäljellä on musta aukko.

Metamoran into lopahti siihen paikkaan.

- Olisihan se pitänyt tietää! hän huokaisi.

Tieturi, joka oli aistinnut Metamoran mielentilan vastasi: - Eivät asiat noin huonosti ole.

- Miten niin? Suuri Romahdushan imee meidätkin mukanaan.

- Ehkäpä, mutta saamme ainutlaatuisen tutkimustilaisuuden.

- Selittäisitkö tarkemmin?

- Joidenkin teorioiden mukaan maailmankaikkeuden kutistuessa alkaa tapahtua merkillisiä asioita. Sanotaan jopa, että entropia kääntyy laskuun.

- Sehän olisi vastoin termodynamiikan toista perussääntöä!

- Siksi se olisikin ainutlaatuista. Elämme laajentuvassa maailmankaikkeudessa jonka entropia kasvaa eikä kukaan tiedä millaista olisi jos se vähenisi.

- Mielenkiintoista, vaikka en oikein usko siihen. Ilmoitathan heti, jos niin tapahtuu.

- Luulenna että huomaat sen itsekin.

- En, jos satun olemaan unessa. Aion nimittäin tältä istumalta rakentaa kvanttiloogisen unistorin ja painua pehkuihin ainakin siksi kun aika on käytännöllisesti katsoen pysähtynyt.

9

Ihanaa! Tämän täytyy olla paratiisi!

Metamoran eteen levittäytyi kauniin vehreä maisema jonka täyttivät erittäin vihreän ruohon lisäksi juuri satonsa valmistaneet granaattiomenapuut sekä moninaiset värikkäät kasvit. Taustalla kohosivat valtavat, pilviin asti ulottuvat lumihuippuiset tumman sinertävät vuoret. Lähistöllä virtasi pikkuinen puro jossa täpläkylliset kalat uiskentelivat ja jonka pinnalta heijastui keltaisen auringon valo sekä sinitaivas. Kaikki oli suorastaan neliulotteisen täydellistä. Täydellisempää kuin pallon muoto, sehän on ainoastaan kolmiulotteinen.

Kaikki täällä oli todella neliulotteista. Metamora ei ollut aluksi uskoa silmiään, olihan hänen tähän mennessä näkemänsä maailma vaatimattoman kolmiulotteinen. Josain näkyi neliulotteisia ihmisiä istumassa tyytyväisen näköisinä neliulotteisella nurmikolla haukkaillen vähän väliä neliulotteisia voileipiä sekä muita eväitään ja naukkaillen silloin tällöin kirkkaan kuplivaa raparperijuomaa Kleinin pulloistaan, jotka tuntuivat täysin luonnollisilta omassa ympäristössään.

Vihdoinkin olen sen löytänyt! Olenhan aina pitänyt omaa kolmiulotteista todellisuuttani itselleni kaikin puolin liian ahtaana, rajoittavana tekijänä älylleni.

- Herätys!

Metamora käännähti taaksepäin äänen suuntaan. Häntä kutsunut olio rikkoi toden, tarun ja hyvän maun rajoja inhottavuudessaan. Sitä oli mahdoton kuvailla sanoin ja se omasi yhden heti silmiin pistävän häiritsevän seikan. Olento oli oudon latteaa, kuin televisiokuva.

Tietenkin. Sehän on kolmiulotteinen. Voi raukkaa (heh heh)!

- Herää, Metamora, lausui olio painokkaalla miehen äänellä.

Metamora alkoi pelottaa jo senkin takia että hän arveli paniikkikohtauksen taas lähestyvän.

Tuo olio ei ole tästä maailmasta, ajatteli Metamora tietämättä miten oikeassa olikaan.

- Herää, tämä on viimeinen varoitus, kuului olion rauhallinen mutta painostava ääni.

Metamora koetti olla piittaamatta lainkaan.

Kohtaus on kai jo alkanut.

Olento avasi rumat kolme leukaansa ammolleen ja työnsi teräväkärkisen teleskooppikielensä ulos. Kaikki tapahtui salamannopeasti. Vihertävä sähkökipinä purkautui olion kielestä lyöden Metamoran tajuttomaksi.

Samassa Metamora heräsi, huokaisi helpotuksesta huomattessaan kaiken olleen vain unta ja tajusi todellisen tilansa.

- Vihdoinkin! Nouse ylös siitä, huusi tieturi.

- Mitä? Missä palaa? kysyi Metamora vieläkin hädissään.

- Ei missään..(tieturi ei tajunnut kysymyksen ei-kirjaimellista luonnetta)..se on kumma juttu. Tuli nimittäin aika maailmankaikkeuden supistua.

- Niin? Miten kävi, sen entropian suhteen?
- Ei mitenkään.
- Niinpä, ei kai luonnonlakeja niin vain kumota.
- Ehkä, toisaalta saattoi aivan hyvin käydä näinkin: Entropia kääntyi laskuun mutta samalla kaikki muukin kääntyi pääläelleen. Koska näin tapahtui, meidänkin on mahdollonta huomata muutosta. Aivan sama kuin jos materia ja antimateria muuttuisivat toisikseen; emme havaitsisi mitään muutosta.

Metamora tunsikin kolmiulotteisen olion läsnäolon aistilla josta hän ei aikaisemmin ollut ollut tietoinen. Asiaan oli kuitenkin turhauttavaa kiinnittää huomiota joten hän unohti sen nopeasti.

- Harmi. Entä muuta?
- Sain seurata kaikkien aikojen jännitysnäytelmää.

Metamora pysyi vaiti hänen kasvojensa ilmaistessa pettymyksen.

- Älä välitä, kuvasin kaiken ja saat nähdä kaiken. Yhteen kerääntyvien taivaankappaleiden painovoima voitti jossain vaiheessa vapaan vedyn ja jouduin sammuttamaan suihkumoottorit. Vara-akuissa riitti virtaa joten käynnistin hetkeksi fotonimoottorit mutta ne söivätkin yllättäen niin paljon tehoa että sammuin itsekkin joksikin aikaa, en valitettavasti tiedä miten pitkäksi. Varmaa on vain että kaikki maailmankaikkeuden massa meitä lukuunottamatta on yhdessä valtavassa mustassa aukossa joka vetää meitä puoleensa koko ajan.

- Miten onnistuit herättämään minut?

- Se tässä kummaa onkin. Unistorisi oli kytketty aluksen virtapiireihin joten arvelin sen olevan helppoa. Syötin virranjakeluun muutaman thetapurskeen joiden olisi pitänyt pillastuttaa laitteesi mutta mitään ei tapahtunut. Laitteesi ei tuntenut mitään mutta vähän ajan päästä sinä vain otit ja heräsit.

Metamora muisti tunteen hetkeä aiemmin ja alkoi jälleen tuntea jonkun läsnäolon.

- Joku, tai jokin, herätti minut siitä huolimatta.

- Siltä vaikutti. Ei kuitenkaan vaivata itseämme turhaan, on tärkeämpääkin.

Minä se olin, sanoin hänelle.

- Mitä? Sanoitko jotain? Metamora kysyi tieturilta.

- En. Kuulit harhoja.

Voi ei, taas se alkaa, pelkäsi Metamora.

Ei ole mitään ongelmaa, sanoin hänelle tunteella joka ilmaisi sen olevan totta.

Mikä.. kuka sinä olet? hän kysyi arasti.

Kerroin hänelle kaiken oleellisen siitä kuinka olin tähän tilanteeseen joutunut aina salaperäisestä puhelinsoitosta lähtien, avaruusmatkan ja Titanin välikohtausten kautta viimeisimpään, kenties lopulliseen ruumiistani irtoamiseen. Metamora tunsikin itsensä aluksi hyvinkin kiusaantuneeksi saatuaan tietää että olin ollut aluksessa jo pidemmän aikaa.

Jonkin ajan kuluttua hän ei pitänyt olemustani mitenkään omituisena vaikka olin sitä odottanut. Huomasin kuitenkin nopeasti hänen merkittävät henkiset lahjansa mikä selittikin kaiken. Pian hän ikäänkuin unohti minut vaikka muistuttelinkin häntä silloin tällöin olemassaolostani. Piinasin häntä kysymyksillä siitä voisinko päästä takaisin omaan maailmaani hänen vastatessa joka kerran ettei asiasta ole minkäänlaista varmuutta ennen kuin jotain todella erikoista tapahtuisi. Uskoin häntä viimein.

Silloin aloin todella ajatella. Mitä hyötyä oli leikitellä ylimaallisilla kyvyillä, loikkia ajasta ja paikasta toiseen jos sellainen ei johtaisi mihinkään? Olisin aina kuin kuol-

lut, niin, voin sanoa että olin kuollut jo nyt. Oma, tuttu kehoni oli varmasti aivokuollut, jos ei kohta mädäntynyt ja kuopattu. Kykyjä jotka oli minulle nyt suotu ei kannattanut tuhlata tuloksettomaan kissa ja hiiri -leikkiin ajan ja avaruuden kanssa, niitä oli käytettävä johonkin. Kun olin lisäksi lyöttäytynyt yhteen omianikin toisinaan hipovat kyvyt omaavan keksijän kanssa alkoi tulevaisuuteni oikeastaan jo näyttää varsin valoisalta, mutta mikään ei ollut varmaa, kaikkein vähiten ruumiiseeni palaaminen. Enemmän kuin sitä halusin vain palata omaan, turvalliseen maailmaan joka minut oli synnyttänyt ja jossa olin kasvanut.

Tein päätökseni uhkarohkeasta tempusta joka ei jättäisi sijaa erehtymiselle kaikessa epävarmuudessaankaan. Ensimmäistä kertaa elämässäni rukoilin Jumalaa sekä varsinaista isääni sillä jos tässä maailmassa jotain oikeudenmukaisuutta oli, saisin sitä heiltä. Päätin pysytellä Metamoran matkassa ja siirtyä ajassa sellaiseen hetkeen jossa jonkinlaista toivoa olisi luvassa. Luoja tietää milloin se tapahtuu sekä kohtaloni, jos niin ei tapahdu.

Elin uskaltanut kuvitella miten minun kävisi jos hetkeä ei tulisikaan. Olin päättänyt siirtyä siihen hetkeen mutta jos sitä ei milloinkaan tulisi, mitä sitten? Ja voisivatko asiat tästä enää huonommiksi muuttua? Mihinkään en saisi vastausta, mutta oliko väliä? Se on menoa nyt, *a Dieu vat!*

10

- Onko mittanauha muuten yhä kuvioissa mukana? kysyi Metamora eräänä päivänä.
 - Ihme kyllä, on. Voin vain sanoa että olet tehnyt hyvää työtä.
 - Tietysti olen.
 - Nauha on tosin melkoisella spiraalilla mutta sen rakenne on muuttumaton. Metamora pyysi kaukoputkella otettua kuvaa mittanauhasta.
 - Sehän näyttää olevan suurempi kuin...suora itse.
 - Niin näyttää, mutta tiedät kai että suuri painovoima saa avaruuden kaareutumaan
- 4. ulottuvuudessa...
 - Metamora muisti yllättäen omituisen unensa ja oli hetkessä aivan ajatuksissaan.
 - ..ole ohjelmoitu rahvaanomaiseksi mutta sanonpa vain että avaruus on nyt pirunmoisella mutkalla.
 - Metamora kuuli jotain saamatta selvää sanoista ja tuli takaisin todellisuuteen.
 - Aivan, niin juuri, valehteli hän oltuaan kuulematta koko lausetta.
 - Mitään ei näkynyt mutta tieturi ilmoitti herkkien anturiensa avulla *Keinsteinin* ajautuvan aina vain lähemmäksi Suurta Romahdusta. Tieturi alkoi sammutella turhiksi katsomiaan laitteita ja alkoi tehdä viime hetken tutkimuksia. Se oli jo aikeissa heittää hyvästit kun Metamora äkkiä hihkasi:
 - Saatamme sittenkin selvitä!
 - Älä ole hullu. Vai onko maailmanloppu sekoittanut järkesi?
 - Ei, ei, olen aivan vakavissani. Voin ehkä estää meitä joutumasta kosmiseen venytyspenkkiin.
 - Miten sitten?
 - Keksin äkkiä koneen joka päällystää *Keinsteinin* niin sanotulla Hartleyn materiaalilla. Aine muistuttaa kvarkkiainetta ja on niin tiivistä ettei gravitonikaan läpäise sitä.
 - Käsitän, vastasi tieturi.

Uusi keksintö syntyi normaalivauhtiinkin nähden yllättävän nopeasti ja pian Metamora ilmoitti käynnistävänsä sen.

Tieturin kaikki mittalaitteet menivät pimeiksi halkaisijaltaan yli kaksisataametrin Hartley-pallon ympäröidessä sen kaikkialta paitsi eräältä muutamien atomien kokoiselta alueelta josta mittanauha kulki. Vaikka tieturi vastustelikin, Metamora ei halunnut luopua nauhasta päästyään näinkin pitkälle.

Asiat tästä eteenpäin eivät ole tiedossa. Varmaa on vain että gravitonikilvestä huolimatta massan hitaus vaikutti aluksen irtaimistoon. Maailmankaikkeus romahti lopullisesti. Neljä vallinnutta voimaa sulautuivat yhdeksi, perusvoimaksi. Romahduksen singulariteetissa aika ei kulkenut lainkaan. Kvarkki- ja leptonipuuronä ollu aine hävisi jättäen jälkeensä vain paljon energiaa perusvoiman muodossa.

11

Perusvoima oli uuden maailmankaikkeuden siemen. Tarvittin jotain hedelmöittämään voima jotta aine alkaisi voittokulkunsa uutta romahdusta kohti.

Pienenpienenpieni mesoni kellui autiossa, kooltaan määräämättömässä avaruudessa. Se oli jääne ajoilta jolloin maailmankaikkeus vielä oli olemassa elävine olentoinen ja joista yksi aloitti ajan joka päättyi muiden tuhoon.

Tämä mesoni oli autuaan tietämätön vierellään sijaitsevasta itseään paljon pienemmästä singulariteetin pisteestä johon oli ladattu lähes ääretöm määrä energiaa.

Mesoni lipui määrättömän hitaasti kohti näkymätöntä seuralaistaan. Aikaa oli mahdoton mitata mutta jossain vaiheessa singulariteetti sattui tarkalleen pisteeseen jossa kvarkin väri sekä varaus kohtaavat antikvarkin vastaavat, ja yhdessä nämä kaksi pientä asiaa panivat alulle suunnattoman tapahtumaketjun jolle ei loppua näy.

S/S Keinstein liukui hitaasti eteenpäin. Tuntemattomat tähtisummut valaisivat alusta taiseesti joka puolelta. Moottorit ja sähköjärjestelmä olivat sammuksissa. Tai tarkemmin ottaen pääsähköjärjestelmä sillä mittanauhoitin jatkoi ikuista työtään maailmankaikkeuden halkaisijaa mitaten oman erillisakkunsa varassa. Mitään näkyviä vaurioita ei voinut huomata lukuunottamatta jäljettömiin kadonnutta pallonmuotoista Hartley-suojakuorta. Maailmankaikkeus tunsu kateellisuutta ensimmäistä älyään kohtaan joka ei ollut sen itsensä synnyttäjä.

Keinsteinin miehistön ainoa elävä jäsen ja nykyisen kaikkeuden ainoa asukas antoi vihdoin periksi valveen viettelylle ja heräsi. Hän oli aluksi hieman sekaisin eikä muistanut viimeaikaisia tapahtumia. Jo valaistusolosuhteet riittivät kertomaan tarpeeksi valitsevasta tilanteesta mutta hän varmisti asian vilkaisulla ikkunasta. Tavallista pienempi painovoima häiritsi hieman olematta silti epämiellyttävä.

- Missä mennään? Mikä päivä nyt on? kysyi Metamora kiihtyneenä.

Ei vastausta.

- Vastaa nyt, tieturi! Ja miksi täällä haisee näin pahalle? Onko taas sattunut sähkökatkos?

Viimein hän ymmärsi kääntää pääkytkintä.

- Mitä on tapahtunut? Missä olemme? kysyi tieturi.

- Samaa voisin kysyä sinulta. Mitä muistat viimeksi tapahtuneen?
- Viimeisimmän tallenteen mukaan jouduimme valtavaan mustaan aukkoon ja osallistuimme Suureen Romahdukseen.
- Ei minusta kyllä kovin romahtaneelta tunnu, sanoi Metamora itseironisesti.
- Kenties löysimme madonreiän. Oli miten oli, emme tuhoutuneet kiitos sinun ja Hartley-suojakuoresi.
- Älä minua kiitä. Joku Hartley on nimittäni mokannut pahasti keksiessään täysin läpäisemättömän aineen ennen minua. Mutta olosuhteista johtuen annettakoon hänelle anteeksi.
- Minua kiinnostaisi nyt enemmänkin tietää missä olemme. Ja milloin.
- Hyvä kysymys mutta taitaa jäädä vastaamatta. Pysäytä alus. Tieturiin oli ohjelmoitu eräs kiusallinen ja ärsyttävä ihmisen piirre:
- Miksi?
- Haluan tutkia nauhaa. Jos se vaikka kertoisi meille jotain oleellista.
- Siinä tapauksessa olisi ehkä parasta peruuttaa niin pitkälle kuin mahdollista.
- Hyvä. Ilmoita heti kun - *jos* nauha loppuu. Menen katsomaan onko aluksessa yhtään kelvollista syötävää. Ehkä staasikenttä säilöjä toimii jossain määrin ilman sähköäkin.
- Metamora! kaikui tieturin ääni. - Mene välittömästi varastoon.

Vietettyään ennen kokemattomia hetkiä painottomuudessa syödessään Metamora oli autuaasti unohtanut kaiken muun.

- Miksi ihmeessä?
- Jo unohdit mittanauhasi? Se päättyy kuin seinään!

Metamora hätkähti. Tällaista hän ei osannut odottaa. Hän siirtyi nopeasti varaston uloimpaan osaan - aluksessa vailla kiihtyvyyttä se on helppoa - ja suuntasi katseensa mittanauhoittimeen. Laitteen etupuolella oleva osa nauhaa ulottui miltei äärettömyyksiin. Sen taakse nauha jatkui muutaman metrin mutta, kuten tieturi oli ilmoittanut, pysähtyi kuin seinään.

- Hmm.. aloitti Metamora epätietoisena..havaitsetko nauhassa mitään erikoista? Tieturi oli jo ehtinyt tutkia ympäristöä enemmän kuin tarpeeksi.
- Siinä paikassa ei oikeastaan ole mitään erikoista, mikä minua vähän huolestuttaaakin, koska muuten asia olisi ehkä hyvinkin helppo selittää. Paras kun menet itse ottamaan siitä selvää.

Sitten Metamora alkoi valmistella suunnitelmiinsa kuulumatonta matkansa osaa.

12

Metamora kellui pimeässä avaruudessa erikoisrakenteisessa painepuvussaan joka oli varustettu täydellisillä liikuntavälineillä. Skootterilla ajaminen ei nyt käynyt päinsä sillä tarvittiin puvun antamaa vapautta käsien käytössä jota skootteri ei tarjonnut. Hän siirtyi matkustamosta pois päin aluksen rungon suuntaisesti mittanauhaa seuraten ja samalla varoen. Pian hän saapui tuohon maagiseen pisteeseen jossa ei näyttänyt olevan muuta erikoista kuin että nauha päättyi siihen.

Aivan käsittämätöntä! Nauhan katkeaminen on mahdotonta, olen itse suunnitellut sen.

(tietääkö elektroni?)

Niinpä, eihän nauha sitä itse tiedä. Vai tietääkö sittenkin - siinä vasta kysymys!

Hyvä kysymys todellakin mutta ei kenenkään tarvitsisi sellaiseen vastata. Ihan kuin olisi kysynyt kvarkilta miksi se on olemassa.

Metamora tunsu lievän hulluuden aallon pyyhkäisyn mutta päätti olla reagoimatta siihen. Hänellä ei ollut tarvetta eikä oikeastaan aikaakaan typerään ajatusleikkiin. Aikaa hänellä toisaalta riitti vaikka miten paljon mutta hän halusi päästä selville nauhan katkeamisesta - jos se nyt oli katkennut - heti eikä viidestoista päivä. Hän suuntasi analysaattorinsa skannaussäteen niin että nauhan päätepiste osui juuri sädekiilan keskelle. Tulos siirtyi välittömästi tieturin tiukkaan käsittelyyn ja palatessaan alukseen Metamora sai jälleen tietää jotain uutta maailmankaikkeudesta.

Tieturin holokuvassa näkyi karkea molekyyli malli mittanauhasta: Palloja esittämässä atomeja sekä viivoja niiden välillä kuvaamassa atomien välisiä kovalenttisisidoksia. Tieturi siirsi mallia näyttötötilassaan oleellisimmalle kohdalle eli siihen, missä nauha päättyi.

Tiedän ettei tämä ole mahdollista. Ja olen varma että nauha ei tiedä.

Osa sidoksista yksinkertaisesti päättyi tyhjään. Joidenkin atomien sidoskiintiö (neljä) jäi vajaaksi ja, mikä kummallisinta, osasta vajaasidoksia atomeja näkyi vain puolet. Jokainen tyhjä sidos ja vajaa tai puolittunut atomi sijaitsi samalla tasalla, nauha katkesi aivan kuin veitsellä leikattuna.

Mahdotonta. Jos uskoisin yliluonnolliseen voisin väittää että..

(madonreikä)

- Niin, tietenkä! Olinpa minä tyhmä!

- Mitä tarkoitat? uteli tieturi viattomalla äänellä mitä Metamora kovasti ihmetteli, yleensä se puhui tasaisen värittömästi.

- Olemme varmaankin putkahtaneet madonreiän läpi. Mittanauha tulee ulos pilkulleen siitä kohdasta mihin madonreikä päättyi.

- Olet oikeassa. Päätelin aivan samoin jo hetki sitten mutta en halunnut pilata oivaltamisen iloa. Tieturin ääni oli tasaantunut. Metamora oli hetken hiljaa kehitellen päättömiä juonia tieturia vastaan. Sitten hänen mieleensä juolahti madonreiän hyötykäyttö.

- Tiedän jo, mitä ajattelet, huomautti tieturi juuri silloin. - Koeta kuitenkin muistaa että madonreivät ovat kaikkea muuta kuin vakaita. Koko reikää ei varmaankaan ole enää olemassa.

- Älä aina masenna tyhjänpäiväisillä teknisillä seikoilla! huudahti Metamora äkkiä.

- Niinhän asia on, intti tieturi.

- Ajat ovat kehittyneet siitä kun tuo epävakaus havaittiin. Saatpa nähdä, sanoi Metamora niin itsevarmana että tieturin oli pakko uskoa vaikka sillä ei ollut hajuakaan miten se olisi mahdollista.

Koko seuraavan viikon Metamora puursi valikoivan todennäköisyysvahvistimen parissa. Tulos näytti varmalta jo parin päivän työn jälkeen mutta vanhat, kiusalliset käytännön ongelmat vaivasivat edelleen. Kerran sattui koko laite katoamaan siirtymällä johonkin toiseen maailmankaikkeuteen mikä oli normaalioloissa erittäin epätodennäköistä mutta laite oli tuntemattomasta syystä korottanut todennäköisyyden huippuunsa. Metamora ei kuitenkaan hellittänyt, olihan laite koko ajan hänen mielessään eikä tämä työlleen elämänsä ja vähän enemmänkin uhrannut keksijä olisi muutenkaan hevillä luovuttanut sille päälle sattuaan. Lopuksi hän totesi vaatimattomana pitelevänsä käsissään maailmaa.

Metamora oli vuorevarma laitteensa kyvykstä mutta halusi silti kokeilla sillä jotain yksinkertaista. Kuten aiemmatkin keksinnöt myös todennäköisyysvahvistin tuli kytkeä tieturiin. Olisihan melkoisen typerää rakentaa kullekin laitteelle oma ohjauslaitteisto kun sen saattoi yksinkertaisesti liittää toiseen jossa tämä oli valmiina ja vieläpä erittäin monipuolinen sellainen.

Ensimmäiseksi Metamora vaati tuulilasiin harmittoman kokeen seurauksena tulleet jäljet korjaavaa molekyyliuutosta mikä tapahtuikin välittömästi. Hän hämmästytti vaikka tiesikin mihin kaikkeen laite pystyisi. Se olikin tarpeeksi. Hän olisi voinut vaikka muuttaa jokaisen maailmankaikkeuden galaksin jauhetulla sarvikuonon sarvella maustetuksi hapankermajäätelöksi mutta päätti säilyttää ympäristönsä sellaisena kuin se oli. Tämänhetkinen tehtävähän oli selvittää madonreiän arvoitus ja sen jälkeen kenties muitakin maailmankaikkeuden ristiriitoja eikä osoittaisi järin suurta älykkyyttä tuhota todistusaineisto.

Näistä ajatuksista nousikin harvinaisen mielenkiintoinen eettinen ongelma: Metamoran matkan tarkoituksena oli tutkia kaikkeutta sellaisena kuin se luonnostaan oli. Luonnon järjestys sekoittui jo huomattavassa määrin hänen entisöityään tuulilasin. Miten siis kävisi madonreiän alkuperäisenä tutkimuskohteena mikäli Metamora keksimänsä todellisuudenmuuntajan avulla vakauttaisi sen? Tutkittavissa ei enää olisi sama reitti jota *Keinstein* oli käyttänyt siirtyäkseen tähän paikkaan ja aikaan sekä pois mustasta aukosta. Kellään ei olisi ollut mitään sitä vastaan että todennäköisyysvahvistimia käytettäisiin tehokkaina sotakoneina mutta nyt oli kyseessä puhdas tutkimus. Ja pelissä sen maailmankaikkeuden ainoan jonkintasoisen tiedemiehen maine.

Liian vaikeaa, tuskasteli Metamora.

Karu totuus oli kuitenkin sellainen että mitä pidemmälle luonnon manipuloinnissa mentiin sitä hankalammaksi kävi asioiden moraalinen puoli. Jo kauan sitten Jaaplaneetalla oli kehitetty laitteita korvaamaan puuttuneita elimiä, lopulta koko kehoa ja kautta maailman tiedemiehet, lääkärit ja kuolemansairaat potilaat olivat käyneet rajua väittelyä siitä pitäisikö ihmisruumiin korvaus keikotekoosella sallia ja olisiko tällainen henkilö enää ihminen laisinkaan.

Jokin Metamorassa soti kuitenkin jaloja periaatteita vastaan, olkoonkin että hänellä ei ollut riittävä syytä pysyvästi muunnella luonnon aikaansaannoksia.

En mielelläni myöntäisi inspiroineeni ja perspiroineeni turhan takia. Enkä missään nimessä jätä suunnitelmaani puolitiiehen vastustavien tunteideni vuoksi. Onhan tieteen hyväksi aikaisemminkin tehty uhrauksia.

Siltä seisomalta Metamora käski valikoivan todennäköisyysvahvistimensa vakauttaa aivan aluksensa vierellä sijaitsevan madonreiän.

Mitään ei tapahtunut.

Hän toisti käskyn tuloksen parantumatta yhtään.

- Mikä sitä oikein vaivaa? kysyi Metamora vihaisesti.

- En voi ymmärtää sitä, myönsi tieturi, - mutta se ilmoittaa ettei siellä ole mitään madonreikää.

13

- Siis mitä? Ei madonreikää? Mitä se sitten muka on!?

- Ajattele nyt vähän, sanoi tieturi myötätuntoisesti huomattuaan Metamoran jälleen unohtaneen merkitseviä faktoja. - Enkö huomauttanut jo aiemmin että madonreiät ovat epävakaita, ne eivät ole koko aikaa 'päällä'?

- Aivan niin, mutta menisitkö asiaan? Metamora tuli taas kerran kärsimättömäksi tieturin kanssa.

Pitäisi varmaan vähän rukata ohjelmistoa.

- Epävakaas tarkoittaa tässä että madonreikä on olemassa ainoastaan silloin kun sen sanotaan olevan toiminnassa. Toisin sanoen reikää jonka läpi tulimme ei enää ole olemassa.

- Hmm. Metamora mietti hetken aikaa ankarasti antamatta ilmeensä kuitenkaan kuvastaa myöntymistä.

- Taidat olla oikeassa, hän pystyi viimein sanomaan. - Mutta sitä on ihan turha ihmetellä tietäessämme kuka sinut suunnitteli, rakensi ja ohjelmoi.

Taas kerran tieturi jätti kommentoimatta. Koneen joka ei periaatteessa voinut tuntea mitään oli ymmärrettävän vaikea ilmaista tunteitaan.

Metamora lopetti väittelyn lyhyeen ja pukeutui painepukuunsa aikeissa tutkia edesmennyttä madonreikää henkilökohtaisesti.

Nykyään ei voi luottaa sitten mihinkään. Ei edes omaan koneeseen.

Hän liukui ulos aluksesta ja vaelsi mittanauhan päätepisteeseen miltei kirjaimellisesti hiuskarvan varassa pitäen jatkuvaa yhteyttä tieturiin. Pieni manuaalinen koe paljastaisi mahdollisen madonreiän olemassaolon välittömästi ja varmasti. Metamora asetti vasemman kätensä etusormen nauhan päälle; painekäsineen tämä osa oli tarkoitusta varten päällystetty supertimantilla (erikoiskäsitelty pallohiili) suojaksi maailman ehdottomasti pisimmältä giljotiinilta. Huomaamaton liike siirsi sormeä nauhaa pitkin hiukan sen loppupäätä pidemmälle ja se riitti. Jokin tuntui vetävän sormeä vastustamattomasti. Nauhan päätepisteen yli mennyttä osaa ei nähnyt lainkaan. Metamora riuhoi ja kiskoi vääntelettien tuskasta. Tieturi äkkäsi tapahtuneen nopeasti ja onnistui amputoimaan sormen.

Pian menetetyn sormen tilalle kasvoi uusi. Metamora oli selvinnyt säikähdyksellä ja palasi alukseen.

- Joko uskot että madonreikä on edelleen olemassa? kysyi Metamora peloissaan yrittäen saada ääneensä ivaa, jota ei kuitenkaan tullut.

- Jos en ole väärässä, osa sinua on nyt uskoakseni Romahduksen mustassa aukossa. Todennäköisyysvahvistin taas kieltää madonreiän mahdollisuuden. Ja kun tiedämme kuka senkin laitteen suunnitteli, rakensi...

- Niin. Jotain siellä kuitenkin on, ja aion selvittää mitä. Miten muuten sormeni katkesi ja korjautui noin vain? Oliko sinulla jotain tekemistä asian kanssa?

- Olipa hyvinkin. Sellaiset asiat ovat kylläkin erittäin epätodennäköisiä.

- Vahvistimella? Hyvä. Olin jo varma etten joutuisi sekoittamaan luonnon pyhiä kuvioita enempää mutta tilanne muuttui minun onnekseni.

- Miten tästä eteenpäin?

- Järjestä niin että *sinne* mahtuu enemmänkin kuin etusormeni. Minä itse nimittäin, sanoin Metamora hiukan peloissaan mutta varmana.

- Oletko hullu?

- Joo, ja tiedemies.

Järjestelyt sujuivat kitkattomasti valikoivan todennäköisyysvahvistimen ansiosta. Metamora ei malttanut hetkeäkään vaan syöksyi pikimmiten pois aluksesta. Kuten hän

oli puoliksi tosissaan uskonutkin, madonreikä ei johtanut mustaan aukkoon sillä heti läpäistyään ulottuvuuksilla kahlitun portin Metamora huomasi jälleen olevansa unien-
sa valtakunnassa.

14

Aluksi hän säikähti.

Jospa tämä on taaskin unta.

Ympäröivä neliulotteinen maailma ei todellakaan merkittävästi eronnut hänen unis-
saan ja joskus täysin tajuissaankin näkemästään. Ainoana poikkeuksena Metamoran
järki luisti tasan yhtä kirkkaasti kuin hereillä ollessaankin. Tästä johtuen hän saattoi
tehdä mitä halusi eivätkä tapahtumat vain luisuneet ennalta määrättyjä uria pitkin. Sil-
ti Metamora pystyi tekemään sellaistaakin mikä tähän mennessä oli ollut mahdollista
ainoastaan unissa.

Eväsretkeään viettävillä ihmisillä oli mukanaan muun muassa omenia joista yhden
pinnalla ryömi erään tuholaisen toukka.

Taas yksi epäkohta. Ei paratiisissa ole tuhohyönteisiä.

Hetken mielihohteesta hän päätti vaihtaa osia toukan kanssa. Samassa Metamora
näki ympäristönsä paljon suurempana sekä eri kulmasta. Hän näki myös oman kehonsa
jossa asustava sielu ei näyttänyt olevan liialla älykkyydellä pilattu. Se vain seisoskeli
paikallaan kuin puujumala pakkasessa ihmetellen mitä oli tapahtunut. Niin varmaan
olisi moni enemmänkin järjissään oleva toiminut.

Metamoran päähän pälkähti toinen ajatus:

*Mitä kolmiulotteisella omenan pinnalla elävä toukka tekisi päästäkseen suorinta
tietä vastakkaiselle puolelle?*

Toukka-Metamorilta ei kestänyt kauan punnita eri vaihtoehtoja. Hän alkoi kaivau-
tua hedelmän läpi ja joutui jälleen kerran toteamaan olleensa oikeassa vaikka ei tien-
nytkään, missä.

Jos Metamora olisi nähnyt unta, olisi nyt kyseessä ollut painajainen. Hän todella
toivoi näkevänsä unta sillä todellisessa maailmassa ei voisi olla mitään näin nurin-
kurista ja mieltäkääntävää. Maisemat olivat kuin suoraan LSD-yhtiön matkaesittees-
tä kalleimman lomakohteen kohdalta. Kaikkialla soi epämääräinen, rytmitön musiikki
sävelasteikolla jota Metamora eikä kukaan muukaan ihminen tuntenut kuten myöskään
kieltä, jolla laulun sanat kuuluivat kaikista suunnista.

Älytöntä. Täysin käsittämätöntä.

Hän näki vilaukselta muita ihmisiä jota ei ensinäkemältä olisi ihmisiksi uskonut
sillä viides ulottuvuus väärästi kaiken, mikä oli liikaa jopa neliulotteisen maailman kas-
vatille Metamoralle. Omaa kehoaan hän ei nähnyt eikä ollut niin välöksikään. Viidettä
ulottuvuutta oli mahdoton havaita muista kuin kummista, nähtävästi mittanauhaakin
ohuemmista viivoista jotka Metamora huomasi silloin tällöin. Täysin suorat säikeet ei-
vät oikeastaan kulkeneet mihinkään suuntaan mikä tuntuu mahdottomalta mutta suun-
nan käsite liittyikin tuttuihin neljään ulottuvuuteen ja menetti merkityksensä näiden
lisääntyessä yli ymmärrettävän rajan.

Pian löytyi onneksi pakotie tästäkin 'todellisuudesta' jonka varmaankin oli suun-
nitellut Monty Python Salvador Dali apunaan. Nyt Metamora saattoi sanoa olevansa
todellinen eskapisti sillä hänen todellisuudenpakonsa oli ylittänyt toiveajattelun tason

runsain mitoin. Juuri jättäessään senhetkisen maailmansa Metamora oli näkevinään edesmenneen matkatoverinsa kaukana taivaalla. Se oli tietysti mahdotonta, pelkkä moninkertaisen kaaoksen tuottama yhteensattumien summa.

Kuten arvata saattaa seuraava kuuden ulottuvuuden maailma oli entistä hullumpi eikä Metamora enää jaksanut jäädä ihailemaan huikeita maisemia. Hän päätti jättää ympäristönsä tutkimisen sikseen huomattessaan sen käyvän aina vain vaikeampitajuiseksi. Kymmenen hyppäyksen jälkeen ei jäljellä ollut enää mitään miltei normaalisti ajattelevan olennon ymmärrettävää. Koko maailma oli nyt yhtä suurta

Paskaa.

Sekasorto oli saavuttanut lakipisteensä. Toiset kymmenen siirtymistä sujuivat yhtä kitkattomasti kuin aikaisemmatkin mutta nyt asiat alkoivat pikku hiljaa selkiintyä ikään kuin alati kasvava outous olisi alkanut verhota itse itseään, naamioida käännteistä todellisuutta käänteisyydellä jotakuinkin tavallisen näköiseksi. Tietenkin kaikki mielenkiinto häveni samaa rataa mutta Metamora ei tästä välittänyt saavuttuaan viimein paikkaan joka muistutti erehdyttävästi aiemmin kokemaansa neliulotteista maailmaa. Jotain mätää siinäkin oli: aiemmin tutkittu todellisuus loi illuusionsa suoraan kokijansa psyykestä. Samoin toimi nykyinenkin mutta kääntäen. Monille asioille on tietysti mahdoton löytää edes likimääräistä vastakohtaa ja tällaisten asioiden kohdalla maailma tuotti ties minkälaisia irvikuvia ajatuksille. Metamora loi mielikuvan logiikasta, tosimailmasta ja kaikesta yksinkertaisesti järkeiltävissä olevasta ja hulluun maailmaan ilmestyi metsä. Sitä hän ei kuitenkaan voinut nähdä edessä olevien puiden takia.

Taas siirryttiin seuraavaan maailmaan ja Metamora alkoi harmittaa vallan kauhasti. Kaikki oli tasan yhtä tasapaksua kuin ennen kosmiseen kuuhullujenhuoneeseen astumista.

Suhteellisen hulluuskertoimen kasvamisen aiheuttama näennäinen normalisoituminen oli helposti selitettävissä; edelleen tunnettiin käsitys että ääretön oli yhtä kuin nolla ja täydellisyyttä lähenevä kaaos aiheuttaisi ennen pitkää täydellisen järjestyksen. Tai toisinpäin: joka ei tiedä mitään, tietää kaiken. Aika loogista oikeastaan - tai sitten ei. Vai uskallatteko myöntää kaiken olevan yhtä kuin ei-mitään?

Lopeta jo!

Ainoa tärkeä asia sillä hetkellä oli palata edessä kelluvaan alukseen.

Tieturi paloi halusta kysellä ummet ja lammet kaikesta Metamoran kokemasta sillä vaikka konkreettinen yhteys oli puuttunut se aavisteli jotain.

- Ei tuollaisiin kysymyksiin voi vastata järkevästi! Jos haluaisin tietää sen, menettäisi matkamme perimmäisen tarkoituksensa.

- Saitko minkäänlaista käsitystä, kuka sen olisi rakentanut/luonut ja miksi?

- En tietenkään. Kyseessä oli kaikesti jonkinlainen kaaoskeskittymä, aika-avaruuspyörre tai jonkun hullun neron suunnittelema kyhäelmä, heppoinen yritys murtautua perinteisen maailmankaikkeuden lakien kahleista.

- Tiedä vaikka olisit itse suunnitellut sen jossain edellisessä elämässäsi, heitti tieturi. Tämä oli ensimmäinen sen suusta kuultu jonkin tasoinen vitsi tai sitten ei, mitä Metamora pelkäsikin. - Toivottavasti emme enää törmää tuollaiseen.

- Olen samaa mieltä. Voithan –

- ..laajentaa tutkän sädettä riittävästi että ehdin tarvittaessa hidastaa vauhtimme nollaan.
- Oletkin nokkelampi kuin muistinkaan. Mutta mikäs ihme se on...
- Lopettaisit jo! Minuun tuollainen ei muuten vaikuta mutta tällainen kommunikaatio on aivan liian hidas tuhlattavaksi mihinkään joutavaan.
- Totta. Käynnistä moottori. Teen unistoriini pienen parannuksen ja painun pehkuihin. Herätä minut sitten kun... no, jotain kiinnostavaa tapahtuu.

15

No niin. Mikseivät nämä unet koskaan vaihdu? Eipä silti että tämäkään mitenkään huono olisi...

Metamoran unistoriinsa tekemät muutokset antoivat hänen unilleen entistä enemmän tajunnan syvyyttä. Ajattelu sujui jotakuinkin normaalisti jos niin haluttiin mutta unen tapahtumiin ei juurikaan voinut vaikuttaa. Toisaalta unen saattoi asettaa myös tyhjäksi jolloin ajatustoiminta oli täysin lamaantunut. Metamora ei tosin ollut onnistunut kehittämään toimivaa järjestelmää tyhjästä unesta palaamiseen, mikä ymmärrettävästi oli hieman hankalaa. Nykyisessä systeemissä unen kesto oli määriteltävä etukäteen tai sen saattoi myös ulkopuolinen katkaista.

Tämänhetkisen unen tapahtumat sijoituivat kuten ennenkin neliulotteiseen maailmaan jossa Metamora yllätyksekseen tunnisti erään henkilön. Tietämättä miksi hän tunsisi sisimmässään henkilön jota hän ei muistanut koskaan nähneensä. Mies oli nuori ja lyhyehkö, ja hänen vierellään seisojaksi suurempi ja mahtavampi mies, jonka pään ympärillä loisti heikko sädekehä. Asetelmasta Metamora sai käsityksen kotoaan pois muuttavasta nuorukaisesta sekä tätä hyvästelevästä isästä joka antoi viime hetken neuvoja olematta millään lailla katkera.

Halusin käännettä päätäni katsellakseni ympärilleni mutta en kyennyt. Ympäristö oli hulluakin hullumpi mutta silti kovin kotoinen, tai oikeastaan Maan tyylinen. Vilkaisin alaspäin vain voidakseni suuresti yllättyä, olin taas kokonainen ihminen, sielu ja ruumis. Olin aluksi innoissani mutta sitten aloin epäillä koko juttua. Näin nimittäin Metamoran pienen matkan päässä.

Tämä on tietysti yksi niitä hullun keksijän silmäkääntötemppuja.

Äkkiä muistin aikeeni siirtyä ajassa eteenpäin, aikaan jolloin saattaisin päästä takaisin omaan maailmaani.

Luojan kiitos olen hengissä...no ainakin olemassa.

En voinut käsittää missä pelastuksen mahdollisuus piili, saatoin vain ihmetellä. Mitä oikeastaan oli tapahtunut?

- Mitä on tapahtunut?! huusin ajattelematta ollenkaan ettei se voisi olla mahdollista. Kumma kyllä kuulin oman ääneni

Ei todista vielä mitään.

ja seuraavaksi huomasin Metamoran lähestyvän minua.

Aivan kuin hän olisi kuullut huutoni.

Hän tuli parin metrin päähän minusta.

- Morgan, sinäkö?

- Minäpä minä. Tuota noin... miten tämä kaikki on mahdollista?

- Ei se oikeasti olekaan. Olet jotenkin eksynyt minun uneeni, sanoi Metamora uskomatta itsekkään.

- Tämä menee kyllä liian pitkälle, sanoin lievästi peloissani. - Olisitko kiltti ja koettaisit herätä?

- Yritetään, hän vastasi heräten siinä samassa.

Huomasin pettymyksekseni leijuvan pois päin hänen ihanasta vartalostaan. Sieluni oli taas vailla asuinsijaa.

Selitin hänelle lyhyesti tavoitteeni.

Metamora oli hetken aikaa mietteisissä ja vastasi sitten: - En usko että olet joutunut väärään paikkaan, tarkoitan aikaan.

Hän katseli ensin ympärilleen, sitten ikkunoista ulos huomaamatta mitään tavallisuudesta poikkeavaa.

Sitten Metamora paineli tieturin äärelle luoden tämän näyttöön kysyvän, suorastaan vaativan katseen.

Tieturi ei kyennyt ilmaisemaan hämmästystään.

- Miten saatoit tietää?

- Jotain merkillistä on siis todella tapahtunut?

- Todellakin.

Metamora kääntyi katsoakseen Morgania muistaen sitten ettei ruumiitonta olentoa voinut nähdä.

Oikeassa olit, hän sanoi minulle sen sijaan.

- Mitä sitten *on* tapahtunut? hän kysyi tieturilta.

- Et kyllä usko mutta jossain tuolla edessä on valtava seinä joka heijastaa tutkan säteet takaisin täysin muuttumattomina, vain hieman etäisyydestä vaimentuneina.

- Valtava? Emmekö voi kiertää sitä?

- Se näyttää jatkuvan loputtomiin. En voi muuta kuin hidastaa vauhtia välttääksemme törmäyksen.

Kolmas osa: Läpimurto

1

Aamulla Sally heräsi pää kipeänä ja tuntien itsensä muutenkin pahoinvoivaksi. Hän ei kuitenkaan liikoja asiaa murehtinut, otti vain lasillisen tomaattimehua muistaen kaikesta huolimatta eilisillan tapahtumat. Hän oli hieman huolestunut ja tunsu vahvasti ettei Morgan ollut niin vain voinut nukahtaa. Morganilla oli kenties huono viinäpää mutta oli toivottavasti käyttäytynyt sen mukaisesti.

Sally meni hänen luokseen välittämättä edes miltä itse näytti, sillä hän aavisteli ettei tämä ollut vielääkään herännyt.

- Mooorgaaaaan! Herätys!

Morgan makasi selällään hiljakseen hengittäen. Liiankin hiljakseen Sallyn mielestä.

Hän päätti koettaa tehokkaampaa keinoa, otti tukevan otteen miehen olkapäistä ja ravisteli tätä.

Morgan nukkui edelleen.

Sally oli ihmeissään sekä hieman pelästynyt. Hän antoi palvelijarobottinsa tutkia Morganin.

- Nukkuu, kuului robotin lyhykäinen vastaus värittömällä äänellä.

En voi uskoa sitä. Jos hän olisi sammunut, hänen pitäisi olla jo hereillä tai sitten normaalissa unessa, mistä hänet voisi herättää.

Jokin tuntui olevan vialla, ja pahasti. Sally soitti hotellin vastaanottoon pyytääkseen lääkäriä. Sellaista ei kuitenkaan talon puolesta löytynyt, joten hän otti seuraavaksi yhteyttä kaupungin sairaalaan.

- Tällä hetkellä ei ole yhtäkään ihmislääkäriä tavattavissa, kertoi sairaalan vastaanottoapulainen nuorella äänellään. - Tiedättehän, nykyään lähes kaikki sellaiset työt hoitavat robotit.

Sally ei ollut uskoa korviaan. Oliko hän elänyt täydellisessä umpiossa vai miksi hän ei ollut tätä aiemmin tiennyt? Saattoivatko koneet todella korvata ihmisen lääketieteessä?

Äkkiä hän muisti kuinka hänen ollessaan nuori robotit olivat alkaneet vallata vähän joka alaa. Lääketieteessä suurin etu saavutettiin niin kutsuttujen inhimillisten erehdysten vähentyessä.

En silti luota koneisiin. Onhan robotin ohjelmoijakin voinut erehtyä.

Joka tapauksessa Morganille oli tehtävä jotain. Hän oli selvästikin tajuton mutta mikä tilan oli aiheuttanut, jäi arvoitukseksi. Parasta oli kuitenkin saada hänet hetimiten sairaalaan, missä häntä voitaisiin tarkkailla ja ehkä palauttaa tajuihinsa, olkoonkin että se kaikki tapahtuisi konevoimalla.

Sallyn ajatukset olivat juosseet salamannopeasti ja apulainen ehti tuskin huomata taukoa.

- Lähettäkää nyt kuitenkin joku hakemaan ystävääni. Luulen että hän on tajuton.

Sally käänsi odottaessaan Morganin kylkiasentoon varmuuden vuoksi ja kun ovelle sitten tultiin hän yllättyi jälleen. Hänen edessään sesoi pieni, hintelä mies - jopa Titanin keskivertoon nähden - jonka vierellä leijuivat parit.

- Leikkauksia tehdään jatkuvasti, mutta onneksi olen vielä mukana, hän sanoi. - Nämä parit kyllä toimivat itsekkin, jatkoi hän osoittaen ilmassa kelluvaa eräänlaista robottia, - olen täällä vain varmuuden vuoksi. Oli se aikamoista ennen, kun piti itse ohjailla niitä. Ajat muuttuu, itse ei tahdo pysyä perässä, naurahti mies.

Sally ei ollut juuri lainkaan kuunnellut mitä miehellä oli sanottavana.

- Tule sisään vain, tuossa hän on, neuvoi hän miestä osoittaen sohvaa jolla Morgan makasi liiankin rauhallisesti.

Sally seurasi miestä sekä Morgania kuljettavia robottipareja sairaalaan saakka varmistaakseen että tälle annettiin kaikki tarpeellinen. Kun Morgan oli viimein asetettu omalle paikalleen yksityishuoneeseen, jollaiset olivat tavallisia sairaaloissa koska suuri osa potilaista sai välittömästi avun ja vähiin vuodepaikkoihin voitiin panostaa enemmän, saattoi Sally lähteä kotiinsa.

Sally teki vihdoinkin jotain kaamealle ulkonäölleen jota hän ei ollut koko aamuna huomannut lainkaan. Koska hänellä ei ollut muutakaan suunnitelmaa päivän varalle hän

päätti lähteä kiertelemään Clarke Cityä aivan yksikseen. Hän ei ollut aikaisemmin käynyt koko planeetalla joten nyt siihen oli hyvä tilaisuus. Samalla tarjoutui mahdollisuus ohjata ajatukset pois Morganista. Mitä hänelle sitten oli sattunutkin hän varmaankin palautuisi muutamassa päivässä. Tiettävästi kukaan ei ollut joutunut koomaan sellaisesta alkoholinkäytöstä jota he olivat edellisiltana harjoittaneet. Sally ei tosin muistanut kuinka paljon he oikeastaan olivat ottaneet, luultavasti ei kuitenkaan kovin montaa koska tanssipaikan luoma ainutkertainen tunnelma sekä villit tunteet muodostivat oman osuutensa aiheutuneesta sekavuudesta.

Clarke City oli yllättävän laaja kaupunki ja kiertomatkoja olisi varmasti järjestetty mutta oli aina parempi tutustua omin päin. Pieni eksyminen ei olisi haitaksi, eikä paikkoihin löytämiseksi tarvittu hakkerin kykyjä kuten aikaisemmin Adamin asunnon tapauksessa. Jotenkin vain sattui että Sally osui tälle samaiselle talolle ja tietämättä miksi päätti mennä tapaamaan Adamia. Kosto vilahti mielessä.

Hän painoi huoneiston ovella soittokelloa.

Ei mitään.

Sally päätti murtautua sisään, sen hän oli velkaa. Kuten jo oli huomattu lukkolaitteen tietokone antautui käden käänteessä.

Adam makasi lattialla selällään kuorsaten äänekkäästi. Sally potkaisi häntä kevyesti kylkeen. Potkaisi toistamiseen ja vähän kovemmin. Kohta Adam alkoi vääntäytyä ylös. Hänen henkensä haisi kamalalle.

- Ööööhhh...h-huomenta, Sally. Mitä sinä täällä?

- Olet vähän...juonut, huomautti Sally nyrpistäen nenäänsä viimeisen sanan kohdalla.

- Oliko asiaakin? tivasi Adam äreänä.

- Satuain tässä vain kävelemään ohi ja ajattelin... hän aloitti muuttaen äänensävyensä hetkessä kepeän viattomaksi. - Morgan on tajuton ja sairaalassa, sanoi hän hitaammin ja vakavoituen.

Adam ryhdistäytyi.

- Niinkö? varmisti hän aitoa kiinnostusta osoittaen. - Löytö on poissa.

Hän kertoi Sallylle yksityiskohtaisesti edellisillan tapahtumista. - Ja juuri kun teoriani alkoi olla valmis.

- Mikä ihmeen teoria? epäili Sally.

- Siitä lähtien kun näimme sen esineen taivaalla olen kehitellyt mielessäni että ympärillämme täytyy olla tuntemattomista hiukkasista koostuva maailma. Ne eivät reagoi tuntemiimme energialajeihin emmekä me niiden.

- Toiveajattelua, kommentoi Sally. - Missä todisteet? Ja miten niin yksi niistä aiheutti neutriinoja hylkivän voimakentän?

- Pelkkää sattumaa, vastasi Adam viileästi. - Satuimme löytämään sen poikkeuksen joka vahvistaa säännön.

- Ehkäpä. En kyllä voi uskoa että se on yhteydessä Morganin tilaan. Ja kun kerran myönsit tutkineesi kappaletta, vaikkakin yksin, minusta tuntuu jopa että voisin...saattaisin kenties mahdollisesti myöntää sen miltei todennäköisyyden rajoissa häilyväksi että joskus antaisin sinulle anteeksi.

Adam kuunteli ihmetellen

Mitä hän oikein yrittää?

kunnes Sally lopetti vetäen kuuluvasti henkeä.

- Kiitos, myönsi Adam aidosti. - Niin, voi muuten olla niinkin että tuo löytämämme esine oli itsessään yksi tuntematon maailmankaikkeus joka syystä tai toisesta sattui aiheuttamaan kyseisen voimakentän.

Sally meni hiljaiseksi. Kuulosti kovin tutulta - todelta, eikä hän voinut ymmärtää miksi.

- Paljon mahdollista, vastasi hän välinpitämättömästi jatkaen kuitenkin oikealla innostuksella. - Siinä tapauksessa voikin olla niin että itse Löytö ei ole kadonnut minnekään, ainoastaan voimakenttä on poissa.

Adam oli hetken aikaa varsin miettelään näköinen.

- Voit olla oikeassa, mutta se ei auta meitä. Olemme menettäneet viimeisenkin yhteyden siihen.

Sally oli juuri tekemässä lähtöä kun heidän kummankin mieleen juolahti yhtäaikaisesti:

Se kaikki on totta, ja Morgan on siellä.

He katsoivat toisiaan kysyvästi pitkän aikaa; kumpikin oletti toisen lähettäneen toiselle sen ajatuksen. Ja kun he sen tajusivat, eivät he voineet kuin ihmetellä. Sehän oli totta, Löydössä piili sittenkin toinen maailma mutta heidän kummankaan käsityskyky ei riittänyt kertomaan miksi he niin uskoivat.

2

- Älytöntä! huudahti Metamora katsellessaan aluksen peilikuvaa suunnattoman laajasta peilistä.

- Joko uskot? tieturi kysäisi.

- Pakko uskoa. Voisin melkein sanoa, jos en olisi aivan järjissäni, että olemme tulleet maailmankaikkeuden reunalle.

- Hyvä pointti, entä jos todellakin olemme?

- Ei se voisi olla mahdollista, naurahti Metamora kuivasti. Tiedäthän itsekkin että massa saa avaruuden kaareutumaan neljännessä ulottuvuudessa...

Päätin vetäytyä asettaen itseni vähemmän syvään odotustilaan, tulossa oli taas kerran melkoinen väittely johon en millään muotoa halunnut puuttua.

- Mistä sinä sen tiedät? näpäytti tieturi takaisin.

- Niin mutta, olemmehan huomanneet kuinka suhteellisuusteoria pätee.

- Kyllä, aikadilataation osalta. Ei ole mitään takeita että teoria muuten toimisi käytännössä.

- Mutta kun... yritti Metamora puolustella.

- Ainakaan sen jälkeen kun käväisimme aika-avaruuspyörteessä.

Metamora meni kerrankin hiljaiseksi.

- En tosin ole siitäkään varma mutta tietyt merkit viittaavat siihen että kyseinen kohta avaruudessa vääristi kaiken. Tulos voi hyvinkin olla se, että olemme nyt maailmankaikkeuden reunalla.

Havahduin itsekkin kuuntelemaan tieturin puheenvuoroa ihmetellen samalla miksi sen nimi oikeastaan oli tieturi eikä tietokone. Oli miten oli, sen puheissa saattoi olla perää. Miksi muuten olisin joutunut juuri tähän hetkeen? Oli päivänselvää että olimme maailmankaikkeuden reunalla, ja ulkopuolella aukenisi oma tuttu ympäristöni. Paras oli vain odottaa, olimmehan vielä tällä puolen seinämää.

- Paljon mahdollista, myönsi Metamora lopulta. - Emme kuitenkaan ole oikeussalissa, ja teoriasi on pelkkä teoria niin kauan kun saadaan vedenpitäviä todisteita.

- Et voi vääräksikään todistaa, totesi tieturi.

- Niinpä, huokaisi Metamora. - Tai sitten se on jokin jekku, ihan niin kuin se kummallinen maailma jota nimitit aika-avaruuspyörteeksi. Joka tapauksessa edessämme on seinä, ja siitä on päästävä suoraan läpi jos haluamme toteuttaa alkuperäisen ajatuksen. Löydätkö mistään heikkoa kohtaa?

- Olen jo tutkinut sen puolen enkä valitettavasti löytänyt sellaista. Se on äärimmäisen tiivistä, en kykene erottamaan sen rakenneosasia.

- Tiiviimpää kuin Hartleyn materia?

- Se on tähän verrattuna avaruuden tyhjyyttä.

Metamora oli hetken aikaa hiljaa mutta ei suinkaan hämmästyksestä. Hänen pienet harmaat aivosolunsa työskentelivät kuumeisesti koko seitsemänkymmenen prosentin käyttöasteellaan eri hyökkäysstrategioiden parissa.

- Älä vain ehdota että sitä pitäisi tulittaa, varoitteli tieturi.

- Miten niin? ihmetteli Metamora

- Tuhovoima vain heijastuisi takaisin meihin, ei sen kummempaa.

- En kai minä nyt niin tyhmä ole vaikka joskus vähän hullu olenkin! Tietenkin ampuisimme sopivassa kulmassa sivuun niin että alus ei jäisi heijastuvan säteen tielle.

- Oikein. Tietysti olettaen että tuosta tuntemattomasta pinnasta heijastunut säde noudattaa normaalia heijastumislakia.

- Eipäs saivarrella. Käsittääkseni laki pätee kaikkialla, varmasti muissakin maailmankaikkeuksissa eikä ole sidottu materiaaliin tai aaltoliikkeen laatuun. Näithän itsekin peilikuvamme.

- Lienet oikeassa. Aloitan välittömästi.

Vaimea hurina ilmoitti kvanttitykin alkaneen latautua. Aseen toimintaperiaate oli sangen yksinkertainen: tykki laukaisee lyhyinä, muutaman kvantin mittaisina pulseina jokaisen neljän perusvuorovaikutuksen antivoimaa samanaikaisesti niin suurilla tehoilla että ne sulautuvat yhdeksi antiperusvoimaksi. Tämän oli oletettu tekevän selvää kaikesta materiaasta joka koostuu normaaleista hiukkasista mikä oikeastaan on vain tiiviiksi pakkautunutta perusvoimaa. Kahden vastakkaisen voiman kohdatessa käy teorioiden mukaan erittäin ikävästi kummallekin osapuolelle jotka muuttuvat fotoniantifotoni-nollaenergiaksi. Kohteen ollessa antimateriaa voitiin luonnollisesti käyttää positiivisia energiapulseja.

Kohteen laadun selvittäminen oli ollut mahdotonta ja tieturi piti todennäköisenä ettei seinämä koostuisi mistään tunnetuista hiukkasista. Mitään ei kuitenkaan ollut menetettävänä joten kaikkea kannatti yrittää.

- Nyt laukaisen. *Keinsteinin* kvanttitykin kiihkeässä orgasmissa mitättömän lyhytaikainen energialataus sinkoutui vasten olematonta seinämää.

3

Sally vietti loppupäivän aluksi Morganin luona sairaalassa. Tämän tila oli huonontunut, sanoi henkilökunta, ja hengityskone oli jouduttu ottamaan käyttöön. Kaikki Morgania tutkineet olivat ymmällään tapahtuneesta peläten, että asiat todella huonontuivat tiettyä kaavaa noudattaen. Ennuste oli pahimmillaan vain muutama päivä elinaikaa.

Sally ei kuitenkaan uskonut tällaiseen. Oli tavallista että syvässä tajuttomuustilassa oleva henkilö ei itse kyennyt pitämään huolta perustavanlaatuisimmistakaan ruumiintoiminnoista ja elimistön toimia jouduttiin yläpitämään ulkoisten laitteiden avulla. Nykytekniikalla oli mahdollista säilyttää jopa pelkkä pää elossa yhden ainoan, keinoelimistöksi kutsutun laitteen avulla mitä Sally tosin vastusti. Aivotoiminnan tasainen heikkeneminen oli havaittu siinä missä paljon muutakin eikä tulevaisuus näyttänyt lupaavalta teknologiankaan valossa.

Sally tiesi mitä oikeasti oli tapahtunut, mitä mahdollisuutta eivät sairaalan tutkijat olleet ottaneet huomioon. He kiinnittivät huomiota ainoastaan fyysikaalisesti havaittaviin tosiseikkoihin.

Sallyn mielestä oli päivän selvää että Morgan oli syystä tai toisesta poistunut ruumiistaan mutta ihmetteli samalla, miksei tämä ollut palannut. Henkiruumiissaan olevan sielun luulisi olevan tietoinen materiaruumiinsa toiminnasta, se ei voinut kestää kovin montaa päivää. Lisäksi oli niin sanottu hopealanka, yhteys henki- ja materiaruumiiden välillä. Henkilön kuollessa tämä lanka katkeaisi, mutta eikö irtautunut sielu saattanut havaita vielä elossa olevan ruumiin tilaa millään tavalla? Sally oli varma että näin todella oli muistaen yhtäkkiä Adamin asunnolla ihmeellisesti saaneensa tuntemuksen. Jos Morganin sielu harhaili tällä hetkellä toisessa maailmankaikkeudessa oli sieltä poistuminen ilmeisen hankalaa.

Oliko siis todella niin, että eri maailmankaikkeuksien väliset raja-aidat olivat enemmänkin kuin fyysikoiden ylitsepääsemättömiä, ehdottomia rajoja? Senhetkisen tilanteen valossa näytti kovasti siltä että rajat olivat olemassa myös henkimaailmassa.

Sally ei kestänyt enempää ja lähti hotelliinsa.

Miksi minä oikeastaan murehdin tällaisia? hän mietti matkalla.

Tuskin tunnen koko tyyppiä, tapasimme sattumalta aluksella ja vietimme yhden illan.

Yksi ainoa ilta, mitä siitä?!

On hän kuitenkin aika söpö, kuin nuori poika...

So what! Kuolee parissa päivässä, ei kannata jäädä murehtimaan!

Hän ei jaksanut pohtia sellaista, oli tärkeämpiäkin asioita hoidettavana. Illaksi oli taas esitys, siihen voisi vaikka yrittää valmistautua. Avustajanakin toimiva manageri oli järjestänyt toisenkin esityksen jollekin seuralle, ja se tulisi tapahtumaan tämän omisissa tiloissa. Häntä oli hieman arveluttanut ajatus esiintymisestä yksityistiloissa, poissa yleisiltä paikoilta. Esitykset tuottivat kuitenkin jotain, mistä kukaan järjissään oleva ihminen ei voi kieltäytyä ja jota Sally tulisi tarvitsemaan, rahaa. Eikä hänelle sitäpaitsi voisi tapahtua sen pahemmin kuin että esitys menisi mönkään. Rahat jäisivät tietenkin saamatta mutta sitä ei nyt kannattanut murehtia, sen näkisi sitten. Todennäköisesti kaikki sujuisi ilman sen kummempia.

Sally päätti koettaa harjoitella illan näytäntöä varten. Repertuaariaan hän ei missään nimessä muuttaisi tai laajentaisi, yksi näyttävä temppu saisi katsojat ällistymään ja parhaassa tapauksessa pelkäämään. Hän tyhjensi pienen pöydän muista tavaroista ja asetti sille tavallisen juomalasin.

Hän rauhoitti ensin itsensä timantti-istunnassa ja nousi seisomaan. Sally tuijotti lasia tiiviisti hokien mielessään yhtä ainoaa sanaa.

Nouse. Nouse. Nouse...

Ja niin hän jatkoi kuin mietiskellen tämä mantranaan. Lasi alkoi hitaasti kohota pöydän pinnasta. Jossain vaiheessa hänen mielensä häiriintyi menneistä tapahtumista.

(Morgan)

Nouse. Nouse.

(toisessa maailmassa)

Nouse!

- Nouse! hän huusi niin kovasti että varmasti ainakin seinänaapurit kuulivat äänieristyksestä huolimatta ja samassa lasi putosi pöydälle tarkalleen siihen paikkaan johon se oli alunperin laitettukin hajoten tuhannen sirpaleiksi korviaraastavan kilinän saattamana. - Saatana! hän kirosi epäonnistumistaan.

Toivottavasti pystyn hallitsemaan itseni illalla.

Hän siivosi sotkun ja muisti äkkiä ettei ollut syönyt muruakaan koko päivänä. Hotellin ravintolan taso vältti Sallyn tottumuksille mutta hän päätti lähteä etsimään parempaa paikkaa. Citadelin vierestä löytyi mukava pikku ganymedeläisravintola. Kotimaailman muualla hyvin eksoottiset herkut olivat näköjään ehtineet tänne saakka eikä Sallylla ollut mitään kunnan ateriaa vastaan, varsinkaan kotoista.

Ravintolassa hän tapasi miehen joka kertoi olevansa itsekin kotoisin Ganymedelstä. Erikoista miehessä oli hänen harvinaisen vaalea ihonväri mihin Sally ei kuitenkaan kiinnittänyt kummempaa huomiota. Hän ei oikein pitänyt miehestä, tässä oli jotain luontaantyöntävää jota Sally ei kyennyt määrittelemään. Hän ilmoitti kohteliaasti miehelle että hänellä oli kiire, maksoi laskun ja poistui nopeasti.

Lähistöllä Sally näki jälleen kerran Adamin asuintalon ja päätti mennä taas käymään, olihan illan esitykseen vielä runsaasti aikaa. Lukkolaitteen kanssa leikkiminen sai tällä kertaa jäädä, ja onneksi Adam oli kotona. Tämä oli vain istunut paikallaan pohtimassa syntyjä syviä ja vasta Sallyn soitettua kelloa useamman kerran ja hakattua äänekkäästi ovea Adam tuli avaamaan oven.

- Katsos, sinä taas, hän tervehti poissaolevasti.

- Minäpä minä. Ei ollut muutakaan tekemistä, ja satuin ihan oikeasti olemaan lähistöllä.

- Onko muuten Morganista kuulunut mitään? kysäisi Adam keksimättä muutakaan.

- Ei juuri muuta kuin että hänet on kytketty hengityskoneeseen ja tila saattaa huonontua.

- Vai niin, ei siis mitään järisyttävää.

- Annoin heille kyllä numeroni, käskin ottaa yhteyttä jos jotain merkittävää... miksi et yhtään kuuntele mitä sanon? Tuntuu niin kuin et välittäisi Morganista ollenkaan.

- Voi olla, vastasi hän hiljaa. - Onhan hän vanha ystäväni... tai siis oli. Välimme eivät viimeksi tavatessamme olleet parhaat mahdolliset, enkä sitä paitsi ehtinyt tutustua häneen uudelleen nyt kun taas tapasimme.

Sally alkoi muistella edellisillan väittelyä.

- Teit kyllä aika törkeästi, halusit ottaa kaiken kunnian Löydöstä itsellesi. Miksi näin?

- Ajattele nyt. Vanha tuttu jota en enää tunnekaan kunnolla tupsahtaa luokseni ja sattuu löytämään jotain aivan uutta. Minä olen tutkinut näitä asioita koko ikäni ja sitten joku asiaan vihkiytymätön tekee mullistavan löydön...käsitätkö, mitä sellainen saa aikaan tiedemiehen itsetunnolle?

- Luulisin ymmärtäväni.

- Halusin siis saada julkisuutta jo senkin takia, mitä olin työssäni tehnyt. Saada ihmiset arvostamaan uudella tavalla hiukkasfysiikan työtä...

- Olet kyllä aivan oikeassa, mutta Löytö oli sinullekin jotain aivan uutta. Et voi kytkeä sitä aiempiin saavutuksiisi alalla.

- Ehkä en, mutta muistatko vielä neutriinoilmaisimen? Minähän sen keksin, ei olisi ollut vaikea selittää tiedotusvälineille sen juuri avaamia mahdollisuuksia.

- Tuossa on kieltämättä järkeä. Sille ei kuitenkaan voi nyt mitään että Löytö on kadonnut, ja pian ehkä myös Morgan.

- Mitä sitten voimme tehdä? Odottaa, katsoa sivusta ja odottaa.

He olivat jonkin aikaa hiljaa alkaen vähitellen tiedostaa mitä toinen oli sanonut. Katsoa sivusta ja odottaa, muuta ei ollut tehtävissä. Elämä kuitenkin jatkui, ja työt kutsuivat Sallya ja Adamia.

- Oletko muuten vapaa tänä iltana? kysäisi Sally äkkiä.

Adam yllättyi positiivisesti.

- Siis... mitä oikein tarkoitat? hän kysyi hämillään.

- En aivan sitä mitä kuvittelet, naurahti Sally. - Tänä iltana minulla on taas yksi esitys, samanlainen kuin eilenkin ja tarjolla pitäisi olla muutakin vastaavaa ohjelmaa. Haluaisisko kenties tulla mukaan?

- Sopii hyvin. Paremminkin se varmasti sujuu kuin työt.

- Hyvä.

- Missä tämä tilaisuus sitten pidetään?

- Se onkin mielenkiintoisinta. Täällä toimii jokin salaseura, sen omassa kerhohuoneistossa kaupungin laidalla.

Adam säikähti pikkuisen ja rypisti kulmiaan.

- Älä pelästy, managerini on hoitanut asian ja sanoo ettei syytä huoleen.

- Luojan kiitos, minä jo odotin vaikka mitä.

4

Samana iltana puoli kuuden aikoihin Adam ja Sally saapuivat erikoisen näköisen rakennuksen luokse, joka sijaitsi melko tarkkaan Adamin taloa vastapäätä kaupungin keskipisteen suhteen, siis laitamilla. Rakennus oli vanha, kenties kymmeniä vuosia mutta sen sisäänkäynti oli remontoitu varsin modernin näköiseksi sekä maalattu mustaksi vastakohtana rakennuksen muutoin vaaleille sävyille. Oven yläpuolta koristi ennennäkemätön, kirkkaan valkoinen geometrinen kuvio joka toi mieleen joidenkin Maassa eläneiden afrikkalaisten heimojen tunnuksia. Sallyn mielestä merkki oli selvä satanismiin tai noitauskon ilmentymä. Adam suhtautui kuvioon samoin mutta ei kyennyt tarkoin määrittelemään sen merkitystä niin kuin Sally opiskeltuaan työnsä puolesta tällaisia asioita.

Sallyn manageri/avustaja ilmaantui paikalle hetkistä myöhemmin. Adam oli jo ehtinyt unohtaa, jos oli koskaan huomannutkaan, avustajan kalpeat kasvot ja muun ihon ja säikähti hieman mutta päätti olla vaivaamatta päätään asialla.

Adam koetti pääovea. Se oli lukittu.

- Minulla on kyllä avain, mutta parempi mennä tuolta takaovesta sisään, pääsemme suoraan esiintymislavan taakse, neuvoi manageri.

Adam ei pitänyt managerin äänestä. Siinä oli jotain kolkkoa, se ei ollut tästä maailmasta. Hän päätti olla huomaamatta sitäkään ollakseen pilaamatta kaikkea.

Omituista, että esiintyjien tiloista on välitön yhteys ulos, ihmetteli Sally kolmikön astellessa ensin pienestä ovesta kapeaa käytävää pitkin kulissien taakse pukuhuoneeseen.

Käytävä oli kauttaaltaan valkeaksi maalattu sekä kapea ja korkea. Myös esiintyjien pukuhuone noudatti samaa linjaa ja koko rakennus huokui puhdasta, steriiliä tuntua.

Tässä on jotain kieroä, tuumi Adam tuntien hiukkasen kauhua.

- Voit oikeastaan mennä tuonne salin puolelle, me tässä vähän järjestämme tarvikkeita, sanoi Sally.

Kieroa, tosiaan. Tuo avustaja on tässä poikkitodellisessa talossa kuin kotonaan, epäili Adam.

En alkuunkaan pidä tästä. Taidan livahtaa etuovesta ulos.

Juuri kun Adam oli aikeissa avata pääoveä se aukeni kauttaaltaan kalpean, siististi pukeutuneen parin astuessa sisään. He pysähtyivät oviaukkoon tuijottaen Adamia epäluuloisesti. Avustaja oli kuullut jonkun tulevan sisään ja kiirehti toisiaan sanaakaan sanomatta katsovien pariskunnan sekä Adamin luokse.

- Hän on täällä vieraana, on erään esiintyjän ystävä, sanoi avustaja iloisesti pariskunnalle jotka eivät vaikuttaneet vastaavan millään tavalla. Hetken päästä he painelivat kylmän viileästi saliin istumapaikoilleen. Väkeä alkoi vähitellen tulla enemmänkin, kaikki samanlaisia albiinoja mikä lisäsi Adamin tuntemaa kauhua entisestään. Joukosta osa ei ollut täysin valkoisia, näytti siltä kuin valkoiset laikut olisivat alati vallanneet tilaa normaalilta pigmentiltä. Kenenkään silmät eivät olleet punaiset kuten albiinoilla yleensä ja Adam päätteli tästä että muidenkin täydellinen kalpeus oli alkanut huomattomista valkeista laikuista. Kukaan muu ei vilkaissut häntä toista kertaa, käveli vain ohitse kuin lainkaan huomaamatta.

Hävytöntä, ajatteli Adam aluksi.

Hän muisti aikeensa poistua mutta heti kun hän oli astumaisillaan ovesta ulos joku lähistöllä istunut albiino katsahti häneen kohteliaasti ja ohjasi kuin huomaamatta takaisin saliin.

Adam koetti poistua vielä muutaman kerran ja joka kerta yritys päättyi samoin kuin ensimmäinenkin. Hän alkoi pelätä toden teolla.

He eivät päästä minua pois ollenkaan.

Adam pelkäsi joutuvansa olemaan talossa loppuikänsä kerran sinne astuttuaan.

Minun on varoitettava Sallyä, pääsemme ehkä pois samaa reittiä mistä tulimmekin.

Hän lähestyi esiintymislavaa ja vain parin metrin päässä ollessaan avustaja kuulutti ensimmäisen näytöksen alkavan pian. Pääovi suljettiin ja Adam kuuli samoin tehtävän myös takaovelle. Viimeinenkin pakotie oli katkaistu.

Adam alistui hetkeksi kohtaloonsa mutta tuli sitten järkiinsä ja päätti koettaa seurata esitystä kuin mitään ihmeellistä ei olisi tapahtunut.

Turhaan minä kauhistelin, pääsen varmasti lähtemään tilaisuuden jälkeen, vakuuteli Adam itselleen alkaen tuntea itsensä jo varsin rauhalliseksi.

Miksi kaikki ovet sitten lukittiin, miksi ketään ei päästetty ulos?

Adamia alkoi jälleen hermostuttaa, vielä pahemmin hänen tajuttuaan etteivät katsojat virkkoneet toisilleen sanaakaan. Hän istuutui vapaaseen paikkaan jäykin vartaloin eikä tuntenut oloaan järin turvalliseksi.

Sally ihmetteli ettei nähnyt muita esiintyjä pukuhuoneessa, joka oli ainoa koko paikassa. Jokunen albiino käväisi silloin tällöin, ilmeisesti tarkistamassa jotain. Myös

Sallyn korviin oli kantautunut ovien lukitseminen ja hänkin alkoi tuntea olonsa jossain määrin epävarmaksi.

Toivottavasti temppu sujuu paremmin kuin päivällä, sanoi hän peläten pahinta mitä seurasi muutama kylmä otsalle kihoava hikihelmi.

Avustaja kävi noutamassa Sallyn sanomatta mitään, hän tiesi vallan hyvin minkä vuoksi. He menivät lavalle, verhon taakse johon oli valmiiksi pantu paikoilleen pöytä ja sen päälle samainen kivi kuin edellisen päivän esityksessä.

Miksi en kuule minkäänlaista puhetta? kummeksui Sally.

Tässä on nyt jotain hämärää, eikä minulle ole kerrottu mitään.

- Voi, minulle tuli yhtäkkiä huono olo, hän valitti aidon tuntuisesti avustajalleen. - Voinko päästä hetkeksi ulkoilmaan?

- Se menee kyllä ohi, vakuutteli avustaja välinpitämättömästi. - Pystyt kai yhteen esitykseen, katsotaan sitten sen jälkeen.

Sally päätti olla vastustelematta. Tekeillä oli todella jotain ja hän halusi selvittää, mitä.

- Valmista? kysyi avustaja?

- Ee...kyllä kai.

Avustaja veti verhon auki.

Sally päätti kohdistaa kaiken tahdonvoimansa seuraavaan temppuun. Epäilykset saisivat odottaa, nykyhetki oli tärkein.

Hän katsoi hetken pöydällä makaavaa kivenmurikkaa ja sulki silmänsä.

Nouse.

aloitti hän jolloin kivi alkoi hitaasti kohota pöydän pinnasta. Sally jatkoi mantransa mielessään hokemista kuin unessa.

Voi ei! Mikä siinä nyt...

Jokin tuntui vetävän kiveä pöytää kohti, jokin muu kuin painovoima. Jos Adamilta olisi ollut neutriinoilmaisoin mukanaan olisi hän nähnyt jotain vallan omituisempaa kuin edellisessä näytöksessä.

Kaiken lisäksi jokin alkoi tunkeutua Sallyn mieleen, häiritä suoritusta.

Nouse. Nouse.

(ei, putoa)

Nouse.

Kiven ollessa kriittisellä puolen metrin korkeudella pöydästä se alkoi hitaasti painua alaspäin nytkädellen toisinaan ylöspäin.

(putoaminen on luonnollista)

Nouse! sanoi Sally mielessään painokkaasti yrittäen kaikin voimin panna vastaan nostoa vastustavalle voimalle.

Sallyn mielen voimat pettivät ja kivi putosi rysähtäen vahvasta metallista valmistetulle pöydälle ja jätti siihen rumentavan kuopan. Hän oli niin suunniltaan ettei kyennyt ajattelemaan millaisen moka oli tehnyt.

Yleisö alkoi vihastua minkä pystyi havaitsemaan ainoastaan katsojien liikkeistä. Jokainen pysyi edelleen vaii. Adam ja Sally olivat peloissaan.

Neljä albiinoa näytti saavan tilanteen hallintaan ja hetken Adam ja Sally jo luulivat päässeensä pälkähästä. Muut rauhoittuvat hetkessä, mutta näiden neljän tunteet eivät olleet laantuneet, päin vastoin. Aivan kuin koko joukon vihan tunne olisi kasaantunut neljään yksilöön.

Kaksi heistä otti Adamin lujaan otteeseensa, toiset kaksi Sallyn. Rakennuksen ai-noat ihon pigmenttiä tavallisen määrän omaavat henkilöt katsahivat toisiinsa tietämät-töminä ja peloissaan. Heidät vietiin näyttämön taakse jossa aukeni salaovi. Oven takaa paljastuivat pitkät, suorat portaat jotka veivät usean metrin verran maanpinnan alle. Portaiden loppupäästä alkoi loputtomiin jatkuvan näköinen käytävä jonka seinät olivat kuten kaikki muukin puhtaana valkoiset, eikä ainuttakaan ovea näkynyt.

Miten he pystyvät kaikkeen tähän puhumatta lainkaan? ihmetteli Adam.

Sally melkein tiesi vastauksen.

Näkyviin tuli ovi jonka saattoi erottaa ainoastaan ohuista, tummista ääriviivoista. Siinä ei ollut ollenkaan kahvaa ja hetken Sally jo kuvitteli olentojen kykenevän avaa-maan ovia ajatuksen voimalla ja siksi jättävän turhat ulokkeet pois. Häntä raahannut albiinomiehen kuitenkin tönäisi oven auki sisäänpäin, ja heidät vietiin huoneeseen. Huo-ne ei ollut koolla pilattu, takaseinä jonka tasaisen valkeaa pintaa värittivät samasta vä-ristä hieman tummuneet pystysuorat putket sijaitsi vain parin metrin päässä. Adamia ja Sallya pideltiin istuvassa asennossa sen aikaa kun heidän kätensä kiinnitettiin putkiin tavalla jota kumpikaan ei nähnyt, mutta minkään narun tapaisella heitä ei ainakaan ol-tu sidottu. Albiinot poistuivat turhia aikailematta sammuttaen valot mennessään, eikä ainuttakaan ikkuna voinut näin paljon maanpinnan alla tuoda valoa Sallyn ja Adamin synkkään tilanteeseen.

5

Täällä sitä edelleen ollaan, vieraassa maailmassa. Kiitos noiden kahden jotka tuhlaa-vat aikansa hyödyttömään väittelyyn sen sijaan että tekisivät jotain. Kyllähän he jotain yrittivät, kahteen kertaan jopa, mutta epäonnistuivat. Tarkoitan Metamoraa ja tieturia. On ehkä parasta että katson vain sivusta ja odottelen, mutta jotain pitäisi todella tapah-tua että vihdoinkin pääsisin omaan maailmankaikkeuteeni.

Ettekö te idiootit tajua että minun oma maailmani on tuon seinän takana?! huusin mielessäni Metamoralle toivoen hänen kuulevan.

Ilmeisesti Metamora oli kuullut sillä huomasin hänen huutavan minulle. Onneksi pystyin havaitsemaan sen, olisin kyllä mielummin ottanut telepaattisesti vastaan ei-deettisen viestin. Sanallinen viestintä on niin alkeellista, sen hän on varmasti itsekkin huomannut.

- Älä siinä jäkätä, oli Metamora vastannut vihaisena. - Voipa olla totta mitä sa-not mutta se on nyt sivuseikka, yritän itsekkin päästä siitä läpi. Joten jätä meidät nyt rauhaan.

Metamora huokaisi. - Kaikkea sitä...mitä muuten olin sanomassa? hän kysyi tietu-rilta.

- Kiroilit niin etten ymmärtänyt ollenkaan.

- Ai niin, sehän se olikin. Et mitenkään voi olla paljon minua älykkäämpi mut-ta jos kuitenkin koettaisit selittää miksi tuo seinä on ja pysyy sekä perusvoima- että antiperusvoimakäsittelyn jälkeen?

Miten hän saattoi muistaa kaiken tuon, tuossa muodossa? kummastelin.

- Enpä taida tietää, tokaisi tieturi.

- Niin arvelinkin. Osaatko edes sanoa mitä ainetta se on - jos se on ainetta lain-kaan? uteli Metamora jälkimmäinen osa vain puoliksi tosissaan minkä huomasin hä-

nen äänestään.

Tieturi oli todennäköisesti huomannut tämän mutta päätti siitä huolimatta vastata tietäen Metamora oikukkaan luonteen.

- Sen suhteen minulla on kyllä pienoinen aavistus mutta se ei ehkä sano sinulle mitään.

- Kerro nyt! vaati Metamora kireänä.

- Seinämä ei ole mitään tunnettua materiaa.

- Niinpä niin. Metamora ajatteli hetken. - Mutta eikö kaikki aine sitten ole perusvoimaa?

- Terve näkökanta, mutta haluan esittää toisen. Oletetaanpa että maailmankaikkeudessa on toinenkin perusvoima.

- Toinen? Metamora mykistyi kertaheitolla. - M-Mutta... sehän romuttaa kaikki perinteiset käsitykset..

- Perinteet kunniaan, tosiaan! Siihen aikaan kun edesmenneellä Jaa-planeetalla luotiin pohjaa modernille tieteelle ei juuri kukaan voinut ottaa todesta mielipuolista ajatusta - että nyt protonit, elektronit ja neutronit olisivat aaltoliikettä, tiukkaan pakattua energiaa.

Metamora oli vielä hetken hiljaa.

- Olet ehkä oikeassa, hän myönsi viimein. - Onko muuta mahdollisuutta?

Tieturi oli jo valmiiksi selannut tiedostojaan tätä varten ja ilmoitti: - Alkuröyhtäys. Alkuvaiheissaan maailmankaikkeus laajeni silmänräpäyksessä noin 10^{78} -kertaiseksi, nopeammin kuin minkään vuorovaikutuksen kvantti pystyi siirtymään.

- Yritätkö sanoa että maailmamme saattaa koostua useista erillisistä osista jotka eivät tiedä mitään toisistaan?

- Kyllä vain. Voi olla että tuon läpäisemättömän muurin takana on yksi sellainen.

- Sepäs oli lohduttava tieto. Koska alus sisältöineen kuuluu omaan osaamme maailmankaikkeutta, emme ehkä voi seinälle mitään.

Tieto selätti minut henkisesti. En "ehkä" pääsisi koskaan takaisin kotiin, omaan rakkaaseen Marsiini, Port Lowelliin, 7. katu 42:een. Tai edes Titaniin, vanhan ystäväni luokse, eivät välimme onneksi aivan pilalla olleet. Ja sitten oli vielä Sally...

Unelmani oli tuhoon tuomittu. Tuon tasoisen tieteenharjoittajan käyttäessä 'ehkä'-sanaa oli selvää että seinämän läpäiseminen oli mahdotonta. Tai eihän seinämää tarvinnut välttämättä läpäistä jos muuten päästiin toiselle puolelle. Joka tapauksessa viimeinen pakotie oli katkaistu, enkä voinut lakata ihmettelemästä miksi olin siirtynyt juuri tähän hetkeen missä toiveeni haudattiin lopullisesti.

6

Adam ja Sally saivat viettää harvinaisen epämukavan yön. Mahdollisimman hankala istuma-asento putkien epätasoittamaa seinää vasten ei tarjonnut kovin hyviä yöunia, ja kumpikin koetti kuluttaa aikaansa vapautumiseen. Vanhat kunnon köydet olivat edelleenkin laajalti käytössä, tosin nykyaikaisissa materiaaleissa, mutta keinoa jolla Sally ja Adam oli sidottu ei kumpikaan heistä ollut ennen tavannut eivätkä yritykset joh-taneet tulokseen. Lopulta he onnistuivat toivottomasta näpertelystä uupuneina nukku-maan muutaman tunnin mikä oli erittäin hyvä asia myös heidän rakkojensa kannalta.

Sally ja Adam heräsivät kumeean koputukseen ja huomasivat valojen olevan päällä. He ihmettelivät hetken, olivat unohtaneet koko tilanteen mutta muistivat nopeasti. Toinen kahdesta vankkarakenteisesta albiinosta (ilmeisesti vartijoita) tönäisi oven auki. Molemmilla oli lonkallaan tavallisen sädepistoolin tapainen, hieman sitä pienempi ase.

- Mihin meidät nyt viedään? kysäisi Adam osoittamatta sitä erityisesti kenellekään albiinon viittoessa heitä pois huoneesta. Hän odotti vartijoiden vastaavan.

Albiinot eivät vaikuttaneet huomaavan mitään. Adamin ja Sallyn lähestyessä ovea nämä väistivät takavasemmalle ohjaten heidät oikealle käytävään.

He eivät kuule meitä ollenkaan, eivätkä puhu mitään, mietti Adam.

Miten tuollaiset voivat kommunikoida?

- Käyttävät telepatiaa, ehti Sally sanoa juuri silloin. Huomattuaan Adamin epäilevän ihmetyksen Sally heitti heti perään: - Luulisin ainakin, pakko heidän on jotenkin pitää yhteyttä.

Adam ei voinut lakata ihmettelemästä vaikka oli jo aikaisemmin arvellut Sallyn omaavan moisia lahjoja.

Voisikohan Sally käyttää taitojaan muutenkin, meidän hyväksemme?

Sally kuuli Adamin ajatuksen päättäen kuitenkin olla vaihi.

Adam ja Sally kävelivät rinnakkain käytävää eteenpäin, edelleen pois päin suunnasta josta heidät oli edellisiltana tuotu. Albiinovartijat seurasivat välittömästi perässä. Sally ihmetteli järjestystä, mihin Adam vastasi asiantuntevasti.

- Heidän on helpompi ampua meitä, jos sattuu että yritämme karata. Emme tietenkään voisi olla heidän takanaan, ja vaikka olisimme heidän välissään, saattaisimme silti pystyä nujertamaan heidät.

- Toivottavasti meille ei silti aiota mitään pahaa, en ainakaan usko.

Sallyn ollessa kyseessä Adam päätti kerrankin luottaa pelkkään uskoon, eikä omaakaan olisi haitaksi.

- Ei muuten olisi pahitteeksi jos meidän annettaisiin jossain välissä käydä vessassa, huomautti Sally koettaen kuulostaa kärsivältä.

Albiinot ilmeisesti ymmärsivät yskän ja nelikön saapuessa lähelle käytävän päätä, portaiden alaosaa, he osoittivat oikealla olevaa ovea. Adam ja Sally hoitivat tarpeensa peräjälkeen minkä jälkeen heille annettiin hengitysnaamarit. Nyt molemmat olivat varmoja ulos lähtemisestä, mitä oli jo hieman aavisteltu. Myös albiinot pukivat naamarit ylleen.

Vielä muutaman metrin matka eteenpäin ja reitti alkoi nousta jyrkästi. Portaita riitti usean metrin korkeuseroon joiden yläpäässä pysähdyttiin paineovelle. Ovi avautui, ja kaikki neljä siirtyivät tuulikaappiin johon he hädin tuskin yhtäaikaan mahtuivat. Oven sulkeuduttua takana kuului paineentasauksesta aiheutunutta suhinaa, ja pian aukeni edessä sijaitseva toinen paineovi paljastaen heikosti näkyvän karun maiseman. Sally oli jo ehtinyt unohtaa aiemmin vallinneen täydellisyyttä lähentelevän pimeyden ja tajusi vasta jonkin ajan päästä valoisuuden lisääntyneen. Epätodellisten värien sävyttämä aamuhämärä oli alkanut enteenä vihdoin koittavasta päivästä, mutta sitä kestäisi vielä kauan.

Ainoa hämärässä erottuva kohde olivat harvinaisen primitiivisen oloiset kärkyt joiden päällä lepäsi parimetrinen, sileäpintainen laatikko vailla selvää erillistä kantta. Vartijat komensivat elein Adamin ja Sallyn hommiin, nämä joutuivat vetojuhdiksi. Heille

annettiin myös pienet selkäreput, joiden hetken tutkittuaan he oletivat sisältävän ruokaa. Nestettä sisältävä pullo oli tuskin muuhun kuin juotavaksi tarkoitettu, ja kiinteän ruoan pakkausten sisältö selvisi lopullisesti tuoteselosteista.

Maisemaa ei ollut juuri näkyvässä, ainoastaan kaukana taivaanrannassa erottuva loivarinteinen vuori mikä johtui varmaankin auringon valosta, joka tuntui hehkuvan siinä suunnassa ympäristöä voimakkaammin. Adam tunnisti vuoren, se oli Titanin päiväntasaajalla aivan kuten sen ainoa kaupunkikin sekä tästä nähden suoraan itään. Virallista nimeä ei ollut mutta kaupungin suunnalta katsottuna aurinko näytti aina nousevan vuoren takaa (Titanin sama puoli osoitti jatkuvasti Saturnukseen päin) joten sille oli annettu useita tähdestämme johtuvia kansanomaisia nimityksiä. Toinen vartija osoitti sen suuntaan eikä Sallylta ja Adamilta kestänyt kaukaankin tajuta että kyseessä oli heidän matkansa pää. Kärryjen vetäminen ei osoittautunut kovin raskaaksi, työn saattoi välttävästi tehdä yksinkin. Adam ja Sally sopivat antavansa toisilleen tarvittaessa tauon, elleivät albiinot sitä tehneet.

Pakko kai tuollaistenkin on syödä ja levätä, todisteli Sally itselleen.

Jonkin aikaa kuljettuaan he eivät tunteneet tullessaan lainkaan lähemmäksi vuorta, mutta jotain muuta he saivat selville. Maassa näkyvät jäljet olivat selvä merkki jonkinlaisesta tiestä, ainakin siitä että samaa reittiä oli käytetty aiemminkin. Jälkien laadusta saattoi lisäksi päätellä että sitä pitkin oli vedetty vastaavanlaisia kärryjä lukemattomia kertoja. Titanin maaperä oli nimittäin huomattavan kova lukuunottamatta ohutta tomumaista kerrosta, eikä satunnainen kuljeskelu olisi jättänyt sellaisia jälkiä.

Vetäjille vartijat sallivat yhden lepotauon nälän sekä muiden välttämättömien tarpeiden tyydyttämistä varten. Vartijat itse kuluttivat ajan rauhattomaan ympäristön pälyilyyn eivätkä missään vaiheessa osoittaneet väsymisen merkkejä. Sally oletti jokaisen albiinon toimen olevan pelkkää hämäystä heidän suorittaessa ikäänkuin taustajona paljon monimutkaisempia tehtäviä pystyvillä aivoillaan. Välillä hän sai jopa idean vartijoiden todellisesta olemuksesta: hehän saattoivat olla vaikka robotteja, mikä tuli sattumalta myös Adamin mieleen. Sally kuitenkin hylkäsi ajatuksen, hän ei voinut uskoa koneiden kykenevän telepatiaan, ainakaan sen tasoiseen mihin hän oli itsekin saanut kosketuksen.

Kellon määrittelemällä iltapäivällä matkareitti alkoi viettää ylöspäin, aluksi huomaamattoman loivasti mutta alati jyrkemmin ja vasta silloin ystävykset, kuten heitä saattoi tässä vaiheessa nimittää heidän sovittuaan aiemmat toransa ja jouduttuaan kohtaamaan yhteisen vihollisen, muistivat kuinka kaukaiselta vuori oli aluksi näyttänyt - ja miten lähellä he nyt olivat. Rinteen jyrkkyys ei milloinkaan kasvanut siinä - ja miten lähellä he nyt olivat. Rinteen jyrkkyys ei milloinkaan kasvanut siinä - ja miten lähellä he nyt olivat. Rinteen jyrkkyys ei milloinkaan kasvanut siinä - ja miten lähellä he nyt olivat. Rinteen jyrkkyys ei milloinkaan kasvanut siinä - ja miten lähellä he nyt olivat.

Ystäväysten työ ei siihen päättynyt. Olennot osoittivat kärryihin lastattua laatikkoa sekä kohoumaa mistä Adam ja Sally oletivat että laatikko oli vietävä sinne. Oletus osoittautui oikeaksi; kohouma näytti lähemmässä tarkastelussa olevan taitavasti ilman sideaineita kivistä ladottu pyöreä, halkaisijaltaan viisimetrinen korkea rakennus vailla näkyvää kattoa. Tornin ympärillä näkyi useita muitakin albiinoja, joista Adam ja Sally eivät kyenneet erottamaan oppaitaan, jotka juuri olivat liittyneet kaltaistensa joukkoon.

Kaikki he tuntuivat päivänvalossakin aivan samanlaisilta, saati sitten yön hämärässä. Albiinot näyttivät puuhaavan jotain, niin kuin jokin rakennelma olisi ollut tekeillä. Adam ja Sally jättivät kärryt paikoilleen rakennuksen ulkoseinän viereen ja alkoivat yhdessä pysytellen etsiä sisäänpääsyä. Jonkin aikaa kierrettyään heistä alkoi tuntua että he olivat jo kulkeneet reilusti yli viisitoista metriä, enemmän kuin mitä täyteen kierrokseen vaadittiin ja ettei oviaukkoa löytyisi ollenkaan. Sitten he suureksi hämmästyksensä huomasi tupsahtaneensa sisälle.

Torni oli todellakin pelkkiä seiniä, mitä tosin ei helposti huomannut. Sisäseinää reunusti jatkuva, matala penkki mikä antoi lisäpontta ystäväysten ihmetykselle - mihinkään väliin ei oltu jätetty tilaa ovelle. Luonnon valon määrä oli miltei olematon, vaikka aurinko olisi paistanutkin saattoi sen valo ulottua sisään käytännössä vain keskellä päivää. Siksi keskellä huoneisiin jakamatonta rakennusta sijaitsevalla pyöreällä pöydällä lojui muiden omituisten tavaroiden muassa kirkkaan kellertävän valkoisena hohtava pallo. Adam ja Sally eivät kaikessa ällistyneisyydessänsäkään voineet pidättää uteliaisuuttaan, halua tutkia outoja esineitä joita kaikki tasopinnot olivat käytännöllisesti katsoen täynnä. Pöydällä oli esimerkiksi jonkin eläimen nahasta tehty yksinkertainen pussi joka tunnusteltaessa vaikutti aivan tyhjältä mutta jonka sisältä löytyi kiiltäviä kiviä, harvinaisen puhtaan titaniitin palasia. Sitten oli nauha, johon oli pujotettu tällaisia kiviä sekä hieman pehmeämmän tuntuisia, vaaleita kiilamaisia esineitä. Sallyn tutkiessa pöydän antimia Adam keskittyi reunustavaan penkkiin, eikä kumpikaan puhunut toiselle mitään. Adam sivuutti useimmat löydökset vailla tuntemaansa mielenkiintoa keskittyen ensinäkemältä tavattoman yksinkertaisen näköiseen kapineeseen. Se oli Adamin käsityksen mukaan eräänlainen jousisoitin, täysin vailla koristeita joita muut esineet tuntuivat olleen täynnä. Tasakylkinen, kapea kolmio oli kaikesta päätellen kaikukoppa sekä koko soittimen runko. Niin ikään kolmion muotoisen ääniaukon yli oli kiristetty kaksi valonlähteen hohteessa kiiltävää säiettä. Adam näpäytti toista kevyesti ja hänen korviinsa kantautui aavemaisten sekuntien kuluttua kirkkaiseva ääni, ääni joka ei ollut lainkaan kaasumolekyyliden värähtelyä vaan rakentui puhtaasta, kohteettomasta kauhusta.

Adamia puistatti ja hän kääntyi Sallyn puoleen eikä tämä ollut ainoa hänen silloin näkemänsä henkilö. Sally oli selin Adamiin tuijottaen lasimaisesti edessään seisovaa kaljupäistä naista, joka jähmetti hetkeksi myös Adamin paikoilleen. Nainen oli verhonnut valkoisen vartalonsa ainoastaan vyöstä riippuvaan lannevaatteeseen mutta tämä ei ollut Sallyn ja Adamin huomion kohde. Nainen ei tuntenut tarvetta vaikuttaa millään lailla ystäväysten mieliin mihin se varmasti olisi pystynyt sillä molemmat olivat lamaantuneet tuijottaessaan naisen silmiin, jotka nekin olivat tasaisen valkeat. Kumpikaan ei huomannut ettei naisella ollut hengitysnaamaria kuten heillä itsellään sekä muilla albiinoilla. Myöskään useaan kohtaan naisen kehoa tatuoidut kuviot olivat jääneet huomaamatta; ne olivat pienempiä toisintoja salaseuran rakennuksen oven yläpuolella olevasta.

Tajuttuaan mitä oikeastaan olivat nähneet Adam ja Sally sulkiivat äkkiä silmänsä kääntyen inhoa ja kauhua tuntien pois päin.

(zombie)

oli ainoa ajatus joka Adamilla oli mielessään. Hän ei kyennyt ajattelemaan mitään muutakaan ja unohti aikaisemmat oudot tapahtumat. Hetkessä hänen mieleensä kuitenkin palautui järjetön tilanne rakennuksen sisäänpääsystä ja hänen mietteensä olivat vähällä mennä täysin sekaisin. Adam nipisti itseään.

Sarjakuvissa tämä toimii, mutta entä nyt?

Itsensä nipistäminen oli ainoa hänen tuntemansa keino selvittää valveen ja unen ero eikä se ollut aikaisemmin tullut tarpeeseen. Tämän vuoksi siihen ei voinut olla luottavaa.

Kyllä tämän täytyy olla unta, hän myönteli itselleen viimein.

Tornin sisälle lipuminen oli oikeastaan ollut sangen unenomainen tapahtumasarja eivätkä aikaisemmatkaan seikat olleet olleet järin tavallisia.

Sally ei tiennyt, mitä ajatteli. Hän yritti kovasti selittää itselleen kaiken olevan vain harhaa siinä onnistumatta sillä jokin hänessä tiesi kaiken olleen juuri niin kuin ne olivat. Hän oli pitkällisen opettelemisen tuloksena saavuttanut taidon ajatella kirrkaasti, vailla sanoja. Sitä ennen Sally, kuten kaikki muutkin ihmiset, tunsivat pakottavaa tarvetta pukea mieleensä rakentama tilanne sanoiksi ja ikäänkuin sanoa se ääneti jollekulle toiselle hänessä itsessään. Prosessi oli kestänyt odottamattoman kauan mutta hän oli onnistunut. Oli ollut yllättävän rasittavaa lopettaa kesken mielessään sanomansa lauseen mutta jatkaminenkin olisi ollut turhaa ajatuksen ollessa jo olemassa. Tällainen tapa ajatella oli suureksi hyödyksi hetkinä jolloin mielikuvia oli mahdoton pukea sanoiksi. Tavallisesti olisi ollut vaikeaa yhdistellä aivoissaan puhtaita ajatuksia mielen sanoihin.

Jokin hänessä oli sitä mieltä että kaikesta omituisuudesta huolimatta tapahtumat olivat jotenkin järjellä selitettävissä, ne oli vain naamioitu keinotekoiseen mystiikan verhoon.

- Tiedätkö, aloitti Sally, - minusta tuntuu että vaikka kaikki vaikuttaakin vähän yliluonnolliselta meitä on yksinkertaisesti huijattu.

Adam ei ollut uskoa korviaan. Hänelle oli päivänselvää että jokin mitä hän ei itse kyennyt tieteellisesti selittämään kuului parapsykologian piiriin.

- Se on vienyt järkesi, vastasi hän vihaa pursuten, - se magia jota tämä kaikki muukin on! Sinun jos kenen tulisi olla selvillä henkimaailman asioista!

- Rauhoitu, Adam, en todellakaan ole päästäni vialla. Niin kuin juuri itse pääsit sanomasta, minä olen meistä kahdesta se joka enemmän tajua näiden asioiden päälle enkä ole onnistunut havaitsemaan mitään yliluonnolliseen viittaavaa, lausui Sally vakuuttavan rauhallisella äänellään.

Adam ei vähään aikaan voinut uskoa mutta myöntyi sitten. Hän näytti nololta onnistuen kuitenkin puheessaan säilyttämään arvovallan tunnun.

- Vai niin, sanoi hän viimein yrittäen kuulostaa puoliksi epäilevältä. - Sitten osaatkin varmaan sanoa, miten me itse asiassa jouduimme tämän rakennuksen sisälle kun siinä ei ollut minkäänlaista ovea.

- Meistä vain tuntui siltä, meidät haluttiin saada uskomaan että niillä albiinoilla tai tällä paikalla on paranormaaleja kykyjä. Uskoisin että seinässä on vain ovelasti piilotettu salakäytävä jonka rakenne huijaa silmää. Näyttää aivan siltä ettei mitään aukkoa ole, mutta se on silti olemassa.

- Silloinhan sen pitäisi löytyä käsin tunnustelemalla, ehdotti Adam puolueettomaan sävyyn.

- Juuri niin, mutta sitä eivät nuo halua meidän tietävän. Ajattele mitä meille saateen tehdä jos vastustamme heitä siinä suhteessa?

- Niinpä, heillä on ainakin ylivoima.

Vähään aikaan ei kumpikaan sanonut mitään eikä oikeastaan ajatellutkaan. Odottamisesta ei voinut puhua, ei vain ollut mitään sanottavaa. Sallyn mieleen juolahti jossain

vaiheessa:

- Hei, muistatko, mitä meidän oikeastaan käskettiin tehdä?
- Ai niin! Ne kärryt laatikkoineen piti tuoda tänne sisälle. Mitähän siinäkin oikein oli?
- Tärkeämpää on, miten hoidamme itsemme ensin ulos. Albiinot eivät varmasti tykkää hyvää jos kävelemme kylmän viileästi takaisin samaa tietä kuin tullessamme. Silloinhan olisimme paljastaneet yhden heidän salaisuuksistaan.
- Vielä pahempaa on jos poistumme vaikka kiipeämällä muurin yli, myönsi Adam hiljaa katuen välittömästi turhaa sanomaansa.

Tässä vaiheessa hän ja Sally olivat istahtaneet muuria reunustavalle penkille, muutaakaan levähdyspaikkaa ei löytynyt. Sally alkoi kuitenkin siinä määrin turhautua ainaisesta paikallaan nököttämisestä sekä ei-mihinkään johtavasta keskustelusta että hän päätti nousta kävelemään. Keskellä olevan pöydän ja penkin välisessä tilassa ei yhteen kierrokseen montaa metriä mahtunut, mutta paremman puutteessa jaloitteluun riitti pienikin matka, jopa pelkkä edestakainen astelu. Sally ehti laahustaa muutaman askelen kun hänen jalkansa törmäsi johonkin ja hän itse oli kaatua, mitä ei kuitenkaan tapahtunut kiitos hitaan kävelyvauhdin.

Sally oli kompastunut samaiseen, kärryjen lastina olleeseen laatikkoon. Adam huomasi vaivoin yllättävän äänen ja kiirehti katsomaan. Molemmat seisoivat hetken ällistyneinä paikoillaan. Adam kehitteli jo mielessään uudelleen viriävää ajatusta olentojen paranormaaleista kyvyistä ja siitä, että kaikki oli vain unta ja odotti kovasti heräävänsä. Ympäristö, Sally... kaikki oli silti liian todenmukaista, oikea uni olisi jo loppunut. Sally piti tiukasti kiinni kannastaan.

- Joku on tuonut sen sisään meidän huomaamatta sellaisesta salaovesta, hän tokaisi kuin ohimennen vailla tunnetta.

Tällä kertaa Adam päätti olla kerta kaikkiaan uskomatta Sallyn höpinöitä.

- Ei se voi olla mahdollista, asemastamme näki täydellisesti sisätilat eikä kukaan ole voinut tulla tänne huomaamattamme.

- Älä ole niin varma. Katsos, ensinnäkin en usko että olet ollut viime minuutteina kovinkaan tarkkaavainen. Hämärä on vielä auttanut asiaa, vaikka pöydällä onkin valaisin. Jos nimittäin laatikko on tullut pöydän alla olevasta lattialukusta sitä on ollut melko vaikea huomata koska valonsäteet eivät sinne asti taivu.

Adam oli edelleen epäluuloinen.

- Just. Seuraavaksi väität kai että Morgan on kaiken takana ja piiloutunut itse tuohon laatikkoon. Hän kaiketi nauraa makeasti mutta sitä emme voi kuulla, koska laatikko on yksisuuntaisesti äänieristetty.

- Älä viitsi. Voimme sitäpaitsi vaikka avata laatikon jos sen sisältö niin kiinnostaa.

- Ei nyt sentään. Anteeksi vain, mutta minä en millään voi uskoa tätä todeksi. Tai sitten en halua uskoa. Melkein toivon että tämä olisi unta.

- Ehkä se onkin, sanoi Sally vieikkaasti hetken tuumattuaan. - Samaa unta jota kaikki muukin todellisena pitämämme on. Mistäpä sen tietäisi?

7

Metamora maisteli ajatusta oman maailmankaikkeutensa eri osista, jotka olivat lähtöisin yhdestä mutta silti niin kovin erilaisia.

Eivät kuitenkaan kaikin puolin... hän huomasi. Millainen neronleimaus, kaikessa yksinkertaisuudessaankin! Tieturin oli saatava tietää, kerrankin Metamora oli voittanut sen älykkyydessä.

Tarkkailin parivaljakon keskustelua jatkuvasti ja minulle asia oli päivänselvä. Tarkoitan hienonhienoa eroavaisuutta tieturin ja Metamoran ajattelutavoissa. Metamora ei ollut raskaista modifikaatioista huolimatta pystynyt hävittämään ajattelunsa inhimillisiä piirteitä, talonpoikaisjärkeä. Tieturi omasi valtavasti raakaa laskentakykyä mikä ei välttämättä auttanut tiettyjen asioiden oivaltamisessa.

- Oletko muuten huomannut - tai oikeastaan älynnyt erään asian? kysäisi Metamora viileästi.

- Minkä sitten? ihmetteli tieturi aidosti.

- Se heijastaa valoa, tokaisi Metamora kuin ohimennen.

- Sehän on päivänselvää –

- Meidän maailmankaikkeudenosamme valoa. Aivan kuin omat sileät pintamme heijastavat. Todennäköisesti samoin muutakin säteilyä.

- Yritätkö sanoa että seinällä on jotain yhteistä oman materiamme kanssa?

- Juuri niin. Ongelmamme onkin jo puoliksi ratkaistu, Metamora lausui voitonriemuisena.

Tieturi päätti olla hetken aikaa vaiti vaikka asian käsittely veikin liian lyhyen ajan ihmisen käsittää. Se ikäänkuin osoitti nolostumistaan omien kykyjensä rajallisuudesta.

- Et olekaan niin yksinkertainen kuin luulin, se myönsi lopulta. Voi olla että tuon toisen maailman energialajit ovat täsmälleen samoja kuin meidän. Tarvitsee vain horjuttaa seinän rakenneosasten välisiä liitoksia...

- Läpimurtoimme! Panepa toimeksi.

8

- Oletko varma että se kannattaa? kysyi Adam epäileväisesti Sallylta heidän aikoessaan avata salaperäistä laatikkoa.

- Uskoisin niin, ja usko onkin ainoa asia mihin voimme tällä hetkellä luottaa.

- Usko... Adam alkoi miettiä sanan todellista merkitystä. - Siis - tarkoitatko niin kuin uskoa Jumalaan? hän uteli varovasti.

- Miten niin jumalaan? töksäytti Sally. - Ei jumalaa ole olemassakaan, ja vaikka olisikin ei hänestä nyt olisi mitään apua.

- Nyt en oikein ymmärrä. Mihin muuhun sitä sitten voisi uskoa.

Sally asetti topakasti kätensä lanteilleen ja tuhahti: - Itseesi, pöljä! Jumalat.. mitä ne mukamas ovat! toteti hän terävästi käsiään levitellen.

Adam oli jo vastata kysymykseen vaikka sellaista ei odotettu, ja Sally jatkoi kuin huomaamatta. - Samaa sakkia kuin ystävät, toverit... vain hieman paremmin arvostetuja. Kukaan ei ole todistanut niiden olemassaoloa, siksi niitä on helppo kehua pilviin asti - mitään pahaa he eivät tee, mutta kaiken hyvän takaa he aina löytyvät. Oikeata intergalaktista lehmän paskaa! Sinä itse olet ainoa johon voit aina turvata, vaikka mitään muuta ei olisikaan.

Adam tuumi jonkin aikaa Sallyn sanoja.

- Tuossa on jotain, myönsi hän heilauttaen etusormiaan.

Sally oli valmis jatkamaan mutta päätti suoda Adamille vielä hetken sulatella ajatuksiaan.

- Tiedätkö, Sally, aloitti Adam, - minusta tuntuu että olen joskus pannut asioita Jumalan tiliin vaikka ne ovatkin olleet omien tekojeni tulosta.

- Ehkä. Sally piti parin sekunnin tauon. - Koetetaan nyt saada tämä loota auki. Ei tiedä milloin ne pigmenttivammaiset taas tulevat.

- Totta. Mutta.. miten se nyt sitten onnistuu? En erota minkäänlaista liitoskohtaa.

- Ei kai auta muu kuin käyttää väkivaltaa. Kulmat ovat varmasti heikoin kohta, aloitetaan niistä.

Sally löysikin sopivan massiivisen kivenkappaleen ja alkoi kohottaa sitä kaksin käsin iskeäkseen laatikon kulman hajalle.

- Älä, anna minun tehdä se, tuli Adam hätäillen väliin.

- Miten niin? tiuskaisi Sally ja laski kivenmurikan maahan.

- Et ole paikkakuntalaisia, ja vaikka esineet täällä tuntuvatkin kevyiltä nostaa niiden massa yllättää.

- Niinpä niin. Minä tulen kuitenkin Ganymedeltä, jossa paino-massa-ero on vieläkin merkitsevempi kuin täällä. Osaan kyllä käsitellä sitä.

Adam ei sanonut mitään, mutta hänen ilmeensä osoitti hyväksyntää.

Sally nosti kiven takaisin ääriasentoonsa, veti henkeä ja kanavoi kaiken voimansa kiveen kiihdyttäen sen luontaisen putoamisliikkeen hetkessä moninkertaiseksi. Laatikon kulma sattui täsmällisesti keskelle kiveä joka jätti siihen vain heikon naarmun.

Adam ja Sally vilkaisivat ällistyneinä toisiinsa. Heidän katseensa kohdistui kuitenkin takaisin laatikkoon jonka kansi alkoi juuri käynnistetyyn mekanismin avulla vetäytyä auki paljastaen tuoreen ihmisruumiin.

Sally ei saanut sanaa suustaan.

Lukemattomat kysymykset tulvivat Adamin mieleen, jäädäkseen ikuisesti vastamatta.

He katsoivat toisiaan silmiin, sitten Morganin elotonta ruumista. Adamin huulet ja leuka alkoivat vavahdella, hetken kuluttua koko vartalo. Sally halasi häntä ja Adam takertui tähän kuin viimeiseen oljenkorteen.

Onkohan tuo edes oikeasti Morgan? epäili Adam.

Jospa hän vain nukkuu.

Tämä olisi voinut olla mahdollistakin; ruumis ei osoittanut minkäänlaisia hajoamisen merkkejä.

Ei, kaikki oli liian selvää, eritoten Sallylle jonka harkintakyky ei ollut sumentunut pitkäaikaisen ystävyuden tuloksena. Hän oli tosin sangen kiintynyt Morganiin mutta ajan kasvattamat siteet eivät voineet olla mitenkään merkitsevät.

He olivat lähekkäin sanomatta sanaakaan ajan, joka sillä hetkellä tuntui ohikiitävältä hetkeltä mutta jonka kesto he jälkeinpäin ihmettelivät. Sinä aikana kellon pidempi viisari siirtyi usean pykälän verran eteenpäin.

Sally kohotti epäröiden katseensa Adamin alkaessa hieman rauhoittua.

- Adam.

Puhuteltu oli jo varsin rauhallinen. Hän kiinnitti katseensa ensin suoraan eteenpäin, sitten ylemmäs. Laatikon takana suoraan heidän edessään seistä torotti heitä aiemmin opastanut vartiomies joka näytti olleen siinä jo minuutteja.

9

Tieturin väritön ääni kuului taas kerran *S/S Keinsteinin* kaiuttimista:

- Mittaukseni osoittavat seinän olevan yhtä ainoaa hiukkasta. Yritys hajottaa sitä osiin epäonnistuu varmuudella.
- Mitä!? kirkaisi Metamora. - Johan on kumma. Tällaista ei yleensä tapahdu. Sanoisin melkein, että tämä on erittäin epätieteellistä.
- En tosin ole ottanut huomioon erästä mahdollisuutta.
- No sano sitten ihmeessä mitä!
- Että koko seinä on vain harhaa.
- Voimme siis noin sain rysäyttää sen läpi? kysyi Metamora toiveikkaana.
- Tarkoitan, etteivät mittaukseni todista mitään.
- Siis.. niin, juuri! hihkaisi Metamora sormiaan napsauttaen.
- Mitä nyt taas olet keksinyt?
- On aivan mahdollista, ellei peräti todennäköistä, että joku tai jokin huijaa meitä uskomaan että seinä on olemassa. Eikö sinustakin?
- Olet kieltämättä oikeilla jäljillä mutta nyt mennään kyllä liikaa filosofian puolelle. Jos siis oletetaan että tuo jokin on se, mitä jotkut kutsuvat Jumalaksi ja aivan kaikki, sinä ja minä, olemme vastaavanlaisia harhoja.
- En minä aivan sellaista tarkoittanut...
- Ymmärrän. Se on kuitenkin yksi mahdollisuus, jota ei pidä vähätellä.
- Niinpä. Tällainen sanahelinä ei kuitenkaan johda mihinkään, meidän on tehtävä jotain mitä olemme ainakin tähän asti pitäneet konkreettisena tekona.
- Pääsimme siitä huolimatta taas askelen eteenpäin.
- Nyt en oikein ymmärrä, sanoi Metamora kallistaen päätään.
- Mittaukseni eivät ole sataprosenttisesti luotettavia. Mikä sitäpaitsi estää meitä olettamasta, että seinä on kuin onkin meikäläisen ydinvoiman koossa pitämä hiukkasjärjestelmä?
- Ei mikään, Metamora naurahti. - Aiot siis pommittaa sitä antiydinvoimalla kumotaksesi ydinvoiman liimaavan vaikutuksen?
- Voin ainakin yrittää. Meillä ei ole mitään menetettävää.

10

- Minä en vielä tähän mennessäkään ole onnistunut tajuamaan noiden aavemaisten kalpeiden olentojen ajatuksenjuoksua. Heillä on kädet täynnä likaisia töitä, ja meidät sen kun istutetaan paikallemme.
- Olet katsonut liikaa elokuvia tai sitten, mitä kyllä epäilen, lukenut liian monta sarjakuvaa, kommentoi Sally Adamille heidän istuessaan kädet ja jalat sidottuina lähellä albiinujen kyhäämää rakennelmaa.
- Niin mutta... heillä on aseet ja sitäpaitsi miesylivoima.
- Hekin ovat katsooneet riittävästi elokuvia ymmärtääkseen jujun. Pahojen poikien vangitsemat, viattomat ihmiset pistetään töihin näiden itse löhöillessä ja katsellessa sivusta. Todella hyvä sauma päästä pakoon.
- Adam elehti myöntymistä.

- Sinä kun olet noin viisas, alkoi Adam hetken päästä korostaen ivallisesti sanaa 'viisas', - pystyt kaikei kertomaan minullekin mitä ne tällä kertaa väsäävät?

- Mielestäni... ehti Sally aloittaa.

- Älä vain sano että tuo hökötyks on jonkin sortin alttari, ja meidät uhrataan aamunkoitteessa auringonjumalalle.

- En voi sanoa mitään jos alvariisi keskeytät minut!

- Anteeksi.

Sally oli jo hyväksyä anteeksipyynnön ihmisluonnon sekä epämiellyttävät olosuhteet huomioon ottaen mutta päätti ottaa hyödyn itselleen.

- Sallinet minun jatkaa.

- Siitä vain, ja anteeksi todella.

- Hmph. Niin. Minusta tuo vaikuttaa, aivan oikein, alttarilta, mutta auringonjumalasta en ole niinkään varma.

Sally piti hetken tauon.

- Pelkäänpä että se on Morgania varten.

Adam hermostui hetkeksi, rauhoittui sitten äkkiä. Hän kykeni sittenkin selättämään surunsa mutta varsinainen hyväksyntä veisi vielä aikaa.

- M-mitä tarkoitat, Morganistako uhri?

- En tiedä, mutta minä todella pelkään hänen puolestaan.

Adam ei kyennyt tuomaan ajatuksiaan julki.

Morganilla ei ole mitään hätää. Hän on saanut rauhan.

Sally havaitsi Adamin mietteet ja kun Adam tämän muisti, hän koetti äkkiä olla ajattelematta mitään.

- Asia ei ole niin yksinkertainen kuin sinä luulet. Meillä, ehkä minullakin, on paljon opittavaa, lausui Sally vaimentaen ääntään loppua kohden. - Hän on vaarassa, ja pelkään että emme voi tehdä mitään.

11

Erikoispalkinto sille, joka jaksaa kuunnella noita kahta vielä muutaman tunnin ajan. Täysin hyödyttömyä väittelyä, joka ei tälläkään kertaa johtanut mihinkään tieturin väitteestä huolimatta. Heillä oli ollut täydet oikeudet kokeilla kaikkia eri vaihtoehtoja rajoituksinaan vain tieturin laskentakapasiteetti sekä aluksen antama energiamäärä, joista ei pitäisi ongelmaa tulla. Heiltä kesti noin kauan tajuta, ettei mikään estä heitä tekemästä perättömiä oletuksia. Olin todellakin saanut tarpeekseni heistä ja valmis turvautumaan parhaaseen saatavilla olevaan apuun, omaani.

Kykyjeni täydellinen rajattomuus oli selvitetty minulle pohjia myöten ja saatoin siis luottaa itseeni täydellisesti monissa suhteissa. Minulle olisi kenties ollut lastenleikkiä mennä rauhallisesti tuon lopullisen seinämän läpi jos vain olisin tiennyt, miten. Olin äärimmäisen turhauttavassa tilanteessa: tiesin pystyväni siihen kuitenkin pystymättä.

Onnekseni aluksen voimavarat olivat käytössäni. Metamoran ja tieturin sählätessä aluksen jättimäisten tykkien kanssa siirryin täysin huomaamatta avaruuskootteriin ja aloin tasaista vauhtia lipua seinää kohti. Aineettomana olisin suoriutunut pelkästä siirtymisestä vaivoitta ilman apuvälineitä, mutta tarvitsin skootteriin asennettuja tehok-

kaita työkaluja. Arvelin pystyvänä läpäisemään seinämän kunhan vain olisin riittävän lähellä, mihin nuo toiset eivät valtavalla aluksellaan kyenneet.

Siinä välissä aloin ihmetellä erästä minua oikeastaan koko ajan vaivannutta asiaa. Olin poistunut ruumiistani mutta en kuitenkaan varsinaisesti kuollut. Käsitykseni mukaan kuolleet pääsevät jonkinlaiseen paratiisiin tai sulautuvat yhteen maailmansielun kanssa. Kumpaakaan ei ollut tapahtunut minulle enkä uskonut nykyisen tilani olevan yksi vaihtoehdoista. Ruumiista poistumiseen liittyi yleensä jonkinlainen yhteys materiaruumiiseen, hopealangaksi sanottu, jonka olemassaolo oli kiinteästi riippuvainen siitä, oliko ruumis elossa. Olotilani ei saattanut olla mahdollinen ruumiini ollessa kuollut. En kuitenkaan uskonut sen - itseni hengissä säilymiseen niin pitkää aikaa. Miten siis oli mahdollista että olin kuollut, mutta en ollut? Kenties hopealangan ulottuminen toisiin maailmoihin oli vajavaista, henkiruumiini ei ollut tietoinen materiaruumiin tilasta. Toisen mahdollisuuden mukaan aika täällä kulki eri tavalla kuin omassa maailmassani ja koko täällä oloni aika vastaisi sekunteja siellä. Nämä olivat pelkkiä olettamuksia, mutta viimeinen joka mieleeni tuli alkoi vaikuttaa pelottavan todelliselta: tämä oli siirtymävaiheeni elämän ja kuoleman välillä.

Äkkiä muistin isäni neuvon. Olin rikkonut sitä, olin poistunut Metamoran vaikutuspiiristä. Kauhistelini hetken, mutta rauhoituin. En millään saattanut uskoa, miten olisin voinut selvittää paremmin seuraamalla häntä. Olin nyt oman itseni herra, eivätkä asiat tästä enää huonommiksi voineet muuttua.

12

Auringon pitkät, tuliset sormet alkoivat kurotella taivaanrannan sekä sakean pilvikerroksen rajaamasta äärimmäisen kapeasta raosta sivellen Morganin paljasta, kalmankalpeaa ihoa.

- Hei Adam, kuulehan... sanoi Sally hiljaa.

- Niin? Onko sinulla jotain mikä tekisi oloni paremmaksi kun ystäväni ruumista uhrataan paholaiselle silmiäni edessä, muuten en kuuntele.

Sally oli jonkin aikaa vaihi, sillä hän ei ollut varma asian laadusta.

- Adam... minusta tuntuu, olen oikeastaan aika varma siitä, että Löytö on täällä jossain.

- Mitä?

Adam hätkähti, ja hänen kasvonsa kirkastuivat selvästi.

- Onko se mahdollista? Voi kunpa ilmaisimeni olisi nyt mukana. Onkohan *heillä* jotain tekemistä asian kanssa?

- En usko, vaikka ei sitä koskaan tiedä. Katso, eikö olekin kaunista?

Kaikki olivat enemmän kuin valmiina seremoniaa varten. Yhtä lukuun ottamatta albiinot olivat ryhmittyneet kaareksi aurinkoa vastapäätä alttarin suhteen yllään ai-noastaan yksinkertainen koko ruumiini peittävä vaate. Sädepistooleitakaan heillä ei ollut mukanaan, he luottivat vankien pysymiseen sidottuina paikoillaan. Aivan alttarin vieressä seisoi Sallyn ja Adamin aikaisemmin näkemä yksilö, noita. Minkäänlaista ääntä ei pidetty, kuten ei ennenkään.

Auringon ensi säteet astuivat esiin koskettaen Morganin ruumista. Samalla hetkellä alkoi noita käsitellä taitavin ottein vasemmassa kädessään pitämäänsä kolmion muotoista soitinta. Melodia alkoi soida, se oli yhtäaikaan sekä karmaiseva että lomaannutta-

van ihana. Se oli ainutkertainen yhdistelmä kuulaimpia jousisoittimia ja korviaviiltävimpää rääkäisyjä. Musiikki kietoi pauloihinsa niin albiinot kuin Sallyn ja Adaminkin.

Aluksi ei mitään tuntunut tapahtuvan. Aivan huomaamatta alkoi alttarilla maannut ruumis liikahtella jäseniään, kuin totutella elämää. Olento - sitä ei enää Morganiksi saattanut nimittää - nousi istumaan ja alkoi ihmetellä ympäristöään. Albiinot katselivat ylpeinä henkiin herättämäänsä ruumista, kuin esikoistaan.

- Tiedän ettei tällaisella ole vaikutusta toimintaasi mutta - onnea yritykselle. Metamora tuijotti tieturin näyttöruutuun uskoen hetken näkevänsä jotain inhimillistä.

- Kiitos kuitenkin.. mikä tuolla edessä muuten on? Jokin esine on yllättäen tunkeutunut pian laukaisemamme säteen tielle.

- Mitä, annahan kun katson.

Metamoralta ei kestänyt kauankaan tajuta esineen todellinen luonne.

- Se..sehän on minun skootterini!

- Se on mennyttä, kvanttitykki laukeaa kuuden sekunnin päästä ja on lukittu asentonsa.

- Mutta kun..

- Mitä yhdestä skootterista, tarkoitus on päästä täältä pois!

- Ei se sinne itsestään ole joutunut! Joku –

Olento päästi kuuluvan örähdynksen mikä havahdutti Sallyn. Hän tajusi nopeasti mistä oli kyse.

- Herää, Adam! Katso mitä hänelle on tehty! hän kirkui.

- Mmmh...

Olento suuntasi lasimaisen katseensa suoraan Adamin silmiin. Se tuntui tuijottavan hänen lävitsensä.

- Ruokaanaminaminami.. se örisi mitä vielä tehosti sen suunpielistä valuva lima.

Adam oli kauhuissaan.

- Meidän on tehtävä jotain! patisti Sally.

Adam purskahti itkuun.

- Katso, millaisen hirviön... ovat... hänestä tehneet! hän karjui itkunsekaisella äänellä.

Sally koetti toimia. Sidottuna hänestä ei olisi mihinkään. Hän yritti keskittää kaiken tahdonvoimansa vapauttaakseen itsensä ja ystävänsä, mikä ei ollut helppoa. Hiki-karpalot kihosivat hänen otsalleen ja valuivat hänen silmiinsä sumentaen ne hetkeksi.

Työ ei ollut helppoa, mutta harjoitellut hän oli kovasti. Vihdoin Adam huomasi yllätyksekseen käsiään pitävien lukkolaitteiden avautuvan, ja hänkin tunsaa saavansa uusia voimia. Sally tuskasteli vielä aikansa onnistumatta avaamaan omia lukkojaan.

Korkealla taivaalla välähti salaman tapainen, ja albiinoidenkin huomio kääntyi hetkeksi toisaalle.

- Katso! huudahti Sally.

Adam käänsi katseensa olennosta, joka sekini näytti hetkeksi hölmistyneen, outoon valoilmistöön. Se hälväni lähes yhtä nopeasti kuin oli tullutkin. Albiinot eivät kiinnostuneet asiasta sen enempää, mutta sekä Sally että Adam tiesivät sen merkinneen paljon.

Sally alistui kohtaloonsa jääden yhä kahlituksi.

- Mene! hän komensi Adamia. - Sinun täytyy tuhota se!

Olin hämmästynyt, mutta jälleen myönteisellä tavalla. Keinoa, jolla olin palannut omaan maailmaani ei maksanut vaivaa selvittää enkä olisi siihen kyennytkään suunnattoman ilon täyttäessä mieleni. Alhaalla näin ihmisiä, suurin osa täysin valkoisia. Kauhukseni huomasi myös oman, alastoman ruumiini joka näytti kaikkea muuta kuin kuolleelta. Sitä näytti riivaavan jokin, ja minun oli pikimmiten korjattava tilanne. Saattaisin vielä selvittää, mikäli ruumiini valtaaja ei olisi itse paholainen.

Adam epäroii.

- En pysty siihen! En kertakaikkiaan kykene murhaamaan omaa ystävääni!

- Sinun on pakko! Koeta käsittää, rakas ystävä, että Morgan on iäksi mennyttä.

Tuota ruumista hallitsee joku muu, ja sinun on tuhottava se antaaksesi ystäväillesi rauhan.

Adam ei vähään aikaan tajunnut mitään. Hän vain seisoi paikallaan kuin mieletön.

Siirtyminen omaan ruumiiseeni kävi sukkelaan, mutta jotain mätää siinä todella oli. En havainnut minkäänlaisen sielun läsnäoloa mutta jokin sitä ohjasi, ja oli ikään kuin portit mieleeni olisivat iäksi suljetut.

Miten se on mahdollista, tämä on minun ruumiini, minä itse!

Epätoivo alkoi vallata minut, mutta en silti heittänyt toivoa, pysyttelin vain passiivisesti ruumiissani odotellen parempaa käännettä.

Tästä asiat voivat vain parantua.

Olento lähestyi Adamia ja hän oli varma ettei hänestä olisi hirviön käsittelyn jälkeen paljoa jäljellä. Hänen järkensä valo palasi yllättäen täydessä voimassaan ja hän ryntäsi suin päin alttarin luo, kohti noitaa. Albiinot eivät olleet kunnolla huomanneet vankinsa pakenemista eivätkä osanneet varautua tilanteeseen. Adam tönäisi noidan vaivatta kumoon riistäen tältä ensiksi soittokoneen.

Olio huomasi sisällään meneillään olevan valtataistelun, ja pysähtyi paikalleen. Adam tajusi tilaisuutensa tulleen.

- Anteeksi, Morgan, en todellakaan halunnut tätä mutta...

- Älä jaarittele, anna mennä! komensi Sally rohkaisevalla äänellä.

Olento ei odottanut sen enempää vaan huomasi jälleen hyökätä. Se kohotti nyrkinsä mutta Adam oli sittenkin nopeampi. Hän näpäytti soittimen toista kieltä - samaista, jota hän oli koettanut aikaisemminkin - ja olento pysäytti liikkeensä ainoana päämääränään peittää korvansa. Sekään ei voinut sietää viiltävää ääntä, mutta ei Adamkaan kovin kauan. Hän otti salamannopeasti soittimen oikeaan käteensä ja upotti sen terävän kulman olennon silmien väliin. Se lyyhistyi maahan päästäen pitkän, etovan mölähdyksen. Kuin ihmeen kaupalla albiinot eivät tehneet elettäkään Adamia vastaan, eihän mitään suojeltavaa enää ollut.

Näin valon, sitten kaikki oli lopullisesti ohi.

Aurinko nousi.

Varkaudessa 30.5. - 16.7.1995